

Nr 4.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till ny konkurslag m. m.; given Stockholms slott den 17 december 1920.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet hållna protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till:

- 1) konkurslag;
- 2) lag om nya konkurslagens införande och vad i avseende därå skall iakttagas;
- 3) lag om ackordsförhandling utan konkurs;
- 4) lag om ändrad lydelse av 17 kap. 3—8, 10 och 11 §§ handelsbalken;
- 5) lag om ändrad lydelse av 23 kap. strafflagen;
- 6) lag om ändrad lydelse av 25 kap. 1 § rättegångsbalken;
- 7) lag om ändrad lydelse av 1 § i lagen den 7 maj 1918 om särskilda tingssammanträden för handläggning av vissa mål och ärenden;
- 8) lag om ändring av vissa bestämmelser i lagen den 18 september 1903 angående solidariskt bankbolags, bankaktiebolags och sparbanks konkurs;
- 9) lag om ändrad lydelse av 19—21 §§ i förordningen den 15 oktober 1880, innefattande särskilda föreskrifter angående lagfart, inteckning och utmätning av järnväg, så ock i fråga om förvaltning av järnväg under konkurs;
- 10) lag om ändring av vissa bestämmelser i lagen den 1 juli 1898 om boskillnad;
- 11) lag om ändrad lydelse av 2, 5, 6, 9, 11 och 12 §§ i förordningen den 18 september 1862 huru gäld vid dödsfall betalas skall och om urarvagörelse;
- 12) lag om ändrad lydelse av § 30 växellagen;
- 13) lag om ändrad lydelse av 39 § i lagen den 20 juni 1905 om köp och byte av lös egendom;

14) lag om ändrad lydelse av 37 § i lagen den 18 april 1914 om kommission, handelsagentur och handelsresande;

15) lag om ändrad lydelse av 17 § i förordningen den 4 mars 1862 om tioårig preskription och om årsstämming;

16) lag om ändring av vissa bestämmelser i lagen den 25 maj 1917 om försäkringsrörelse;

17) lag om ändring av vissa bestämmelser i lagen den 22 juni 1911 om ekonomiska föreningar;

18) lag om ändrad lydelse av 12 § i lagen den 5 juni 1909 om konsularjurisdiktion;

19) lag om ändrad lydelse av 10, 20 och 29 §§ i lagen den 10 maj 1901 om inteckning i fartyg;

20) lag om ändrad lydelse av 3 § i förordningen den 20 november 1845 i avseende å handel om lösören, som köparen låter i säljarens vård kvarbliva;

21) lag om ändrad lydelse av 5 och 22 §§ i lagen den 22 juni 1920 med vissa bestämmelser om registrering av elektriska anläggningar samt om rätt till elektrisk kraft m. m.

GUSTAF.

Birger Ekeberg.

Förslag
till
Konkurslag

1 Kap.

Om egendoms avträdande till konkurs.

1 §.

Finner gäldenär sig vara på obestånd, äge han avträda sin egendom till konkurs. Med att gäldenär är på obestånd förstås enligt denna lag att han icke kan rätteligen betala sin gäld.

2 §.

Gäldenär skall på yrkande av borgenär försättas i konkurs, om gäldenären på grund av eget erkännande eller rymning för skuld eller hos honom verkställd utmätning och vad med avseende därå förekommit eller på grund av andra inträffade omständigheter måste antagas vara på obestånd.

3 §.

Gäldenär, som är köpman, skall på yrkande av borgenär försättas i konkurs, om gäldenären sedan mer än en vecka inställt sina betalningar.

Har borgenär genom notarius publicus eller genom två ojäviga personer uppmanat köpman att betala klar och förfallen gäld men har gäldenären det oaktat under en vecka uraktlåtit att fullgöra sin betalningsskyldighet, skall gäldenären försättas i konkurs, så framt borgenären inom tre veckor från nämnda tids utgång det yrkar och gälden fortfarande är ogulden.

Är godkännare av växel eller, vad angår växel, som är ställd att inlösas av växelgivaren själv, den, som utgivit växeln, köpman och har växeln blivit i hans närvaro protesterad för bristande betalning, vare det så ansett, som om han blivit, på sätt i andra stycket är stadgat, uppmanad att betala växelskulden.

4 §.

Har lös egendom, vari förmånsrätt jämlikt 17 kap. 6 § första stycket handelsbalken eller på grund av förlagsinteckning tillkommer borgenär, blivit utmätt för annans fordran,

eller har egendom, som nyss sagts, eller egendom, vari borgenär har förmånsrätt jämlikt 17 kap. 5 § första stycket handelsbalken, genom skriftlig avhandling förtyttats med villkor, att säljaren äger behålla egendomen i sin vård, skall, där borgenären det yrkar, gäldenären försättas i konkurs, så framt ej gäldenären visar, att den övriga egendom, vari borgenären äger förmånsrätt, är tillräcklig till gäldande av hans fordran.

5 §.

Har gäldenär fått till stånd offentlig ackordsförhandling utan konkurs, gälle om borgenärs rätt att få gäldenären försatt i konkurs vad därom särskilt är stadgat.

6 §.

Borgenär, som till säkerhet för sin fordran har panträtt i fast eller lös egendom, äge ej den rätt att få gäldenären försatt i konkurs, varom ovan är stadgat, så framt gäldenären visar, att den egendom, vari borgenären har pant rätt, förslår till fordringens fulla gäldande.

7 §.

Vill gäldenär avträda sin egendom till konkurs eller vill borgenär påkalla gäldenärs försättande i konkurs, göra skriftligen ansökning därom hos konkursdomaren i den ort, där gäldenären bör inför domstol svara i tvistemål, som angå gäld i allmänhet. Ansökning av dödsbodelägare om avträdande av den dödes egendom, så ock borgenärs ansökning om dödsbos försättande i konkurs skall göras hos konkursdomaren i den ort, där den döde bort svara i mål, som nyss sagts.

Konkursdomare vare på landet domaren och i stad den lagfarne ledamot i rätten, som därtill är satt. I stad må, om konkursmålens antal det fordrar, utses flere konkursdomare; äro flere avdelningar av rådstuvurätten, skall konkursdomare alltid vara ledamot av avdelning, vid vilken de mål, som av honom handläggas, skola upptagas.

8 §.

Vid konkursansökning av gäldenär bör fogas i två exemplar av honom under edsförpliktelse underskriven förteckning över boets tillgångar och skulder med uppgift å varje borgenärs namn, boningsort och postadress, så ock å de böcker och andra handlingar, som röra boet.

9 §.

Borgenär, som söker gäldenärs försättande i konkurs, skall i ansökningen uppgiva sin fordran. Borgenären bör tillika i ansökningen angiva de omständigheter, på vilka han grundar yrkandet om egendomsavträde, samt vid ansökningen foga, i huvudskrift eller styrkt avskrift, de handlingar, vilka han vill åberopa till stöd för sin talan. Ansökningen jämte därvid fogade handlingar skall ingivas i två exemplar.

10 §.

Finner konkursdomaren, att han enligt 7 § icke är behörig att taga befattning med konkursansökning eller har, där borgenär är sökande, denne icke i ansökningen uppgivit sin fordran eller kan konkursansökning av annan orsak ej upptagas, meddele konkursdomaren genast beslut i överensstämmelse därmed och teckne det å ansökningen.

11 §.

Upptages konkursansökning, som gjorts av gäldenär, meddele konkursdomaren genast beslut om gäldenärens försättande i konkurs.

12 §.

Upptages borgenärs konkursansökning, teckne konkursdomaren genast å ansökningen föreläggande för gäldenären att inom viss tid, ej över fyra dagar i stad och en vecka på landet, från det han erhållit del av ansökningshandlingarna till konkursdomaren ingiva förklaring över ansökningen. Föreligger på grund av att gäldenären vistas utomlands eller eljest i särskilt fall anledning att utsträcka förklarings tiden, må det ske, dock ej utöver vad oundgängligen kräves. Borgenären vare pliktig att tillställa gäldenären handlingarna i huvudskrift eller styrkt avskrift, så ock att inom viss av konkursdomaren bestämd tid av högst fjorton dagar från det föreläggandet meddelades till konkursdomaren inkomma med sådant intyg, som i 11 kap. 38 § rättegångsbalken sägs, rörande delgivningen och dagen därför. Har borgenären ej inom förelagd tid inkommit med delgivningsbevis, vare ansökningen förfallen, där ej inom samma tid förklaring avgivits av gäldenären eller borgenären visat, att hinder för delgivningen mött. I sistnämnda fall utsätta konkursdomaren ny tid för delgivning, så vida ej enligt vad i 13 § sägs målet skall hänskjutas till rätten.

Medgiver gäldenären ansökningen, meddele konkursdomaren genast beslut om gäldenärens försättande i konkurs; bestrider gäldenären ansökningen eller utebliver han med förklaring, varde målet hänskjutet till rätten.

I föreläggande, som ovan sägs, skall intagas underrättelse att, om målet hänskjutes till rätten, kallelse att inställa sig där kan varda part tillsänd med posten samt att, om tillförlitlig upplysning om parts postadress icke föreligger, målet kan varda avgjort utan att parten erhållit kallelse till rätten, varjämte föreläggandet skall innehålla anmaning till part, om vars postadress tillförlitlig upplysning icke föreligger, att hos konkursdomaren anmäla den postadress, under vilken parten önskar få kallelse sig tillsänd.

13 §.

Nu har gäldenär blivit för delgivning av borgenärs konkursansökning förvägs sökt i sitt hemvist; kan ej vid efterfrågan hos hans husfolk eller grannar eller där han har tjänst eller näring vinnas säker anvisning, var han uppehåller sig, och är det ej veterligt, att han för sig ställt ombud, som äger för honom mottaga delgivning av ansökningen och kan träffas inom riket, skall målet hänskjutas till rätten. Samma lag vare, där gäldenär vistas å känd ort utom riket

och icke veterligen för sig ställt ombud, som nyss sagts, samt konkursdomaren med avseende å ortens avlägsenhet eller andra omständigheter finner det icke skäligen böra åligga borgenären att där delgiva gäldenären ansökningsen.

I fall, som avses i denna paragraf, skall konkursdomaren tillse, att gäldenärens egendom varder satt under säker vård; och låte konkursdomaren tillika, där det lämpligen kan ske, om ansökningsen underrätta gäldenärens make eller någon, som är i hans tjänst eller eljest kan antagas äga kännedom om honom och hans förhållanden. Kostnaden för egendomens vård skall gäldas av borgenären.

14 §.

Då konkursansökning, av vilken gäldenären fått del, skall hänskjutas till rätten, varde målet av konkursdomaren utsatt att förekomma i stad inom fyra dagar samt på landet inom fjorton dagar, där ej för gäldenärens kallande till rätten oundgängligen kräves längre tid. Kan på landet målet ej företagas inom nämnda tid, med mindre urtima ting hålles, må dock målet anstå till lagtima ting eller, där på grund av Konungens förordnande särskilt tingssammanträde, vara mål angående gäldenärs försättande i konkurs må förekomma, tidigare skall hållas, till sådant sammanträde, så framt borgenären begärt dylikt anstånd i ansökningsen och det icke bestrides av gäldenären. Konkursdomaren kalle parterna till rätten, borgenären dock endast, om kallelse kan hinna komma honom tillhanda. I kallelse å gäldenären skall tillkännagivas, att hans utevaro icke hindrar målets avgörande. Har part gjort anmälan om sin postadress eller finner konkursdomaren eljest tillförlitlig upplysning därom föreligga, må kallelsen i rekommenderat brev tillsändas parten. Finnes dylik upplysning icke föreligga, må målet företagas vid rätten utan att delgivning av kallelsen ägt rum, där parten för sådant ändamål förgäves sökts i sitt hemvist eller vistas utomlands och ej heller, om parten veterligen för sig ställt inom riket bosatt ombud, som äger för honom mottaga delgivning av kallelsen, ombudet kunnat i sitt hemvist för delgivning anträffas.

I fall, som avses i 13 §, skall gäldenären genom kungörelse, som konkursdomaren låter införa i allmänna tidningar tre gånger, kallas att vid äventyr, att hans utevaro ej hindrar målets avgörande, inställa sig vid rätten å viss dag, minst tre, högst sex veckor efter sista kungörandet. På landet må dock efter framställning av borgenären målet kunna utsättas till näst efter utgången av sistnämnda tid infallande lagtima ting eller sådant särskilt sammanträde, som i första stycket omförmäles, där konkursdomaren finner det icke lända till förfång för gäldenären. I fråga om borgenärens kallande till rätten skall vad i första stycket stadgats äga motsvarande tillämpning.

15 §.

Fordran, som borgenär åberopat till stöd för behörighet att söka gäldenärs försättande i konkurs, skall, där fordringen är fastställd av domstol eller, efter lagsökning, av överexekutor, i sagda avseende godkännas, ändå att beslutet ej vunnit laga kraft, utan så är att i vederbörlig ordning förordnats, att beslutet icke må verkställas. Samma lag vare, då överexekutor meddelat föreskrift om verkställighet av skiljedom och ej av högre myndighet eller av domstol, där talan mot skiljedomen är anhängig, annorledes förordnats, så ock då utmätning

må erhållas jämlikt lagen om handräckning för fordrans utfående och ej av domstol förordnats, att verkställighet icke må äga rum.

I fall, där ej fordringen enligt vad i första stycket sägs skall godkännas, ankomme på borgenären att styrka densamma.

16 §.

I mål angående egendomsavtråde må rätten ej bevilja part uppskov, med mindre synnerliga skäl därtill äro. Beviljas uppskov, må det ej sättas längre än som oundgängligen kräves; och skall på landet för målets handläggning urtima ting på borgenärens bekostnad hållas, där sådant ting av part äskas och av rätten befinnes erforderligt.

17 §.

Nu är konkursansökning gjord av borgenär, och dör gäldenären, utan att han den medgivit; har ej målet hänskjutits till rätten, varde delägarne i boet förelagt att till konkursdomaren inkomma med förklaring över ansökningen inom fjorton dagar från delfåendet. Medgiva ej samtliga dödsbodelägarne ansökningen och skall förty densamma prövas av rätten samt kallelse å parterna utfärdas, varde, där någon dödsbodelägaras vistelseort är okänd eller dödsbodelägarne uppehåller sig å avlägsen utrikes ort, kallelsen till sådan delägaras kändedom i allmänna tidningarna kungjord på sätt i 14 § andra stycket förmäles. Är målet, då gäldenären dör, redan hänskjutet till rätten, varde dödsbodelägarne kallade att inför rätten yttra sig över ansökningen, och gälle beträffande frånvarande delägaras kallande vad nyss sagts. Söker borgenär, att avliden gäldenärs bo skall avträdas till konkurs, skall i fråga om ansökningens delgivning med dödsbodelägarne och dessas kallande till rätten tillämpas vad i första och andra punkterna föreskrivits.

18 §.

Konkursansökning må icke återkallas sedan beslut om gäldenärens försättande i konkurs meddelats.

19 §.

Då beslut om egendomsavtråde meddelats, skall konkursdomaren genast utfärda kungörelse därom med uppgift om dagen, då konkursansökningen ingivits.

Konkursdomaren skall därjämte bestämma och i kungörelsen tillkännagiva, när ocharest första borgenärssammanträdet skall hållas, inom vilken tid borgenärerna böra hos konkursdomaren bevaka sina fordringar samt i vilken eller vilka tidningar inom orten kungörelser angående konkursen skola införas. I kungörelsen skall ock konkursdomarens postadress angivas.

Första borgenärssammanträdet skall hållas inför konkursdomaren icke tidigare än tre och icke senare än fem veckor från det beslutet om egendomsavtråde meddelades, och skall vid bestämmandet av tid för detta sammanträde tagas hänsyn därtill att bouppteckning bör vara ingiven till konkursdomaren då sammanträdet hålles. Där det med hänsyn till konkursboets omfattning och beskaffenhet prövas oundgängligen nödigt, må konkursdomaren utsätta sammanträdet att hållas senare än ovan sagts. Tiden, inom vilken bevakningar böra ske, skall utgöra minst fyra, högst tio veckor från meddelandet av beslutet om egendomsavtråde.

Antalet ortstidningar, i vilka kungörelser angående konkursen skola införas, må ej överstiga två.

Har, på sätt särskilt är stadgat, årsstämming blivit utfärdad och avträdes före den däri utsatta inställelsedag egendom till konkurs, skall i den kungörelse, som utfärdas om konkursen, erinran ske därom att årsstämming förut är beviljad och att den ej förfallit genom konkursen.

Har konkurs föregåtts av offentlig ackordsförhandling, som på grund av konkursen förfallit, eller har konkurs följt på ansökning, som gjorts inom fjorton dagar från det kungörelse om sådan förhandlings upphörande varit införd i allmänna tidningarna, skall i konkurskungörelsen intagas erinran därom att ackordsförhandling ägt rum, ävensom angivas dagen, då beslutet om förhandlingens inledande meddelades.

20 §.

Kungörelse, som i 19 § sägs, skall ofördröjligen anslås å rättens dörr samt genast eller nästa postdag avsändas för att införas en gång i allmänna tidningarna ävensom två gånger, sista gången minst en vecka före den för första borgenärssammanträdet utsatta dag, i den eller de ortstidningar, som jämlikt 19 § i sådant avseende bestämts.

Sedan den bouppteckning, som enligt 54 § skall upprättas, eller förteckning eller anmälan, som i andra stycket av samma paragraf sägs, kommit konkursdomaren tillhanda, låte han genom särskilda kallelsebrev underrätta alla kända inländska och utländska borgenärer om kungörelsens innehåll; skolande sådan underrättelse alltid meddelas kronans ombudsman i orten och dem, som handhava uppbörd av andra allmänna utskylder än kronoutskylder.

Breven skola med posten avsändas så snart ske kan och senast tio dagar före den för första borgenärssammanträdet utsatta dag.

Varder sedan kallelsebrev sålunda avsänts genom uppgift i bouppteckningen eller genom tillägg till denna känt, att borgenär finnes, som ej blivit kallad, skall konkursdomaren ofördröjligen till honom avsända kallelsebrev av innehåll, som ovan sägs.

Om innehållet i kungörelsen skall konkursdomaren låta delgiva gäldenären särskild underrättelse med erinran om den honom enligt 92 § åliggande skyldigheten att å första borgenärssammanträdet avlägga bouppteckningsed.

21 §.

Konkursdomaren skall genast underrätta allmänna åklagaren i orten om gäldenärs försättande i konkurs.

Avträdes ämbets- eller tjänstemans egendom till konkurs, varde underrättelse därom av konkursdomaren genast meddelad gäldenärens närmaste förman.

Utvisar den i anledning av konkursen upprättade bouppteckningen, att fast egendom finnes i boet, skall så snart ske kan å rättegångsdag, varå inteckningsärenden må förekomma, om konkursen göras anteckning i inteckningsprotokollet samt i intecknings- eller fastighetsboken. Ligger egendomen inom annan rätts domvärjo, skall för verkställande av sådan anteckning konkursdomaren ofördröjligen till rätten eller domaren i den ort, där egendomen ligger, insända bevis om konkursen jämte utdrag ur bouppteckningen. Hör till boet fartyg, som blivit införd i fartygsregistret, skall å den rättegångsdag för inteckningsärenden, då det

först kan ske, om konkursen göras anteckning i protokollet över inteckningar i fartyg samt i inteckningsboken för fartyg; och varde förty, där konkursen ej är anhängig vid Stockholms rådstuvurätt, anmälan om konkursen med angivande av fartygets registreringsnummer ofördröjligen gjord till nämnda domstol. Hör till boet lott i fartyg, skall anmälan om konkursen ofördröjligen avsändas till den myndighet, som för fartygsregistret; och varde i anmälningen intagna de uppgifter, som erfordras för fartygets säkra urskiljande.

22 §.

Sedan beslut om egendomsavträde meddelats, vare gäldenären icke berättigad att råda över egendom, som hör till konkursboet.

23 §.

Sedan beslut om egendomsavträde meddelats, må ej för skuld, som gäldenären gjort, utmätning ske å egendom, som hör till konkursboet; har sådan åtgärd ändock kommit till stånd, vare den utan verkan.

Utan hinder av konkurs må likväl den, som till säkerhet för fordran har panträtt i fast eller lös egendom, erhålla utmätning av egendom, som sålunda häftar för fordringen.

24 §.

Har innan beslut om egendomsavträde meddelats egendom blivit utmätt till gäldande av fordran, för vilken borgenären hade panträtt i egendomen, skall verkställigheten fortgå utan hinder av konkursen.

Där i andra fall utmätning skett å fast egendom eller å fartyg eller gods i fartyg, skall verkställigheten fortgå, så vida ej efter ty i 68 § sägs framställning om dess inställande göres innan försäljning av egendomen ägt rum.

Har eljest utmätning skett å lös egendom, upphøre utmätningsmans befattning med egendomen, utan så är att denna blivit försäld före ovannämnda besluts meddelande.

25 §.

Beslut om egendomsavträde gånge i verkställighet utan hinder därav att ändring i beslutet sökes.

Vill annan än gäldenären klaga däröver att konkursansökning upptagits, varde tiden för besvär anförande räknad från det kungörelse om konkursen infördes i allmänna tidningarna.

26 §.

Varder beslut om egendomsavträde upphävt av högre rätt, skall konkursdomaren underrättas därom; och låte han kungöra den högre rättens beslut en gång i allmänna tidningarna och den eller de ortstidningar, som bestämts för offentliggörande av kungörelser om konkursen, ävensom från rättens dörr nedtaga den där anslagna kungörelsen.

Finnes i gäldenärens bo fast egendom eller fartyg, som blivit infört i fartygsregistret, eller lott i fartyg, skall vad i 21 § tredje stycket föreskrivits angående anteckning eller anmälan om konkursen äga motsvarande tillämpning i fråga om den högre rättens beslut.

Innan i följd av den högre rättens beslut egendomen i boet återställes till gäldenären, skola av densamma, så vitt den förslår, konkurskostnaderna och den gäld, som boet eljest må hava åsamkat sig, betalas.

2 Kap.

Om vad till konkursbo rätteligen hör, så ock om återvinning till konkursbo.

27 §.

Till konkursbo räknas all egendom, som tillhörde gäldenären då beslutet om egendomsavträde meddelades eller tillfaller honom under konkursen och som är av beskaffenhet att kunna för gäld tagas i mät, så ock den egendom, som kan återvinnas till konkursboet. Ej må dock av gäldenärs lön eller av vad gäldenär eljest kan genom eget arbete under konkursen förvärva mera tillkomma boet än som återstår sedan avdrag skett för gäldenärens, hans makes och oförsörjda barns eller adoptivbarns skäliga underhåll; från arbetsförtjänst varde ock avdrag gjort för all kostnad till förlag.

På förvaltaren och gäldenären ankomme att träffa överenskommelse om vad efter ty ovan sägs skall avdragas. Är ej sådan överenskommelse ingången innan en vecka förflutit från första borgenärssammanträdet eller, där fråga om avdrag senare uppkommit, inom en vecka därefter, varde frågan hänskjuten till rätten; äge ock borgenär, som är missnöjd med vad emellan förvaltaren och gäldenären överenskommit, att påkalla rättens prövning genom skrift, som skall ingivas till konkursdomaren. Då fråga, som nu avses, skall prövas av rätten, infordre konkursdomaren yttrande i ärendet från rättens ombudsman och utsätta dag för handläggningen inför rätten. Kungörelse därom varde minst tio dagar före den utsatta dagen införd en gång i allmänna tidningarna och den eller de ortstidningar, som bestämts för offentliggörande av kungörelser om konkursen; varde ock särskild underrättelse meddelad förvaltaren och gäldenären ävensom, där borgenär är klagande, denne. Vad rätten besluter gånge i verkställighet, ändå att ändring däri sökes.

28 §.

Har gäldenären genom gäva avhänt sig egendom av sådant värde, att borgenärerna därav haft märklig skada, och är gäva av lös egendom fullbordad inom etthundraåttio dagar innan konkursansökningen gjordes eller under tiden därefter till dess beslutet om egendomsavträde meddelades eller har, där fast egendom bortgivits, lagfart ej sökts tidigare än nu sagts, gånge den gäva på talan av konkursboet åter. Samma lag vare, där köp, byte, lega eller annat sådant avtal skett och av missförhållandet emellan de å ömse sidor utfästa villkor kan ses, att avtalet huvudsakligen har egenskap av gäva.

29 §.

Har gäldenären inom sextio dagar innan konkursansökningen gjordes eller under tiden därefter till dess beslutet om egendomsavträde meddelades betalt gäld, som icke var förfallen, då betalningen erlades, eller betalt gäld annorledes

än med penningar eller andra med hänsyn till hans och borgenärens yrke vanliga betalningsmedel eller lämnat pant för gäld, vid vars tillkomst sådan säkerhet ej betingats, gånge den betalning eller pantsättning på talan av konkursboet åter.

Har borgenär under ovan angivna tid sökt in-teckning i gäldenärens egendom för fordran, vid vars tillkomst sådan säkerhet ej betingats, och är ej fråga om in-teckning, som inom den i 11 kap. 2 § jordabalken stadgade tid sökts för fordran, som där avses, vare borgenären pliktig att på talan av konkursboet antingen återställa in-teckningshandlingen till boet eller ock tillhandahålla in-teckningshandling angående fast egendom för verkställande av utbyte efter ty därom är stadgat samt handling, på grund varav in-teckning i fartyg eller förlagsin-teckning sökts, för in-teckningens dödande.

Vad sålunda föreskrivits äge icke tillämpning, där borgenären visar, att han, då han mottog betalningen eller panten eller sökte in-teckningen, saknade skälig anledning att antaga, att gäldenären ville gynna honom framför övriga borgenärer; dock vare sådan bevisning utan verkan, om borgenären, då han mottog betalningen eller panten eller sökte in-teckningen, hade skälig anledning till antagande, att gäldenären var på obestånd, eller kännedom om konkursansökningen.

30 §.

Har gäldenären inom trettio dagar innan konkursansökningen gjordes eller under tiden därefter till dess beslutet om egendomsavtråde meddelades betalt förfallen gäld eller lämnat pant för gäld, vid vars tillkomst sådan säkerhet betingats men ej överlämnats, och hade borgenären, då han mottog betalningen eller panten, skälig anledning till antagande, att gäldenären var på obestånd, eller kännedom om konkursansökningen, gånge den betalning eller pantsättning på talan av konkursboet åter.

31 §.

Har inom trettio dagar innan konkursansökningen gjordes eller under tiden därefter till dess beslutet om egendomsavtråde meddelades egendom blivit för någon borgenärs fordran i mät tagen och har borgenären genom utmätningen erhållit betalning, gånge den betalning på talan av konkursboet åter.

32 §.

Har gäldenären inom sextio dagar innan konkursansökningen gjordes eller under tiden därefter till dess beslutet om egendomsavtråde meddelades annorledes än i 28 och 29 §§ sägs ingått avtal till skada för borgenärerna och hade den, med vilken avtalet ingicks, skälig anledning till antagande, att gäldenären var på obestånd, eller kännedom om konkursansökningen, gånge det avtal på talan av konkursboet åter, utan så är att den, med vilken avtalet ingicks, visar, att han varken insåg eller borde hava insett, att avtalet skulle lända borgenärerna till förfång.

Där å fast egendom, som gäldenären avhant sig, lagfart sökts under tid, som i första stycket sägs, skall vad där stadgas äga tillämpning, ändå att avtalet skett tidigare.

33 §.

Har vid bodelning mellan gäldenären och hans make eller dennes arvingar gäldenären i märklig mån eftergivit sin rätt och är bodelningshandlingen ej ingiven till rätten tidigare än ett år innan konkursansökningen gjordes, gånge den bodelning på talan av konkursboet åter. Samma lag vare, om vid bodelningen egendom till skada för borgenärerna frångått gäldenären mot det att fordran å honom utlagts å hans lott; dock att i sådant fall vad i 29 § tredje stycket stadgas skall äga motsvarande tillämpning.

Från gäldenärens make må återvinning enligt 28—32 §§ äga rum, ändå att åtgärd, som för varje fall avses, blivit företagen tidigare än i nämnda paragrafer sägs, dock ej, om den vidtagits mer än ett år innan konkursansökningen gjordes.

34 §.

Har i fall, då 28, 29, 32 eller 33 § icke är tillämplig, gäldenären innan beslutet om egendomsavträde meddelades ingått avtal, varav kommit skada för borgenärerna, och var det vid avtalets ingående hans avsikt att tillskynda dem skada, gånge, där den, med vilken avtalet ingicks, hade kännedom om gäldenärens avsikt, det avtal på talan av konkursboet åter; dock må, sedan fem år förflutit från det avtalet ingicks, sådan talan ej anställas mot annan än gäldenärens make.

35 §.

Har konkurs föregåtts av offentlig ackordsförhandling, som på grund av konkursen förfallit, eller har konkurs följt på ansökning, som gjorts inom fjorton dagar från det kungörelse om sådan förhandlings upphörande varit införd i allmänna tidningarna, skall i avseende å rätten att söka återvinning så anses, som om konkursansökningen gjorts, då beslutet om inledande av ackordsförhandling meddelades, och skall, där åtgärd, varom i 28, 29, 30, 32 eller 33 § förmäles, vidtagits efter meddelandet av nämnda beslut, den, gent emot vilken gäldenären vidtog åtgärden, anses därvid hava haft skäligen anledning till antagande, att gäldenären var på obestånd.

36 §.

Har gäldenären erlagt betalning för växel, vare den, som mottagit betalningen, icke på grund av vad i 30 eller 33 § stadgas om återgång av betalning av förfallen gäld skyldig återbära vad han mottagit, där han efter växellag ej kunnat vägra att mottaga betalningen utan att förlora växelrätt mot någon växelgäldenär. Vad gäldenären erlagt vare dock den, som vid återgångstalan för bristande betalning skolat efter växellag i sista hand ansvara för växelns betalning, eller, om växeln tillkommit för annans räkning, denne pliktig att till konkursboet återbära, så framt han utlämnat eller låtit utlämna växeln under sådana omständigheter, att, därest betalning för växeln då till honom av gäldenären erlagts, betalningen skolat jämlikt föreskrift i 30 eller 33 § om återgång av betalning av förfallen gäld på talan av konkursboet återgå.

Vad ovan i denna paragraf är stadgat i fråga om växel skall äga motsvarande tillämpning å check.

37 §.

Finnes egendom, som skall återställas, ej i behåll eller kan borgenär i fall, som avses i 29 §, ej tillhandahålla handling, på grund varav inteckning sökts, vare konkursboet berättigat till ersättning för därigenom uppkommen skada.

Har den, med vilken gäldenären ingått avtal, lämnat vederlag för egendom, som han erhållit genom avtalet, äge han, där konkursboet återvinner egendomen, av boet återfå vad han utgivit. Vad sålunda är stadgat gälle dock ej, där vederlaget icke kommit boet till godo samt den, med vilken avtalet ingicks, hade kännedom om att gäldenärens avsikt var att undanhålla borgenärerna vederlaget. Går bodelning åter, svare konkursboet andra maken eller hans arvingar för återbäring av den egendom, som gäldenären vid bodelningen bekommit. Finnes egendom, som enligt vad ovan sagts skall av konkursboet återbäras, ej i behåll, skall ersättning utgå efter egendomens värde.

När å någondera sidan återbäring sker, skall ock utgivas ränta eller avkomst, som under tiden fallit. Då vid återgång av gåva eller bodelning egendom av gåvotagare eller gäldenärens make eller dennes arvingar återbäres, varde, där den återbäringsskyldige ej visas hava haft skälig anledning till antagande, att gäldenären var på obestånd, eller kännedom om konkursansökningen och ej heller 34 § är tillämplig, all å egendomen gjord nödig och nyttig kostnad ersatt. Återbäres eljest egendom av annan än konkursboet, njute denne ersättning allenast för nödig kostnad. För nödig och nyttig kostnad å egendom, som av konkursboet återbäres, vare konkursboet berättigat till ersättning.

Då betalning återgår, äge borgenären göra sin fordran gällande i konkursen. Samma lag vare, då bodelning återgår, vid vilken egendom frångått gäldenären mot det att fordran å honom utlagts å hans lott.

Återvinnes från gäldenärens make egendom, som denne erhållit i gåva, eller går bodelning emellan gäldenären och hans make eller dennes arvingar åter och har maken eller arvingarna i följd av vad som stadgas i 8 kap. 5 § eller 13 kap. 14 § giftermålsbalken, innan stämning om återvinning skedde, infriat någon gäldenärens skuld, vare konkursboet skyldigt återgälda maken eller arvingarna vad sålunda guldits jämte ränta.

38 §.

Har egendom, vartill konkursbo enligt vad ovan är stadgat har återvinningsrätt, överlåtits till annan, äge konkursboet jämväl mot honom den rätt, där det visas, att han ej var i god tro, då han åtkom egendomen.

39 §.

Den återvinningsrätt, som enligt vad ovan är stadgat tillkommer konkursbo, må göras gällande ej mindre av förvaltaren än även av borgenär, som bevakat fordran i konkursen; dock att borgenär, som vill anställa återvinningstalan, skall, innan målet förekommer vid domstol, därom underrätta förvaltaren vid påföljd, att hans talan eljest ej upptages till prövning.

Återvinningstalan enligt 28—33 och 36 §§ skall anhängiggöras genom stämning inom sex månader från första borgenärssammanträdet; har å fast egendom, som gäldenären avhänt sig, lagfart ej blivit sökt före nämnda sammanträde eller har, då fråga är om återgång av bodelning, bodelningshandlingen ej därförinnan

ingivits till rätten, skall klandertiden räknas från den dag lagfarten söktes eller bodelningshandlingen ingavs.

Är talan anställd av borgenär, svare han själv för rättegångskostnaden; dock vare han berättigad att av boet erhålla ersättning för sagda kostnad, i den mån den täckes av vad genom rättegången kommit boet till godo.

40 §.

Bevakar den, mot vilken talan enligt 39 § är anställd, i följd därav fordran i konkursen och är den talan ej så tidigt väckt, att han kunnat bevaka fordringen inom den för bevakning av fordringar utsatta tid, vare han berättigad att på vad han till konkursboet skall återbära avräkna så mycket, som på fordringen bort belöpa, om den blivit bevakad inom sagda tid.

3 Kap.

Om avträdd egendoms förvaltning.

41 §.

Gäldenärs till konkurs avträdda bo skall omhänderhavas av en eller flere förvaltare, som utses i den ordning nedan stadgas. Antalet förvaltare bestämmes av konkursdomaren. Ej må mer än en förvaltare finnas, där ej konkursdomaren med hänsyn till boets omfattning och beskaffenhet anser förvaltningen oundgängligen böra delas eller det eljest i särskilt fall vara oundgängligen nödvändigt, att mer än en förvaltare utses.

Då fråga är om utseende av förvaltare enligt 45 eller 48 §, må konkursdomaren ej fatta beslut rörande antalet förvaltare innan borgenärerna erhållit tillfälle att yttra sig därom.

42 §.

I fråga om utseende av konkursförvaltare gälle, att den eller de, åt vilka förvaltningen anförtros, skola äga sådan insikt och erfarenhet, som med hänsyn till boets omfattning och beskaffenhet erfordras för förvaltningens behöriga handhavande.

Konkursförvaltare må ej den vara, som står under förmynderskap eller är i konkurstillstånd; ej den, som är förklarad ovärdig att vidare nyttjas i rikets tjänst eller eljest på grund av honom ådömd straffpåföljd icke må utöva allmän befattning; ej den, som genom utslag, vilket ännu icke vunnit laga kraft, är dömd till straffpåföljd, varom sist förmåles, eller som är under framtiden ställd för brott, vilket kan medföra sådan påföljd; ej heller den, som blivit dömd ovärdig att föra annans talan inför rätta.

Rättens ordförande eller i stad annan ledamot av rätten må ej vara konkursförvaltare; ej heller må på landet någon, som biträder domaren i hans ämbetsgörömmål, eller i stad någon, som är anställd vid rätten, vara konkursförvaltare.

43 §.

Då konkurs uppstått, skall konkursdomaren utan dröjsmål utse förvaltare att omhänderhava boet till dess vid första borgenärssammanträdet förvaltare utsetts och, där annan utsetts, denne tillträtt befattningen.

44 §.

Konkursdomaren skall ock så snart ske kan efter det beslutet om eigdomsavtråde meddelats förordna en ärlig och förständig man att i konkursen vara rättens ombudsman med den befogighet, som i denna lag sägs. Vid befattningens tillsättande skall iakttagas, att densamma icke anförtros annan än den, som äger ej mindre erforderlig insikt i gällande lag för bedömande av de frågor av rättslig innebörd, som ankomma på ombudsmannens prövning, än ock nödig erfarenhet och sakkunskap för fyllande av de åligganden beträffande tillsyn över konkursutredningen och avgörande av förvaltningsfrågor, som tillhöra befattningen.

Till rättens ombudsman må ej utses rättens ordförande eller i stad annan ledamot av rätten; ej heller på landet någon, som biträder domaren i hans ämbetsgöromål, eller i stad någon, som är anställd vid rätten.

Har den, som till ombudsman förordnas, ej förut avlagt domareed, gånge sådan ed inför konkursdomaren, innan han tillträder befattningen.

På konkursdomaren ankomme att, när så skäligen prövas, entlediga ombudsmannen och förordna annan i hans ställe.

Uppstår för ombudsmannen laga förfall, äge konkursdomaren förordna annan att under den tid förfallet varar uppehålla befattningen.

45 §.

Vid första borgenärssammanträdet välje borgenärerna förvaltare att i stället för den enligt 43 § utsedde förvaltaren omhänderhava konkursboet. Har konkursdomaren efter vad i 52 § är stadgat förordnat, att konkursboets förvaltning skall vara delad, skall förvaltare väljas särskilt för varje del av förvaltningen. Såsom borgenärernas beslut gälle den mening, varom bland närvarande borgenärer de förena sig, vilkas fordringar sammanräknade utgöra största beloppet, så framt dessa borgenärer därjämte utgöra minst en tredjedel av de röstande. Kan beslut på sådant sätt ej åstadkommas, gälle den mening konkursdomaren biträder.

Konkursdomaren skall tillse, att icke någon, på vilken borgenärernas val fallit, är obehörig att vara förvaltare jämlikt 42 § andra eller tredje stycket eller i saknad av sådan insikt och erfarenhet, som avses i 42 § första stycket, eller eljest icke lämplig att handhava förvaltningen. Där sådant fall föreligger, åligge det konkursdomaren att utse annan förvaltare i stället för den av borgenärerna valde.

Kommer icke någon borgenär tillstädes, varde förvaltare tillsatt av konkursdomaren.

46 §.

Sedan förvaltarevalet ägt rum, skola borgenärerna å första borgenärssammanträdet, så framt någon av dem gör framställning därom, välja granskningsmän

att med den befoget i denna lag sägs å borgenärernas vägnar övervaka förvaltningen. Granskningsmännens antal bestämmes av konkursdomaren. Valet skall ske så, att en var av de närvarande borgenärerna röstar å en granskningsman. Till granskningmän anses valde, i första rummet den, om vilken borgenärer, vilkas fordringar sammanräknade utgöra största beloppet, förenat sig, och därefter den eller de, som efter huvudvalet erhållit de flesta rösterna.

För varje granskningsman äge de borgenärer, med vilkas röster han valts, utse en suppleant. Rösterna beräknas vid val av suppleant för den i första rummet utsedde granskningsmannen efter fordringsbeloppen och vid val av suppleant för annan granskningsman efter huvudvalet.

Erhålla vid val, som i denna paragraf sägs, två eller flere lika röstetal, skilje lotten dem emellan.

47 §.

Borgenär, som utsetts till förvaltare eller granskningsman, må ej utan giltigt skäl undandraga sig uppdraget.

48 §.

Finner konkursdomaren efter första borgenärssammanträdet erforderligt, att antalet förvaltare ökas, skola borgenärerna av konkursdomaren kallas att sammanträda inför honom för att utse det antal förvaltare, som ytterligare erfordras; och skall därvid vad i 45 § är stadgat äga motsvarande tillämpning.

Rättens ombudsman, förvaltare, granskningsman eller borgenär äge hos konkursdomaren göra framställning om ökning av antalet förvaltare.

49 §.

Avgår förvaltare efter första borgenärssammanträdet eller avgår granskningsman, för vilken suppleant ej finnes, skall konkursdomaren kalla borgenärerna att sammanträda inför honom för att utse efterträdare till den avgångne, och skola därvid i fråga om val av förvaltare bestämmelserna i 45 § och i fråga om val av granskningsman bestämmelserna i 46 § om val av suppleant för granskningsman äga motsvarande tillämpning.

Vad sålunda är stadgat gälle dock ej, där flere förvaltare eller granskningsmän äro och någon av dem avgår samt konkursdomaren efter rättens ombudsmans hörande finner det ej vara nödigt, att annan utses i den avgångnes ställe.

50 §.

Har förvaltare avgått och skall efterträdare åt honom utses, äge konkursdomaren, där så erfordras, förordna om befattningens upprätthållande tills nytt val ägt rum.

Har förvaltare laga förfall eller är han efter ty i 80 § tredje stycket stadgas försatt ur tjänstgöring, må konkursdomaren utse annan att under tiden fullgöra hans åligganden.

51 §.

För förvaltare skall förordnande utfärdas av konkursdomaren.

52 §.

Där konkursdomaren finner delning av konkursboets förvaltning emellan flere förvaltare böra äga rum, ankomme på honom att därom förordna; och bestämme konkursdomaren därvid tillika, efter vilka grunder delningen skall ske. Rättens ombudsman, förvaltare, granskningsman eller borgenär äge hos konkursdomaren göra framställning om delning av förvaltningen.

Hava flere förvaltare förvaltningen odelad, må de ej annorledes än samfällt avhända boet någon rättighet eller vidtaga åtgärd, som kan för boet medföra någon förpliktelse.

Äro förvaltarne två och kunna de ej enas beträffande åtgärd eller beslut, som enligt denna lag på dem ankommer, eller äro förvaltarne flere än två och föreligger ej flertal för viss mening, skall saken hänskjutas till ombudsmannen, och gälla den mening han biträder.

Då flere förvaltare utsetts, skola de bland sig välja en att i fall, som avses i denna lag, mottaga meddelanden eller handlingar, som skola tillställas förvaltaren, ävensom förvara handlingar, som böra hållas tillgängliga. Om val, som nu sagts, skola konkursdomaren och ombudsmannen anderrättas.

53 §.

Förvaltaren åligger att med iakttagande av de i denna lag meddelade bestämmelser besörja de ärenden, som röra borgenärernas gemensamma rätt och bästa, samt vidtaga alla åtgärder, som främja en förmånlig och snabb utredning av boet.

54 §.

Den enligt 43 § utsedde förvaltaren skall så snart ske kan ej mindre omhändertaga gäldenärens bo med de böcker och andra handlingar, som röra boet, samt, där gäldenären är köpman, i hans handelsböcker å lämpligt ställe göra anteckning om dagen för omhändertagandet, än även förrätta uppteckning av tillgångar och skulder i boet med uppgift å varje borgenärs namn, boningsort och postadress, så ock å nämnda böcker och handlingar. Där så befinnes nödigt, må förvaltaren för bouppteckningsförrättningen anlita sakkunnigt biträde. I bouppteckningen skola tillgångarna upptagas till de värden, som de efter noggrann uppskattning provas äga. Vid bouppteckningsförrättningen skall gäldenären vara tillstädes och under edsförpliktelse redligen uppgiva boet. Har av gäldenären under edsförpliktelse underskriven bouppteckning förut ingivits till konkursdomaren och finner förvaltaren densamma tillförlitlig, vare upprättande av ny bouppteckning ej av nöden.

Då bouppteckning upprättas av förvaltaren, skall ett exemplar därav tillställas konkursdomaren inom en vecka från det beslutet om egendomsavträde meddelades. Möter i något fall hinder härför, åligger förvaltaren att inom nämnda tid tillställa konkursdomaren förteckning å borgenärerna, upptagande varje borgenärs namn, boningsort och postadress, samt att därefter så snart ske kan inkomma med bouppteckningen. Godkänner förvaltaren till konkursdomaren förut ingiven bouppteckning, göra anmälan därom inom tid, som nyss sagts.

55 §.

Förvaltaren skall under rättens ombudsmans inseende så snart ske kan upprätta skriftlig berättelse om boets tillstånd, så ock om orsakerna till gäldenärens obestånd, så vitt de kunnat utrönas. I berättelsen skall upptagas en översikt över tillgångar och gäld av olika slag ävensom särskilt anmärkas, huruvida skälig anledning förefinnes till antagande, att gäldenären gjort sig skyldig till brottsligt förhållande mot sina borgenärer. Är gäldenären köpman, varde i berättelsen tillika anmärkt, vilka handelsböcker han hållit och huru de blivit förda; och skall i sådant fall vid berättelsen fogas den av gäldenären senast uppgjorda balansräkningen. Berättelsen skall underskrivas av förvaltaren.

Avskrift av berättelsen med den balansräkning, som må vara därvid fogad, skall av förvaltaren utan dröjsmål tillställas konkursdomaren ävensom hållas tillgänglig för borgenärer, som vilja taga del av densamma; och äge varje borgenär, som det begär, att mot ersättning för kostnaden få avskrift av berättelsen sig tillsänd.

56 §.

Är konkursen icke avslutad vid utgången av näst efter första borgenärssammanträdet infallande juni eller december månad, skall förvaltaren inom fjorton dagar därefter till rättens ombudsman avlämna berättelse, vari alla de åtgärder noggrant angivas, som vidtagits för förvaltningens bringande till slut; åliggande det förvaltaren att sedermera under konkursens fortgång för varje halvår inom fjorton dagar från utgången därav avgiva sådan berättelse. Har, då berättelse avgives, mer än ett år förflutit från det beslutet om egendomsavträde meddelades, skall berättelsen tillika innehålla fullständig upplysning om orsakerna till att konkursen icke avslutats.

Berättelsen skall av ombudsmannen granskas och inom två veckor från mottagandet ingivas till konkursdomaren jämte de anmärkningar, till vilka ombudsmannen må hava funnit fog.

57 §.

Förvaltaren skall föra bok, vari boets inkomster och utgifter i penningar dag efter dag antecknas.

Vad sålunda är stadgat må ej lända till inskränkning i den bokföringskyldighet, som särskilt kan vara föreskriven.

58 §.

Penningar, som inflyta under förvaltningen av konkursbo, skola, i den mån de icke äro erforderliga till bestridande av löpande utgifter, av förvaltaren inom en vecka från det de influtit å konkursboets räkning mot ränta insättas i bank, som av rättens ombudsman godkännes. Till bestridande av löpande utgifter må ej mer innehållas än av ombudsmannen medges.

Försummar förvaltaren att inom ovan föreskrivna tid insätta influtna medel, vare han skyldig att å belopp, som obehörigen innehållits, erlägga ränta efter åtta för hundra om året.

Så länge konkursen pågår, avlämne förvaltaren inom en vecka från utgången av mars, juni, september och december månader varje år till ombudsmannen

räkning över boets inkomster och utgifter i penningar under det gångna kvartalet. Har under någon del av kvartalet penningar innestått i bank, skall vid räkningen fogas av banken till riktigheten bestyrkt uppgift å de insättningar och uttagningar, som må hava under kvartalet förekommit. Räkningarna skola av ombudsmannen granskas ävensom hållas tillgängliga för borgenärerna och gäldenären.

Även efter konkursens avslutande skall förvaltaren hava boets medel insatta i bank, till dess lyftning påkallas av därtill berättigad borgenär; vare ock skyldig underrätta konkursdomaren, i vilken bank medlen innestå.

59 §.

Rättens ombudsman skall göra sig noga underrättad om boets tillstånd samt under konkursen hålla noggrann uppsikt över förvaltningen. När helst han finner det lämpligt, äge han verkställa inventering av boets kassa och övriga tillgångar ävensom fordra redovisning av förvaltaren.

Rättens ombudsman ävensom granskningsman skall hava tillgång till böcker och andra handlingar, som röra boet; äge ock av förvaltaren på begäran erhålla upplysningar om boet och dess förvaltning.

Av redovisningshandlingar, som förvaltaren ingivit till rättens ombudsman, äge borgenär, så ock gäldenären taga del.

Rättens ombudsman och förvaltare vare skyldiga att meddela upplysningar om boet och dess förvaltning ej mindre då konkursdomaren det begär än även på begäran av borgenär eller gäldenären.

60 §.

Har gäldenär idkat rörelse, äge förvaltaren efter gäldenärens hörande låta den rörelse, där sådant enligt lag kan ske, fortsättas för konkursboets räkning i den mån det är nödvändigt för en ändamålsenlig utredning av boet; inhänte dock rättens ombudsmans samtycke till rörelsens fortsättande. Samma lag vare, där förvaltaren sedan rörelsen nedlagts vill ånyo öppna densamma. Vägrar ombudsmannen sitt samtycke eller yrkar någon borgenär eller gäldenären, att rörelse som med ombudsmannens samtycke fortgår, skall nedläggas, skola borgenärerna kallas till sammanträde för att besluta i ärendet. Ej må rörelsen fortsättas längre tid än ett år från första borgenärssammanträdet, där ej borgenärer, vilkas fordringar uppgå till minst fyra femtedelar av de i ärendets prövning deltagande borgenärernas fordringar, därom äro ense samt dessa borgenärer därjämte utgöra minst en fjärdedel av de röstande.

61 §.

Före första borgenärssammanträdet må ej försäljning av egendom i boet äga rum utöver vad av bestämmelserna i 23, 24, 60 och 73 §§ kan föranledas.

Vad sålunda stadgats äge dock ej tillämpning beträffande lös egendom, som är utsatt för förskämning eller snar förstörelse eller hastigt fallande i värde eller erfordrar allt för kostsam vård. Saknas medel till bestridande av utgifter för boet, må ock under tid, som avses i första stycket, försäljning av annan lös egendom äga rum, dock ej utöver vad för ändamålet provas nödigt; och bör, om

gäldenären därtill anvisar viss egendom, den egendom i främsta rummat uttagas, så vitt det lämpligen kan ske.

Till försäljning, varom i andra stycket förmäles, inhänte förvaltaren samtycke av rättens ombudsman, som ock äge bestämma, om försäljningen skall ske å auktion eller under hand. Innan ombudsmannen meddelar sitt beslut, skall han höra gäldenären, där det lämpligen kan ske.

62 §.

Efter första borgenärssammanträdet skall boets egendom säljas så snart ske kan, där ej annat föranledes av bestämmelserna i 60, 63, 64 och 66 §§, 70 § andra stycket samt 149 § andra stycket.

63 §.

Har gäldenär i hovrätten anfört besvär över beslut, varigenom han försatts i konkurs, må ej mot hans bestridande försäljning av egendom i boet äga rum förrän hovrätten utlåtit sig i anledning av besvären.

64 §.

Väckes av förvaltare fråga om uppskov med försäljning av egendom i boet eller göres av borgenär eller gäldenären framställning därom hos rättens ombudsman, äge ombudsmannen och förvaltaren besluta, att med försäljningen skall anstå viss tid, dock ej utöver sex månader från första borgenärssammanträdet. Kunna ombudsmannen och förvaltaren ej enas eller är någon borgenär eller gäldenären missnöjd med deras beslut eller har längre uppskov än nyss sagts påyrkats, skola borgenärerna kallas till sammanträde för att besluta i ärendet. Ej må dock uppskov bestämmas till längre tid än ett år från första borgenärssammanträdet, där ej borgenärer, vilkas fordringar uppgå till minst fyra femtedelar av sammanlagda beloppet av de i ärendets prövning deltagande borgenärernas fordringar, därom äro ense samt dessa borgenärer därjämte utgöra minst en fjärdedel av de röstande.

Då fråga om uppskov med försäljning av egendom väckes eller borgenär eller gäldenären anmäler missnöje med beslut av ombudsmannen och förvaltaren, att uppskov icke skall äga rum, äge ombudsmannen förordna, att med försäljningen skall anstå i avbidan på ärendets avgörande.

Om anstånd i visst fall med försäljning av egendom i dödsbo, som avträtts till konkurs, är särskilt stadgat.

65 §.

Hava borgenärerna i den ordning, som i 64 § sägs, beslutit, att med försäljning av egendom i boet skall anstå viss tid, men finna rättens ombudsman och förvaltaren med hänsyn till förekomna omständigheter, att försäljning bör ske före den bestämda tidens utgång, varde frågan huruvida anståndet skall upphöra hänskjuten till borgenärernas prövning.

66 §.

Har gäldenären å första borgenärssammanträdet eller därförinnan ingivit förslag om ackord, må egendomen i boet ej säljas innan avgjort är, huruvida ackord kommer till stånd.

Ingives ackordsförslag efter första borgenärssammanträdet, vare det ej hinder för försäljning av boets egendom; där förvaltaren i det yttrande över förslaget, som jämlikt 156 § skall av honom avgivas, tillstyrker dess antagande, må dock ej, efter det nämnda yttrande avgivits, försäljning verkställas så länge ackordsfrågan ej är avgjord. Varder förslaget ej sålunda tillstyrkt, men antages det av borgenärerna eller varder det eljest jämlikt 164 § hänskjutet till rättens prövning, skall med försäljningen anstå i avbidan på ackordsfrågans avgörande; och må i fall, då prövningen av förslaget jämlikt 159 § uppskjutes, de borgenärer, som hava rösträtt i ackordsfrågor, kunna med den röstövertikt, som i sistnämnda paragraf sägs, besluta anstånd med försäljningen i avbidan på borgenärernas prövning av förslaget.

Vad ovan i denna paragraf är stadgat om anstånd med försäljning av boets egendom äge ej tillämpning, där borgenärerna jämlikt 160 § besluta, att ackordsförslag skall vara vilande, eller rätten jämlikt 166 § förordnar, att med frågan om fastställelse av ackord skall anstå. Ej må i nämnda fall anstånd med försäljningen äga rum, med mindre det med den röstövertikt, som i 159 § sägs, bestämmes av de borgenärer, som hava rösträtt i ackordsfrågor; skoland dock i det senare fallet anståndet fortgå, till dess borgenärssammanträde, som skall av rättens ombudsman ofördröjligen utlysas, ägt rum för ärendets behandling.

67 §.

Vad i 63, 64 och 66 §§ är stadgat om uppskov med försäljning av egendom i boet utgöre ej hinder för sådan försäljning, som enligt 61 § må äga rum jämväl före första borgenärssammanträdet.

Påyrkar inteckningshavare eller annan borgenär, som för sin fordran har förmånsrätt i viss egendom, att den egendom, vari förmånsrätten gäller, skall säljas genom förvaltarens försorg och har hans rätt till betalning ur egendomen efter bevakning i konkursen lämnats obestridd eller fastställts genom dom, som äger laga kraft, då skall ock, utan hinder därav att enligt vad ovan är stadgat uppskov med försäljningen beslutits eller därmed eljest skall anstå, försäljning av den egendom äga rum, så framt ej rättens ombudsman och förvaltaren finna uppenbart, att förlust därigenom skulle uppstå för konkursboet.

Har gäldenären bjudit ackord, må ej på grund därav anstånd med försäljningen äga rum, så framt gäldenären samtycker till försäljningen.

68 §.

Finnes det för boet fördelaktigt, att verkställighet av utmätning, varom i 24 § andra stycket förmläses, varder inställd, äge förvaltaren med samtycke av rättens ombudsman hos vederbörande myndighet göra framställning därom.

69 §.

Innan förvaltaren efter första borgenärssammanträdet vidtager åtgärd för försäljning av egendom i boet, vare han skyldig därom underrätta rättens ombudsman.

70 §.

Finnes i boet fast egendom, äge förvaltaren hos vederbörande myndighet äska försäljning därav i den ordning utsökningslagen bestämmer. Egendomen må jämväl säljas i annan ordning, så framt förvaltaren finner det för boet fördelaktigare och rättens ombudsman till försäljningen lämnar bifall; vägrar han bifall, begäre förvaltaren borgenärernas samtycke. Ej må i något fall försäljning av fast egendom ske annorledes än å auktion, med mindre gäldenären det medger.

Har auktion å fast egendom, som hör till boet, hållits i den ordning utsökningslagen bestämmer utan att försäljning kommit till stånd, må förvaltaren underlåta att vidtaga ytterligare åtgärder för egendomens försäljning. Har auktion i nyssnämnda ordning ej ägt rum, men föreligger anledning till antagande, att sådan auktion ej kommer att leda till försäljning, äge förvaltaren med samtycke av ombudsmannen underlåta att föranstalta om egendomens avyttrande, där de borgenärer, som i konkursen bevakat fordringar, för vilka egendomen häftar enligt 17 kap. 9 § handelsbalken eller 11 kap. 2 § jordabalken eller som skola ur egendomen utgå med förmånsrätt framför in-tecknad fordran, det tillstådja.

Varder auktion å boets fasta egendom utsatt att hållas i den ordning utsökningslagen stadgar, åligge det förvaltaren att före auktionen eller, där jämlikt 102 § samma lag särskilt sammanträde skall hållas, före det sammanträde till auktionsförrättaren avlämna behållning, som under konkursen av egendomen uppkommit, så ock före konkursen uppkommen behållning, som på grund därav att verkställighet av utmätning jämlikt 24 § andra stycket inställts blivit till förvaltaren överlämnad. Behållning, som ej sålunda avlämnas, skall innan slutlig utdelning sker överlämnas till överexekutor att på sätt och i den ordning utsökningslagen bestämmer i fråga om medel, som influtit under tvångsförvaltning, emellan rättsägarna fördelas.

71 §.

Vill förvaltaren efter första borgenärssammanträdet låta försäljning av lös egendom, som icke sker genom fortsättande av gäldenärens rörelse, äga rum annorledes än å auktion, begäre samtycke därtill av rättens ombudsman eller, om han vägrar, av borgenärerna. Innan ombudsmannen meddelar sitt beslut, skall han höra gäldenären, där det lämpligen kan ske.

Lös egendom, vari borgenär har panträtt eller annan särskild förmånsrätt, må ej i något fall utan hans samtycke säljas annorledes än å auktion, så framt hans rätt är av försäljningen beroende.

Samtycke, varom i första och andra styckena förmäles, vare ej av nöden, där förvaltaren vill genom fondkommissionär till gällande börspris försälja å fondbörs noterat värdepapper.

Skall helt fartyg eller gods i fartyg säljas, äge förvaltaren, där fartyget finnes å ort inom riket, hos vederbörande utmätningsman äska försäljning i den ordning, som om dylik egendom, den där blivit utmätt, särskilt är stadgad. Är fartyg, som skall säljas, in-tecknat för gäld, må det ej säljas annorledes än ut-mättningsvis, med mindre in-teckningshavare, vilkens fordran ej kan till fullo

gäldas, likväl samtycker till försäljningen samt, om fartyget inköpts av annan, för inteckningens dödande avlämnar inteckningshandlingen till den, som utses av honom och köparen.

Skall gäldenären tillkommande rätt till andel i inteckning i hans fasta egendom säljas, låte förvaltaren innan försäljning sker anskaffa särskild inteckningshandling å det gäldenären tillkommande beloppet, där laga hinder däremot icke möter. Skall försäljning ske av inteckningshandling, som innehaves av gäldenären och för vilken han är personligen ansvarig, vare förvaltaren pliktig att, där ej gäldenären medgiver, att handlingen må försälas med bibehållande av hans ansvarighet, förse handlingen med påskrift, varigenom gäldenären frikallas från ansvarighet.

72 §.

Lämnas av rättens ombudsman eller borgenärerna samtycke till försäljning under hand av fast eller lös egendom i fall, då ej visst anbud föreligger och varder antaget, skola föreskrifter tillika meddelas till förekommande av försäljning till underpris, såsom om infordrande av anbud, om ett lägsta försäljningspris, om värdering av egendomen genom sakkunnig person eller dylikt.

73 §.

Har borgenär lös egendom såsom pant eller eljest under panträtt i handom, äge han besörja, att egendomen varder såld å auktion eller, då fråga är om å fondbörs noterat värdepapper, genom fondkommissionär till gällande börspris, så framt ej förvaltaren vill lösa egendomen för konkursboets räkning; åliggande det borgenären att minst en vecka innan han vidtager åtgärd för egendomens försäljning hembjuda den åt förvaltaren till inlösen. Utgöres egendomen av fartyg eller gods i fartyg, skall försäljningen ske i den ordning, som om dylik egendom, den där blivit utmätt, särskilt är stadgad. Skall egendomen säljas annorledes än utmättningsvis och är ej fråga om sådan försäljning av värdepapper, som enligt vad nyss sagts må ske utan auktion, må försäljningen ej äga rum å annan ort än den, där egendomen finnes, med mindre förvaltaren samtycker därtill; och låte borgenären förvaltaren minst tre veckor förut veta, när och var försäljningen skall ske. Har försäljning skett i annan än den för utmätt egendom stadgade ordning, vare borgenären pliktig att för förvaltaren redovisa för vad som influtit.

Vill ej borgenären föranstalta om försäljningen, äge förvaltaren därom besörja. Dock må inteckning i fast egendom, vilken blivit av fastighetsägaren lämnad såsom pant, icke av förvaltaren säljas, utan äge han allenast låta sälja den rätt till andel i inteckningen, som efter ty särskilt är stadgat må tillkomma gäldenären.

74 §.

Skall konkursbos egendom säljas å auktion genom förvaltarens försorg, låte han kungöra auktionen på sätt och inom tid, som i utsökningslagen stadgas för kungörande av auktion å egendom av det slag, varom fråga är; dock vare kungörelsens införande i allmänna tidningarna eller i länskungörelserna icke i något fall erforderligt.

Vad sålunda stadgats skall äga motsvarande tillämpning beträffande auktion, som enligt 73 § besörjes av borgenär.

75 §.

Då förvaltaren utsatt auktion å lös egendom, vari panträtt eller annan särskild förmånsrätt äger rum, bör han i god tid före auktionen till varje borgenär, som har sådan förmånsrätt i egendomen och vars adress är känd, med posten översända särskild underrättelse om tid och ställe för auktionen.

76 §.

Finner förvaltaren det i 74 § föreskrivna kungörelsesätt icke vara ägnat att bereda kungörelsen nödig offentlighet, ankomme på honom att vidtaga de ytterligare åtgärder, som må anses erforderliga. Skulle han i något fall anse tillfyllest, att auktionen kungöres i mindre utsträckning än i nämnda paragraf stadgas, begäre samtycke därtill av rättens ombudsman. Inskränkning i fråga om kungörande av auktion å lös egendom, vari borgenär har panträtt eller annan särskild förmånsrätt, som i 17 kap. handelsbalken sägs, må dock icke äga rum, med mindre den borgenär samtycker därtill; ej heller må utan gäldenärens medgivande sådan inskränkning ske beträffande kungörande av auktion å fast egendom.

77 §.

Förvaltaren vare pliktig att så snart ske kan vidtaga nödiga åtgärder för indrivning av utestående fordringar; dock må i den ordning, som i 64 § är stadgad beträffande uppskov med försäljning av boets egendom, beslutas uppskov med indrivning av boets fordringar, och skall, om sådant uppskov beslutits, vad i 65 § för där avsett fall föreskrives äga motsvarande tillämpning. Kan fordran ej indrivnas utan att rättegång eller lagsökning anställles eller skiljedom påkallas, gulle vad i 79 § finnes stadgat. Varder ej rättegång eller lagsökning anställd eller skiljedom påkallad och kommer ej heller förlikning till stånd på sätt nedan sägs, må fordringen förtryttas såsom annan lös egendom.

78 §.

Har förlikningsanbud angående osäker eller tvistig tillgång blivit gjort och finner förvaltaren fördelaktigt för konkursboet, att det anbud antages, begäre samtycke därtill, då tillgången utgöres av fast egendom, av borgenärerna men eljest av rättens ombudsman; godkänner han ej anbudet, äge förvaltaren hänskjuta frågan till borgenärerna. Ej må dock förlikning avslutas innan gäldenären fått tillfälle att yttra sig däröver. Vägrar gäldenären sitt samtycke till förlikning, som avser äganderätt till fast egendom, vare frågan därom förfallen. Motsätter han sig förlikning angående annan egendom, vare det ej hinder för förlikningen; dock äge han själv utföra tvisten, där han ställer säkerhet för vad i förlikning bjudes.

79 §.

Rättegång eller lagsökning må ej utan rättens ombudsmans samtycke anställas av förvaltaren, och må han ej heller utan sådant samtycke för konkurs-

boets räkning fortsätta mål, som anhängiggjorts innan beslutet om egendomsavträde meddelades.

Vill förvaltaren i högre rätt fullfölja talan, som i första stycket avses, vare ock skyldig därtill inhämta ombudsmannens samtycke.

Underlåter förvaltaren att iakttaga vad ovan är föreskrivet, vare det utan verkan å målet, men svare förvaltaren för kostnad och skada, som må uppkomma för konkursboet och ej täckes av vad i målet tillvinnes boet.

Vad sålunda stadgats skall äga motsvarande tillämpning i fråga om påkallande av skiljedom och fullföljande av inlett skiljedomsförfarande.

80 §.

Visar förvaltare motvilja, oskicklighet eller försummelse vid fullgörandet av sitt uppdrag, må rättens ombudsman, granskningsman, borgenär eller gäldenären hos konkursdomaren göra anmälan om förhållandet.

Göres sådan anmälan eller finner konkursdomaren eljest anledning till anmärkning mot förvaltare, äge konkursdomaren efter omständigheterna tillhålla honom att fullgöra sina åligganden eller skilja honom från befattningen.

Innan förvaltare må skiljas från befattningen, inhämta konkursdomaren, där ej anmälan, som ovan sägs, gjorts av ombudsmannen, yttrande från denne. Efter första borgenärssammanträdet må förvaltare ej entledigas förrän borgenärerna vid sammanträde, som av konkursdomaren utlysts, erhållit tillfälle att inför honom yttra sig i ärendet. Konkursdomaren äge likväl, om han finner skäl därtill, i avbidan på borgenärernas yttrande försätta förvaltare ur tjänstgöring; dock må det ej ske innan yttrande från ombudsmannen, där sådant skall avgivas, inkommit till konkursdomaren.

81 §.

Finnes i boet egendom, vari särskild förmånsrätt äger rum, skall, så vitt det inverkar på de borgenärers rätt, som icke i den egendom hava sådan förmånsrätt, av egendomens avkastning och köpeskillning gäldas kostnaden för egendomens vård och försäljning ävensom det arvode till rättens ombudsman och förvaltare, som belöper för egendomen.

Då särskild förmånsrätt äger rum i boet tillhörig egendom, må ej till förfång för någon, som äger sådan förmånsrätt eller förmånsrätt, som skall beaktas framför den särskilda, av egendomens avkastning och köpeskillning gäldas annan konkurskostnad än ovan sagts; dock att, där den särskilda förmånsrätten är av beskaffenhet att kunna göras gällande endast i konkurs, av egendomen må bestridas jämväl övriga konkurskostnader, i den mån boet eljest ej lämnar tillgång därtill.

82 §.

Arvode till rättens ombudsman och till förvaltare bestämmes av rätten; äro flere förvaltare, skall för envar bestämmas särskilt arvode.

Sådant arvode må icke sättas till högre belopp än som med avseende å det arbete uppdraget krävt, den omsorg och skicklighet, varmed det utförts, samt boets omfattning må anses utgöra skäligen ersättning för uppdraget.

Ej må arvode efter tid räknas.

83 §.

Arvode till rättens ombudsman ävensom arvode till förvaltare skall bestämmas till visst belopp i ett för allt, utan så är att jämlikt 81 § må anses erforderligt, att för egendom, som avses i sagda paragraf, beräknas särskilt arvode. Sådant särskilt arvode må kunna bestämmas innan arvodesfrågan i övrigt avgöres.

Vid bestämmandet av särskilt arvode, som ovan sägs, skall vad i 82 § stadgas om de grunder, efter vilka arvode skall beräknas, äga motsvarande tillämpning.

84 §.

Arvode till rättens ombudsman och till förvaltare bestämmes efter därom hos konkursdomaren gjord framställning från den till arvode berättigade; och bör, där det lämpligen kan ske, arvode på en gång bestämmas för samtliga därtill berättigade. Framställning, som nyss sagts, skall angiva det belopp, som i arvode fordras, och, där bestämmande av särskilt arvode för viss egendom kan ifrågakomma, jämväl det belopp, som i sådant avseende äskas. Vid framställningen skall fogas ej mindre redogörelse för det arbete uppdraget medfört än även specificerad räkning, utvisande det fordrade beloppets fördelning på de olika förvaltningsåtgärderna. Har förvaltare för viss förvaltningsåtgärd, såsom förrättande av bouppteckning, utförande av rättegång, hållande av auktion eller dylikt, anlitat annan och har gottgörelse därför tillgodoförts denne eller har ersättning för utgifter tillgodoförts rättens ombudsman eller förvaltare, skall sådant angivas i redogörelsen.

Kan fråga uppkomma om bestämmande av särskilt arvode för viss egendom, åligge förvaltaren att tillhandahålla konkursdomaren förteckning över kända rättsägare, som hava särskild förmånsrätt i egendomen.

85 §.

Då framställning om bestämmande av arvode inkommit, utsätte konkursdomaren dag för ärendets handläggning vid rätten. Avser framställning allenast bestämmande av särskilt arvode för viss egendom, äge dock konkursdomaren pröva, huruvida skäl att företaga frågan därom innan arvode i övrigt bestämmes må anses föreligga.

Sedan dag för ärendets handläggning vid rätten blivit utsatt, låte konkursdomaren genom kungörelse, som minst tio dagar före den utsatta dagen införes en gång i allmänna tidningarna och den eller de ortstidningar, som bestämts för offentliggörande av kungörelser om konkursen, kalla vederbörande rättsägare att vid rätten utföra sin talan; och varde därjämte särskild underrättelse om ärendets företagande meddelad den, för vilken arvode skall bestämmas, så ock gäldenären. Kungörelsen skall innehålla meddelande om belopp, som i arvode fordras. I fall, som omförmäles i 84 § andra stycket, äge den, som har pant-rätt i den egendom, varom fråga är, föra talan i ärendet, ändå att han ej i konkursen bevakat sin fordran; skolande konkursdomaren i god tid till envar, som har särskild förmånsrätt i egendomen och vars adress är känd, översända underrättelse, som nyss sagts. Är sådant fall för handen, att frågan om arvode ej inverkar på borgenärernas rätt, skall kungörelse, varom ovan stadgats, ej utfärdas,

men varde underrättelse om ärendets handläggning vid rätten meddelad den, för vilken arvode skall bestämmas, så ock gäldenären.

Då fråga är om bestämmande av arvode till förvaltare, skall konkursdomaren inhämta yttrande i ärendet av rättens ombudsman.

86 §.

Rättens ombudsman äge ej uppbära arvode förrän slutredovisning avgivits i konkursen, utan så är att han därförinnan avgår; och må ej arvode uppbäras av förvaltare förrän han avgivit slutredovisning för sin förvaltning.

87 §.

Äro flere förvaltare eller rättens ombudsman och förvaltare ansvariga för skada, svare en för alla och alla för en för skadans gäldande.

4 Kap.

Om gäldenärens skyldigheter under konkursen samt rätt till underhåll, så ock om bouppteckningsed av annan än gäldenären.

88 §.

Gäldenär må ej efter det beslut om hans försättande i konkurs meddelats och innan han avlagt den i 91 § föreskrivna bouppteckningsed utan samtycke av rättens ombudsman begiva sig från den ort, där han är bosatt. Senare under konkursen må gäldenären ej utan samtycke av ombudsmannen begiva sig längre bort än att han kan en vecka efter kallelse personligen infinna sig inom rättens domsaga å ort, där hans närvaro påkallas; vare ock gäldenären skyldig att för ombudsmannen och förvaltaren uppgiva stället, där han vistas, och, om det är utom domsagan, viss därinom bosatt person, till vilken kallelse å honom må lämnas.

89 §.

Gäldenär vare pliktig giva konkursdomaren, rättens ombudsman, förvaltare och granskningsman ävensom, vid borgenärssammanträde, borgenärerna de upplysningar om boet, som de begära.

Vid borgenärssammanträde skall gäldenären vara tillstädes, så framt han ej är hindrad av laga förfall. Vill gäldenären, utan att sådant hinder föreligger, från sammanträde utebliva, tage konkursdomarens eller, om sammanträdet skall hållas inför rättens ombudsman, dennes samtycke därtill. Utebliver gäldenären från sammanträde, vare hans utevaro ej hinder för handläggning av de ärenden, som där skola förekomma.

90 §.

Innan rättens ombudsman meddelar beslut i fall, som i 88 och 89 §§ avses, skall han över gäldenärens framställning höra förvaltaren. Nöjes ej förvaltaren eller gäldenären åt ombudsmannens beslut, må frågan hänskjutas till konkursdomarens prövning.

91 §.

Gäldenär vare pliktig att inför konkursdomaren med ed fästa den i anledning av konkursen upprättade bouppteckningens riktighet. Då eden skall avläggas, göra gäldenären först de tillägg till bouppteckningen eller de ändringar däri, som han må finna påkallade, och betyge därefter med ed, att bouppteckningen (med däri av honom gjorda tillägg eller ändringar) är riktig, så att honom veterligen icke någon tillgång eller skuld utelämnats, ej heller någon tillgång eller skuld, som ej hör till boet, upptagits.

92 §.

Den i 91 § föreskrivna bouppteckningsed skall avläggas vid första borgenärs-sammanträdet. Är gäldenären av laga förfall hindrad att då avlägga eden eller är till följd av särskilda omständigheter bouppteckningen då ännu ej till konkursdomaren inkommen, kalle konkursdomaren, sedan förfallet upphört eller bouppteckningen inkommit, så snart ske kan gäldenären att infinna sig för edgångens fullgörande; och varde rättens ombudsman och förvaltaren underrättade därom.

Är gäldenären häktad eller avlägset boende, må konkursdomaren tillåta honom att fullgöra edgången inför den domstol eller konkursdomare, som är närmast; är gäldenären sjuk, äge konkursdomaren låta honom hemma i sin bostad avlägga eden.

93 §.

I fall, då det åligger förmyndare att avlägga sådan ed, som omförmäles i 91 §, vare jämväl den omyndige, om han fyllt femton år, pliktig att avlägga eden, så framt förvaltaren eller borgenär det yrkar samt ej sådana särskilda omständigheter föreligga, att anledning till edgången saknas. Är gäldenär gift, åligge samma skyldighet hans make.

Gäldenärs barn och adoptivbarn eller, där gäldenären är död, hans stärbhusdelägare, så ock gäldenärens husfolk och tjänare vare, om det kan antagas, att de äga kunskap om boet, pliktige att på yrkande av förvaltaren eller borgenär avlägga ed, som nyss nämnts. Har någon haft egendom, som hör till boet, om händer, vare han pliktig att uppgiva vad han omhänderhaft och med ed fästa uppgiften, så framt förvaltaren eller borgenär det yrkar.

Edgångsyrkande, som ovan i denna paragraf avses, skall göras hos konkursdomaren. Har sådant yrkande framställts, kalle konkursdomaren den, av vilken edgång åskas, att infinna sig inför konkursdomaren å tid och ställe, som av honom bestämmas; underrätte ock därom rättens ombudsman och förvaltaren samt, där edgångsyrkandet framställts av borgenär, denne. Medgives yrkandet, varde, om det kan ske, edgången genast fullgjord; kan det ej ske vid tillfället, meddele konkursdomaren beslut om tid och ställe, då eden skall inför honom avläggas. Medgives ej yrkandet, varde frågan om edgång skall äga rum hänskjuten till rätten; och vare, där rätten bifaller edgångsyrkandet, om edgångens fullgörande inför konkursdomaren lag, som nyss sagts. Bestämmelserna i 92 § andra stycket skola i fall, varom här är fråga, äga motsvarande tillämpning.

94 §.

Undandrager sig gäldenär att fullgöra vad honom enligt 54, 88, 89, 91 eller 93 § åligger eller överträder gäldenär förbud, varom stadgas i 88 §, må han efter omständigheterna hämtas eller genom häkte tillhållas att fullgöra sin skyldighet.

Undandrager sig annan att fullgöra edgång, som blivit honom enligt 93 § förelagd, varde hämtad eller genom föreläggande av vite eller genom häkte tillhållen att fullgöra sin skyldighet.

Varder någon efter ty nu är stadgat hållen i häkte, skall kostnaden härför gäldas av allmänna medel.

95 §.

På konkursdomaren ankomme att förordna om vidtagande av åtgärd enligt 94 § och att utdöma förelagt vite. Har någon för tredska insatts i häkte, skall konkursdomaren, då anledning till hans kvarhållande ej längre är för handen, genast förordna om hans lösgivande.

96 §.

Är gäldenär, såsom i 187 § utsökningsslagen sägs, för överträdande av reseförbud insatt i häkte, då beslut om hans försättande i konkurs meddelas, varde därur lösgiven, sedan han avlagt bouppteckningsed.

97 §.

Gäldenär skall av konkursboet njuta nödigt underhåll för sig, make och oförsörjda barn eller adoptivbarn under två månader från den dag, då beslutet om egendomsavtråde meddelades, där ej han själv eller hans make kan annorledes försörja familjen. Kan ej inom nämnda tid bouppteckningsed avläggas av gäldenären, njute han underhåll till dess sådant skett. Gäldenären äge ock från konkursboet utbekomma och behålla dels nödiga gång- och sängkläder för sig, make och oförsörjda barn eller adoptivbarn dels ock nödiga arbetsredskap eller andra nödiga lösören till ett värde av högst femhundra kronor eller, där gäldenären icke är familjeförsörjare och ej heller har eget hushåll, högst tvåhundra kronor.

Vid bestämmande av vad gäldenären må bestås skall hänsyn tagas så väl till hans behov och boets ställning som ock till hans omsorg att göra rätt för sig och beredvillighet att fullgöra de skyldigheter, som enligt denna lag åligger honom.

98 §.

På rättens ombudsman ankomme att efter förvaltarens hörande besluta om vad enligt 97 § må tillerkännas gäldenären; och skall beslut därom meddelas så snart det påkallas och sist före utgången av den tid, under vilken gäldenären äger åtnjuta underhåll.

Nöjes ej gäldenären med beslutet eller menar förvaltaren eller borgenär, att gäldenären genom detsamma undfått mera än honom bör tillkomma, äge den missnöjde begära skriftligt besked om beslutets innehåll och inom fjorton dagar

från utgången av tid, som i första stycket sägs, påkalla rättens prövning genom skrift, som skall ingivas till konkursdomaren.

Då fråga, som avses i denna paragraf, skall prövas av rätten, utsätta konkursdomaren för handläggningen därav viss dag efter utgången av den i andra stycket omförmälda klagotid. Kungörelse därom skall minst tio dagar före den utsatta dagen införas en gång i allmänna tidningarna och den eller de ortstidningar, som bestämts för offentliggörande av kungörelser om konkursen; och varde därjämte särskild underrättelse meddelad förvaltaren och gäldenären även som, där borgenär är klagande, denne.

99 §.

Gäldenär vare berättigad att av konkursboet erhålla vad som erfordras för resa och uppehälle, när han enligt vad i denna lag stadgas har att inställa sig hos konkursdomaren eller annorstädes, dock ej mera, om han vistas utom rättens domsaga, än som tarvades, om han uppehölle sig därinom å ort, där han sist vistades.

Angående ersättning till gäldenären för inställelse vid sammanträde i anledning av anmärkning mot efterbevakning stadgas i 111 §.

5 Kap.

Om bevakning av fordringar i konkurs.

100 §.

I konkurs må ej andra fordringar göras gällande än de, som uppkommit innan beslutet om egendomsavträde meddelades.

Fordran må i konkurs göras gällande, ändå att den är beroende av villkor eller ej förfallen till betalning.

101 §.

Inom den för bevakning av fordringar utsatta tid har borgenär att hos konkursdomaren skriftligen anmäla sin fordran; gör borgenär anspråk på förmånsrätt, skall han i bevakningsinlagan jämväl angiva den rätt han i sådant avseende vill göra gällande. Vid inlagan foga borgenär i huvudskrift eller styrkt avskrift de handlingar han vill åberopa till stöd för sin talan.

I bevakningsinlaga böra borgenärens namn, yrke, boningsort och postadress angivas.

Bevakningsinlaga jämte därvid fogade handlingar skall ingivas i två exemplar.

102 §.

Så snart bevakningstiden gått till ända, överlämne konkursdomaren det ena exemplaret av de inkomna bevakningshandlingarna till rättens ombudsman, som har att skyndsamt upprätta en förteckning, utvisande för varje bevakad fordran

dess belopp och, om förmånsrätt yrkats, den åberopade grunden därför samt den plats i förmånsrättsordningen, som enligt det framställda yrkandet skulle tillkomma fordringen. Förteckningen skall upprättas i två exemplar, av vilka det ena skall biläggas de till ombudsmannen överlämnade bevakningshandlingarna och det andra tillställas konkursdomaren för att jämte det andra exemplaret av handlingarna vara att tillgå hos honom.

103 §.

Efter bevakningstidens utgång bestämme konkursdomaren utan dröjsmål efter samråd med rättsens ombudsman och förvaltaren ej mindre viss tid, inom vilken anmärkningar må framställas mot de bevakade fordringarna, och ställe, varest de till ombudsmannen överlämnade bevakningshandlingarna skola hållas tillgängliga för granskning, än även tid och ställe för det borgenärssammanträde, som enligt 108 § skall hållas inför ombudsmannen, därest anmärkningar framställas.

Anmärkningstiden skall bestämmas till minst två, högst fyra veckor från bevakningstidens utgång; dock må konkursdomaren, där det provas oundgängligen nödigt, fastställa längre anmärkningstid än nu sagts. Det i 108 § omförmälda sammanträde må icke hållas tidigare än två eller senare än fyra veckor från utgången av anmärkningstiden.

Konkursdomaren bestämme ock viss dag, å vilken, därest förlikning ej träffas, målet angående de tvistiga fordringarna skall vid rätten förekomma, i stad inom fjorton dagar från nyssnämnda sammanträde och på landet under först infallande lagtima ting, så framt ej handläggningen efter ty i 108 § sägs skall äga rum å urtima ting. Där det i särskilt fall finnes nödvändigt, må målet utsättas till senare tidpunkt.

Konkursdomaren låte ofördröjligen om vad sålunda bestämts med posten översända meddelande till gäldenären och varje borgenär, som bevakat fordran i konkursen och vars adress är känd, ävensom särskilt underrätta ombudsmannen och förvaltaren.

104 §.

Förvaltare åligge att granska bevakningshandlingarna samt, om han finner anledning till jäv mot yrkande om betalnings- eller förmånsrätt, till konkursdomaren inom den jämlikt 103 § för framställande av anmärkningar utsatta tid inkomma med anmärkningsskrift; börande därvid fogas i huvudskrift eller styrkt avskrift de handlingar förvaltaren vill åberopa till stöd för framställd anmärkning.

Rätt att göra anmärkning mot bevakning tillkomme jämväl borgenär, som bevakat fordran i konkursen, så ock gäldenären; och skall i avseende härå vad ovan är stadgat om anmärkning av förvaltare äga motsvarande tillämpning.

Anmärkningsskrift jämte därvid fogade handlingar skall ingivas i två exemplar.

105 §.

Göres anmärkning av någon av dem, som äro därtill berättigade, gälle det även för de andra, ändå att de ej deltagit i anmärkningen.

106 §.

Borgenär, mot vars bevakning anmärkning ej i föreskriven ordning framställts, njute till godo den betalnings- och förmånsrätt han yrkat. Har yrkande om förmånsrätt lämnats utan anmärkning, må sådant dock ej lända till förfång för dem, som enligt lag hava företrädesrätt till betalning ur viss egendom; och vare yrkande om förmånsrätt, ändå att anmärkning däremot ej framställts, utan verkan, om yrkandet ej avser någon i lag stadgad förmånsrätt.

107 §.

Efter anmärkningstidens utgång varde, där anmärkning gjorts, det ena exemplaret av anmärkningsskriften genast av konkursdomaren överlämnat till rättens ombudsman; och skall ombudsmannen ofördröjligen till varje borgenär, mot vars bevakning anmärkning är framställd och vars adress är känd, med posten översända avskrift av anmärkningsskriften i vad den rör hans bevakning med erinran om tid och ställe för det i 108 § omförmälda borgenärssammanträde.

108 §.

De tvistefrågor, som uppkommit därigenom att anmärkningar framställts, skola företagas till handläggning vid borgenärssammanträde inför rättens ombudsman. Därvid äga förvaltaren, borgenärerna och gäldenären föra talan; och böra de borgenärer, mot vilkas bevakningar anmärkning gjorts, ingiva skriftliga svaromål och bifoga de handlingar, som styrka deras talan.

Förvaltaren skall vara tillstädes vid sammanträdet, så framt han ej har laga förfall; dock vare hans utevaro ej hinder för ärendets handläggning.

På ombudsmannen ankomme att söka genom förhör med de närvarande utreda tvistefrågorna och däri åstadkomma förlikning. Medgiva samtliga närvarande, att anmärkning må förfalla, eller inskränka de densamma, äge ej den, som uteblivit, därå tala.

Finnes anmärkning, varom förlikning ej blivit träffad, skall frågan hänskjutas till rätten.

Askas på landet urtima ting för målets handläggning och förskjutes det belopp, vartill ombudsmannen finner kostnaden därför böra beräknas, åligge ombudsmannen att genast underrätta konkursdomaren därom. Konkursdomaren utsatte ofördröjligen urtima ting och meddele ombudsmannen besked om tiden för tinget. Kan sådant besked ej före sammanträdet slut erhållas och för de närvarande tillkännagivas, vare ombudsmannen pliktig att om den utsatta tiden avlåta särskild underrättelse till envar, som närvarit vid sammanträdet och vars adress är känd.

Efter sammanträdet tillställe ombudsmannen så snart ske kan konkursdomaren protokoll över sammanträdet, innehållande om och i vad mån förlikning skett och vilka anspråk såsom stridiga återstå. Vid protokollet skola fogas å sammanträdet ingivna handlingar.

109 §.

Tvistefrågor angående bevakade fordringar skola ofördröjligen och utan hinder därav att någon, som i målet äger talan, icke iakttagit inställelse av rätten

företagas till prövning och, så vitt ske kan, på en gång avgöras. Tarva vissa fordringar längre tid för att utredas och styrkas, varde särskilt dömt över de tvistefrågor, som kunna tidigare avgöras; beror någon borgenärs anspråk på annan rätts prövning, må det ej vålla uppehåll, utan fastställa domstolen, där konkursen är anhängig, hans rätt i konkursen för det belopp, som kan varda bestämt genom dom i den särskilda rättegången.

110 §.

Förlikning angående anmärkning, som framställts mot bevakad fordran, må ej ingås annorledes än i 108 § sägs, utan så är att alla, vilkas rätt är beroende av förlikningen, samtycka därtill.

111 §.

Vill borgenär efter utgången av den för bevakning av fordringar utsatta tid anmäla fordran, må det ske i den ordning, som i 101 § är stadgad angående bevakning.

Då efterbevakning sålunda gjorts, överlämne konkursdomaren genast det ena exemplaret av bevakningshandlingarna till rättens ombudsman; låte ock en gång i allmänna tidningarna och den eller de ortstidningar, som bestämts för offentliggörande av kungörelser om konkursen, kungöra, att efterbevakning skett, så ock viss tid, inom vilken anmärkningar må framställas mot bevakningen, ställe, varest de till ombudsmannen överlämnade bevakningshandlingarna skola hållas tillgängliga för granskning, tid och ställe för sammanträde inför ombudsmannen, därest i anledning av anmärkning sammanträde varder erforderligt, samt viss dag, å vilken, om förlikning ej träffas, målet angående den tvistiga fordringen skall vid rätten förekomma, så framt ej handläggningen skall äga rum å urtima ting.

Anmärkningstiden må ej utgöra mindre än två eller mer än fyra veckor från den dag ovanberörda kungörelse infördes i allmänna tidningarna. Sammanträdet inför ombudsmannen skall hållas inom fyra veckor från anmärkningstidens utgång.

Om innehållet i kungörelsen åligge konkursdomaren att med posten avsända meddelande till gäldenären och, där den efterbevakandes adress är känd, till denne ävensom särskilt underrätta ombudsmannen och förvaltaren.

I övrigt lände beträffande efterbevakning i tillämpliga delar till efterrättelse vad ovan stadgats om bevakning.

Hava flere efterbevakningar gjorts, skola de, så vitt ske kan, handläggas gemensamt.

Ersättning till rättens ombudsman, förvaltare och gäldenären för inställelse vid sammanträde i anledning av anmärkning mot efterbevakning skall gäldas av borgenär, som gjort efterbevakningen; och vare borgenären jämväl skyldig att gottgöra kostnaden för kungörelse och annan underrättelse om efterbevakningen. Hava flere borgenärer gjort efterbevakning, svare de en för alla och alla för en för kostnad, som är gemensam för efterbevakningarna.

112 §.

Fordran, som anmälts efter utgången av den för bevakning av fordringar utsatta tid, må ej komma i betraktande å borgenärssammanträde, som hålles in-

för rättens ombudsman, med mindre bevakningshandlingarna genom konkursdomarens försorg kommit ombudsmannen tillhanda eller borgenären hos ombudsmannen styrkt, att bevakning skett.

113 §.

Talan mot dom, varigenom anmärkning mot bevakning ogillats, må fullföljas ej mindre av förvaltaren än av borgenär och gäldenären. I fråga om sådan talans fullföljande av förvaltaren skall vad i 79 § för där avsedda fall stadgas äga motsvarande tillämpning.

114 §.

Varder dom, varigenom anmärkning mot bevakning ogillats, ändrad av högre rätt, gälle det även för dem, som icke sökt ändring i domen.

115 §.

Genom dom i tvist angående bevakad fordran vare allenast avgjort, vilken rätt i konkursen tillkommer fordringen.

116 §.

Borgenär, som bevakat fordran i konkurs, vare på yrkande av annan borgenär, förvaltaren eller gäldenären pliktig att med ed betyga, att fordringen icke, honom vederligen, tillkommit av svek eller bedrägeri utan är riktig, sådan den av honom blivit uppgiven.

Vill borgenär avlägga sådan ed, ändå att yrkande därom ej framställts, stånde det honom fritt.

Har borgenären angående fordringen i ett eller annat avseende lämnat uppgifter, som han ej kan inbegripa under eden, må han vid edens avläggande göra rättelse i sin bevakning.

Skall eden avläggas av förmyndare eller målsman eller eljest av någon, som är satt att företräda borgenären, varde den därefter lämpad; vare ock i sådant fall rätte sakägaren pliktig att själv fullgöra edgången, där det yrkas och kan ske samt konkursdomaren ej finner sådana särskilda omständigheter föreligga, att anledning till edgången saknas.

Dör borgenären innan eden blivit av honom avlagd, vare den, som träder i hans ställe, pliktig att avlägga eden; och varde eden därefter lämpad.

117 §.

Yrkande, att borgenär skall avlägga ed, som i 116 § sägs, skall göras hos konkursdomaren i skriftlig inläga, som ingives i två exemplar inom den för framställande av anmärkningar mot borgenärens bevakning utsatta tid. Ej må sådant yrkande väckas i bevakningsinläga eller i anmärkningsskrift.

Konkursdomaren förelägge borgenär, mot vilken yrkandet framställts, att inom viss tid av högst en månad från det han erhållit del av föreläggandet fullgöra edgången och inkomma med bevis därom.

Kan borgenären ej inom den föreskrivna tiden fullgöra vad honom ålagts, men visar han inom samma tid laga förfall, förelägge konkursdomaren honom ny tid.

Den, som påyrkat edgången, vare pliktig att tillställa borgenären föreläggande, som i andra stycket sägs, och till konkursdomaren inkomma med bevis därom inom viss av konkursdomaren bestämd tid av högst en månad från utgången av den för framställande av anmärkningar mot bevakningen bestämda tid; skolande beviset om delgivningen utgöras av sådant intyg, som i 11 kap. 38 § rättegångsbalken sägs. Är ej veterligt, var borgenären uppehåller sig, och har anvisning ej kunnat vinnas å ombud, som äger för honom mottaga delgivning av föreläggandet och kan träffas inom riket, äge konkursdomaren förordna, att föreläggandet må införas i allmänna tidningarna en gång; och äge den, som påyrkat edgången, att inom en månad från det förordnandet gavs styrka, att föreläggandet blivit sålunda kungjort. Då föreläggande enligt vad nu är sagt delgives genom kungörelse i tidningarna, skall borgenären anses hava undfått del av detsamma den dag kungörandet ägde rum.

Försummar den, som påyrkat edgången, att inom föreskriven tid fullgöra vad i fjärde stycket är honom ålagt och visar han ej inom samma tid, att hinder mött för delgivning, vare edgångsyrkandet förfallet; visas sådant hinder, sätte konkursdomaren ut ny tid.

118 §.

Då edgångsföreläggande, som avses i 117 §, blivit meddelat, skall konkursdomaren ofördröjligen underrätta rättens ombudsman och förvaltaren därom.

Bevis, att borgenär fullgjort honom förelagd edgång, skall så snart det inkommit till konkursdomaren av honom överlämnas till ombudsmannen. Har edgångsbevis inkommit till konkursdomaren i fall, som avses i 116 § andra stycket, varde ock det bevis överlämnat till ombudsmannen.

119 §.

Borgenärsed skall avläggas inför konkursdomare eller allmän underrätt. Vistas borgenären utom riket, stånde honom ock fritt att i landet, där han vistas, avlägga eden hos svenska beskickningen eller inför den domstol eller myndighet, inför vilken enligt det landets lag sådan edgång må fullgöras.

120 §.

Försummar borgenär att inom föreskriven tid till konkursdomaren inkomma med bevis, att borgenären fullgjort honom förelagd edgång, må innan sådant bevis inkommit fordringen ej komma i betraktande såsom bevakad i konkursen; dock varde, där anmärkning mot bevakningen är gjord, tvistefrågan prövad i laga ordning, och gälle om utdelning för fordringen vad därom är i 6 kap. stadgat.

Å borgenärssammanträde, som hålles inför rättens ombudsman efter utgången av den för ingivande av edgångsbevis föreskrivna tid, må fordringen icke komma i betraktande, med mindre edgångsbeviset genom konkursdomarens försorg kommit ombudsmannen tillhanda eller borgenären hos ombudsmannen styrkt, att beviset tillställts konkursdomaren.

121 §.

Borgenär, som förvärvat sin fordran hos gäldenären innan beslutet om eigdomsavträde meddelades, äge begagna fordringen till kvittning mot skuld, för

vilken han vid nämnda tid häftade hos gäldenären; och vare för tillgodonjutande av sådan rätt ej nödigt, att fordringen bevakas i konkursen. Sökes hans skuld för konkursboet ut, åligge honom, där han vill njuta kvittningsrätt, att, om i målet så yrkas, beediga fordringen, såsom i 116 § är stadgat.

Är fordran beroende av sådant villkor, att borgenären icke äger utbekomma fordringsbeloppet, så vida ej viss omständighet inträffar, gälle i fråga om borgenärens rätt till kvittning i fall, då förutsättningarna därför i övrigt föreligga enligt vad i första stycket sägs, att borgenären har att fullgöra sin förbindelse men äger återbekomma ett belopp, motsvarande vad han erlagt, i den mån det ej överstiger vad han har att fordra, så framt han, innan kungörelse om framläggande av förslag till slututdelning utfärdas, visar, att villkoret uppfyllts; dock att, där fordringen avser ersättning, varom i 136 § andra stycket förmåles, det borgenären tillkommande beloppet skall vid slututdelningsförslaget upprättande avsättas för att, därest villkoret sedermera skulle uppfyllas, till borgenären återbäras.

Den, som inom sextio dagar innan konkursansökningen gjordes eller därefter förvärvat fordran hos gäldenären efter avtal med annan än denne, äge, där han vid tiden för avtalet häftade i skuld hos gäldenären och tillika hade skälig anledning till antagande, att gäldenären var på obestånd, eller kännedom om konkursansökningen, ej den rätt, varom ovan i denna paragraf är stadgat. Sådan rätt tillkomme ej heller borgenär, som efter det han erhållit sin fordran under nu nämnda tid satt sig i skuld hos gäldenären och därvid hade skälig anledning till antagande, att gäldenären var på obestånd, eller kännedom om konkursansökningen.

Har konkurs föregåtts av offentlig ackordsförhandling, som på grund av konkursen förfallit, eller har konkurs följt på ansökning, som gjorts inom fjorton dagar från det kungörelse om sådan förhandlings upphörande varit införd i allmänna tidningarna, vare borgenär icke berättigad att till kvittning mot skuld, vari han häftar hos gäldenären, använda fordran, för vilken han enligt vad i lagen om ackordsförhandling utan konkurs stadgas icke ägt kvittningsrätt, därest ackord kommit till stånd.

122 §.

Fordran, som blivit av borgenär beedigad efter ty ovan är sagt, varde utan hinder därav prövad av rätten, då sådan prövning i laga ordning påkallats.

123 §.

Borgenär, som till säkerhet för fordran har panträtt i fast eller lös egendom, vare för tillgodonjutande av rätt till betalning ur den egendom, som sålunda häftar för fordringen, icke skyldig att bevaka fordringen i konkursen.

124 §.

Har icke någon fordran bevakats inom den för bevakning av fordringar utsatta tid, meddele konkursdomaren genast beslut om avskrivning av konkursen.

Innan egendomen i boet återställs till gäldenären, skall förvaltaren av densamma, så vitt den förslår, betala konkurskostnaderna och den gäld, som boet eljest må hava åsamkat sig.

6 Kap.

Om utdelning.

125 §.

Sedan den jämlikt 103 § utsatta tid för framställande av anmärkningar mot bevakade fordringar gått till ända och, där anmärkning gjorts, det i 108 § omförmälda borgenärssammanträde hållits, skall av boets penningmedel, i den mån de ej åtgå till bestridande av konkurskostnaderna eller till betalning av gäld, som boet eljest åsamkat sig, utdelning till borgenärerna äga rum enligt vad nedan närmare bestämmes.

126 §.

På förvaltaren ankomme att bestämma, när utdelning skall äga rum.

Finnes tillgång till gäldande av tio för hundra av bevakade fordringar, som ej utgå med förmånsrätt, må dock förvaltaren ej låta med utdelning för dessa fordringar anstå, med mindre rättens ombudsman samtycker därtill.

Kan utdelning till borgenärer, som hava förmånsrätt och icke jämlikt 143 § lyft betalning för sina fordringar, lämpligen äga rum, må sådan utdelning ej uppskjutas i avbidan på utdelning till andra borgenärer.

Sedan all konkursboets tillgängliga egendom blivit förvandlad i penningar, skall slututdelning ske; dock må ej kungörelse om sådan utdelning utfärdas före utgången av tid, inom vilken borgenär har att ingiva bevis därom att honom förelagd edgång, som i 116 § sägs, blivit fullgjord. I fall, varom i 70 § andra stycket förmåles, utgöra den omständigheten, att boet tillhörig fast egendom icke blivit försäld, ej hinder för slututdelning.

127 §.

Skall enligt vad i 66 § är stadgat försäljningen av boets egendom anstå medan ackordsförslag är beroende på prövning, må ej utdelning ske till andra borgenärer än dem, som äga förmånsrätt för sina fordringar.

128 §.

Då utdelning skall ske, åligger förvaltaren att i samråd med rättens ombudsman uppgöra utdelningsförslag. Uppstå därvid skiljaktiga meningar emellan ombudsmannen och förvaltaren, varde förslaget upprättat efter ombudsmannens mening.

Utdelningsförslag skall för varje däri upptagen borgenär angiva beloppet av hans fordran med den ränta, varå utdelning må vara att beräkna, den förmånsrätt, som må vara med fordringen förenad, samt den utdelning, som belöper på fordringen. Föreligger omständighet, som jämlikt 141 § andra stycket medför inskränkning i borgenärs rätt att lyfta på hans fordran belöpande utdelning, eller har borgenär enligt 143 § uppburit betalning, varde det ock anmärkt i förslaget.

Utdelningsförslag skall vara åtföljt av redogörelse för förvaltningen av egendom, för vilken till utdelning avsedda medel influtit. Av redogörelsen skall framgå, huru mycket genom försäljning eller annorledes influtit för egendomen, samt, där ej hela detta belopp enligt förslaget utdelas, för vilka andra ändamål återstoden tagits i anspråk. Hava medel, som avses i förslaget, influtit för egendom, vari särskild förmånsrätt funnits, skola nu föreskrivna uppgifter lämnas särskilt för den egendom.

129 §.

Sedan utdelningsförslag upprättats, skall förslaget med därtill hörande förvaltningsredogörelse hållas tillgängligt för granskning å ställe, som bestämmes av rättens ombudsman efter samråd med förvaltaren. Ombudsmannen låte en gång i allmänna tidningarna och den eller de ortstidningar, som bestämts för offentliggörande av kungörelser om konkursen, kungöra, att utdelningsförslag upprättats, så ock från och med vilken dag samt var det kommer att hållas tillgängligt. I kungörelsen skall ock nämnas, att den, som vill klandra förslaget, har att anmäla sitt klander på sätt och inom tid, som stadgas i 130 §.

Det åligger ombudsmannen att ofördröjligen efter utfärdandet av ovan nämnda kungörelse dels tillställa konkursdomaren ett exemplar av utdelningsförslaget och förvaltningsredogörelsen, dels ock till gäldenären och varje i förslaget upptagen borgenär, vars adress är känd, med posten översända meddelande om innehållet i kungörelsen; och varde borgenär tillika underrättad om den utdelning, som är för honom beräknad i förslaget.

Ombudsmannen har därjämte att så snart ske kan tillställa konkursdomaren ett exemplar av de tidningar, i vilka kungörelsen varit införd.

Då kungörelse om slututdelning utfärdas, skall underrättelse därom samtidigt meddelas konkursdomaren.

130 §.

Klander mot utdelningsförslag skall skriftligen anmälas hos konkursdomaren inom trettio dagar från den dag, då förslaget enligt kungörelsen därom först varit tillgängligt för granskning. I klanderskriften skall angivas, i vilket avseende ändring i förslaget yrkas; är sådant ej iakttaget, må klandret ej upptagas.

Varder klander upptaget, utsatte konkursdomaren dag för målets handläggning vid rätten samt låte den utsatta dagen minst tio dagar förut kungöras en gång i allmänna tidningarna och den eller de ortstidningar, som bestämts för offentliggörande av kungörelser om konkursen; underrätte ock särskilt rättens ombudsman, förvaltaren och den, som anmält klandret, samt, där klandret avser utdelning till viss borgenär, som icke anmält klandret, denne.

Vid målets handläggning böra ombudsmannen och förvaltaren vara tillstädes. Utebliva de eller underlåter någon part att iakttaga inställelse, vare det ej hinder för målets avgörande.

De för målets prövning nödiga handlingar skola genom ombudsmannens försorg tillställas konkursdomaren för att tillhandahållas rätten.

131 §.

Bifalles av borgenär väckt klander mot utdelningsförslag i vad det avser utdelning till viss annan borgenär, gälle det ock till förmån för dem, som icke deltagit i klandret.

132 §.

Har borgenär bevakat fordran efter utgången av den för bevakning av fordringar utsatta tid, skall utdelning för den fordran beräknas i utdelningsförslag, om vars framläggande kungörelse utfärdas sedan bevakningsinlagan genom konkursdomarens försorg kommit rättens ombudsman tillhanda eller borgenären hos ombudsmannen visat, att bevakning skett.

Av medel, som ej äro upptagna i äldre utdelningsförslag än i första stycket avses, varde först, så vitt de förslå, tilldelat borgenären så mycket, som skulle hava tillagts honom, därest han bevakat sin fordran inom den utsatta bevakningstiden; och tage han därefter med övriga borgenärer del i vad som kan återstå.

133 §.

Har i fall, då någon av flere för betalningen av en fordran en för alla och alla för en ansvariga gäldenärer eller löftesmän kommit i konkurs, borgenären av annan av dem erhållit avbetalning genom utdelning eller ackord i konkurs eller genom ackord i ackordsförhandling utan konkurs eller har i sagda fall annan av de ansvariga efter det beslutet om egendomsavträde meddelades gjort avbetalning å fordringen, äge ändock borgenären i förstnämnda konkurs bevaka och njuta utdelning för samma fordringsbelopp, som han, därest avbetalningen ej skett, ägt göra gällande i konkursen; dock må han ej uppbära mer än mot hans fordran svarar. Erhåller borgenären genom utdelning i särskilda konkurser sammanlagt mer än han har att fordra, gånge överskottet till de konkursmassor, från vilka större utdelning fallit än som med hänsyn till gäldenärernas eller löftesmännens inbördes ansvarighet bör därifrån utgå.

Huru utdelning för fordran hos handelsbolag må njutas i bolagsmans konkurs, därom skils i lagen den 28 juni 1895 om handelsbolag och enkla bolag.

134 §.

Har i fall, då någon av flere för betalningen av en fordran en för alla och alla för en ansvariga gäldenärer eller löftesmän kommit i konkurs, annan av dem efter det beslutet om egendomsavträde meddelades infriat fordringen hos borgenären, vare den, som infriat fordringen, berättigad till utdelning å samma belopp, som borgenären, därest denne ej fått betalning, ägt i konkursen bevaka; dock må han ej uppbära mer än mot hans fordran svarar.

135 §.

Har i fall, då någon av flere för betalningen av en fordran en för alla och alla för en ansvariga gäldenärer eller löftesmän kommit i konkurs, fordringen bevakats av, förutom borgenären, någon av dem, som, äro jämte konkursgäldenären ansvariga för betalningen, skall utdelning för de bevakande gemensamt beräknas, och tage därav först borgenären vad till full betalning av hans fordran åtgår; vad sedan återstår tillfalle den, som jämte borgenären bevakat, i den mån han genom avbetalning erhållit fordran på ersättning hos konkursgäldenären.

136 §.

Är fordran beroende av sådant villkor, att borgenären icke äger utbekomma fordringsbeloppet, så vida ej viss omständighet inträffar, skall utdelning för for-

dringen beräknas i utdelningsförslag, som ej avser slututdelning i konkursen. Då slututdelning företages, må utom i fall, varom förmäles i andra stycket av denna paragraf, sådan fordran ej komma i betraktande, med mindre borgenären innan kungörelse om framläggande av utdelningsförslaget utfärdats hos rättens ombudsman visar, att villkoret uppfyllts; och skall, där fordringen enligt vad nu sagts icke må komma i betraktande, vad vid tidigare utdelning må hava beräknats för fordringen gå till fördelning emellan andra borgenärer.

Har någon, som är jämte konkursgäldenären ansvarig för betalningen av en fordran, i konkursen bevakat fordran på ersättning för vad han kan komma att gälda utöver vad efter förbindelsernas ordning och beskaffenhet bör på honom belöpa, skall sistnämnda fordran jämväl vid slututdelning i konkursen komma i betraktande: dock att, där även borgenären bevakat, vad i 135 § är stadgat om utdelning skall äga tillämpning.

137 §.

Utdelning för fordran, i avseende å vilken borgenären förelagts sådan edgång, som i 116 § sägs, skall, ändå att edgången ej fullgjorts, beräknas i utdelningsförslag, som ej avser slututdelning i konkursen. Då slututdelning företages, må sådan fordran ej komma i betraktande, med mindre innan kungörelse om framläggande av utdelningsförslaget utfärdats bevis, att eden avlagts, genom konkursdomarens försorg kommit rättens ombudsman tillhanda eller borgenären hos ombudsmannen styrkt, att sådant bevis tillställts konkursdomaren; och skall, där fordringen enligt vad nu sagts icke må komma i betraktande, vad vid tidigare utdelning må hava beräknats för fordringen gå till fördelning emellan andra borgenärer.

138 §.

För fordringar, som ej utgå med förmånsrätt, skall, om ränta är utfäst eller eljest lagligen äger rum, ränteberäkning emellan borgenärerna inbördes upphöra från den dag, då beslutet om egendomsavtråde meddelades; dock skall ränta beräknas till den dag, från vilken tiden för klander mot utdelningsförslag, vari sådan fordran upptagits, är att räkna, där boet förslår till gäldande av mer än kapitalbeloppet av alla bevakade fordringar utom böter, och skall i sådant fall å fordran, för vilken ränta ej är utfäst eller eljest lagligen äger rum, ränta beräknas efter fem för hundra om året från den dag, då nämnda beslut meddelades, till den dag, från vilken klandertid såsom nyss är sagt skall räknas.

Å fordran, som utgår med förmånsrätt, skall, om ränta är utfäst eller eljest lagligen äger rum, beräknas ränta till den dag, från vilken tiden för klander mot utdelningsförslag, vari fordringen upptagits, är att räkna, där borgenären ej enligt 143 § därförinnan uppburit betalning. Löper fordran, varom nu är fråga, ej med ränta, varde ändock ränta efter fem för hundra om året därå beräknad från den dag, då beslutet om egendomsavtråde meddelades.

Utgår fordran, som icke löper med ränta före förfallodagen, icke fullt eller med förmånsrätt och var fordringen icke förfallen den dag, då beslutet om egendomsavtråde meddelades, skall utdelning för fordringen beräknas å det belopp, som efter en räntefot av fem för hundra om året utgör sådan fordrans värde å samma dag. För fordran, som nyss sagts och som utgår fullt eller med förmånsrätt, skall, där fordringen icke var förfallen den dag, från vilken tiden för klander mot utdelningsförslag, vari fordringen upptagits, är att räkna, utdelning

beräknas å det belopp, som efter nyss angivna grund utgör fordringens värde sistnämnda dag; har för sådan fordran betalning jämlikt 143 § tidigare uppburits och var fordringen icke då förfallen, skall utdelningen beräknas efter fordringens värde å betalningsdagen.

139 §.

Vid upprättande av utdelningsförslag skola förmåner, som ej utgå i penningar, uppskattas efter ortens pris.

I den mån fordran på ränta eller annan dylik förmån, som skall utgå under någons livstid, icke är förfallen å den dag, från vilken tiden för klander mot utdelningsförslag, vari fordringen upptagits, är att räkna, varde fordringen efter en räntefot av fem för hundra om året uppskattad till sitt kapitalvärde å nämnda dag. Uppskattningen skall ske med användande av den dödlighets- och livslängdstabell för riket, som av vederbörande myndighet sist blivit utgiven.

140 §.

Varder gäldenär, som i konkurs erhållit ackord, ånyo försatt i konkurs innan ackordet fullgjorts, vare borgenär, vars fordran nedsatts genom ackordet, berättigad till utdelning för fordringens hela ursprungliga belopp med avdrag av vad han redan må hava uppburit; dock äge han icke uppbära mer än vad enligt ackordet tillkommer honom.

Vad sålunda stadgats skall äga motsvarande tillämpning, där gäldenären erhållit ackord enligt lagen om ackordsförhandling utan konkurs.

141 §.

Borgenär äge innan tid för klander mot utdelningsförslag är ute ej annorledes än mot borgen lyfta vad honom i förslaget tillagts; ej heller må, om klander väckts, borgenär, vars rätt beröres av klandret, annorledes än mot borgen lyfta utdelning förrän klandret blivit genom laga kraftägande beslut avgjort.

Är fordran beroende av villkor, som i 136 § avses, eller är, där borgenär förelagts sådan edgång, som i 116 § sägs, edgången ej fullgjord, må utdelning för fordringen ej lyftas. Samma lag vare i fråga om fordran, som är tvistig; dock att borgenär, vars fordran är fastställd genom beslut, som ej äger laga kraft, må mot borgen lyfta vad på fordringen belöper. Utdelning för fordran, som bevakats efter utgången av den för bevakning av fordringar utsatta tid, må ej lyftas under tiden för framställande av anmärkningar mot bevakningen.

Finnes borgenär, som lyft utdelning, skyldig att till konkursboet återbära vad han uppburit, skall han gälda ränta därå efter sex för hundra om året från lyftningsdagen.

142 §.

Då borgenär lyfter medel, som i förslag till slututdelning tillagts honom, vare han ock berättigad till den ränta, som å medlen upplupit från den dag, från vilken tiden för anställande av klander mot förslaget är att räkna.

143 §.

Har borgenär förmånsrätt enligt 17 kap. 4 § handelsbalken, må honom medgivas att innan utdelning enligt vad ovan är stadgat äger rum lyfta betalning för sin fordran, i den mån tillgängliga medel därtill finnas.

Har borgenär förmånsrätt i viss egendom, må honom medgivas lyftning, som i första stycket sägs, av medel, som inflyta för den egendom.

Övriga förmånsberättigade borgenärer äge ock lyfta betalning såsom ovan är sagt, i den mån medel, som ej böra beräknas för lyftning enligt bestämmelserna i första och andra styckena, lämna tillgång därtill.

Ändå att borgenär lyft betalning för sin fordran, skall han upptagas i utdelningsförslag, då sådant upprättas enligt ovan meddelade bestämmelser.

144 §.

Lyftning enligt 143 § må ej medgivas borgenär, med mindre han bevakat sin fordran i konkursen och ställer borgen för att medlen återbäras i händelse han finnes ej vara berättigad att i utdelning behålla vad han fått lyfta. Förvaltaren må dock med samtycke av rättens ombudsman eftergiva borgen, om skäl därtill finnas; och vare kronan ej skyldig att ställa borgen.

Vad i 141 § tredje stycket är stadgat om skyldighet att gälda ränta å medel, som återbäras, skall äga motsvarande tillämpning vid återbäring av medel, som borgenär enligt 143 § fått lyfta.

145 §.

På förvaltaren ankomme att pröva, huruvida lyftning må medgivas i de fall, som omförmälas i 143 §. Vägras lyftning, äge borgenären hänskjuta frågan till konkursdomarens prövning; och meddele denne beslut i frågan.

146 §.

Då förslag till slututdelning enligt utfärdad kungörelse först är att tillgå för granskning, anses konkursen avslutad, ändå att tvist om bevakad fordran eller fråga om underhåll åt gäldenären eller om arvode till rättens ombudsman eller förvaltare ännu ej är slutligen avgjord eller någon ytterligare tillgång, i följd av rättegång eller annorledes, sedermera kan uppkomma för konkursboet.

147 §.

Har, då två månader förflutit från det förslag till slututdelning vunnit laga kraft eller, där klander mot förslaget väckts, klandret blivit genom laga kraftägande beslut avgjort, borgenär, som är berättigad att utan borgen lyfta honom i nämnda eller tidigare utdelningsförslag tillagda medel, icke begagnat sig av sin lyftningsrätt, skall förvaltaren till borgenären, om hans adress är känd, på borgenärens bekostnad med posten översända meddelande om det belopp, som sålunda må lyftas av borgenären.

148 §.

Varda efter konkursens avslutande medel tillgängliga för utdelning, åligge förvaltaren att utdela dem till borgenärerna, så ock att avgiva redovisning för förvaltningen av medlen; skolande därvid de i denna lag om utdelning ävensom om redovisning vid slututdelning givna stadganden lända till efterrättelse. Efter framställning av rättens ombudsman och förvaltaren äge dock konkursdomaren, om han med hänsyn till de med en utdelning förenade kostnaderna finner sådan icke lämpligen böra äga rum, förordna, att medlen i stället för att utdelas skola överlämnas till gäldenären.

7 Kap.

Om förlikning och ackord emellan gäldenären och borgenärerna.

149 §.

Har gäldenären om betalningen av sin gäld träffat skriftlig överenskommelse med alla borgenärer, som bevakat fordran i konkursen, eller har han andra bevis, att nämnda borgenärer blivit förnöjda, varde, sedan den för bevakning av fordringar utsatta tid gått till ända, konkursen nedlagd, om gäldenären gör ansökning därom hos konkursdomaren. Innan konkursdomaren meddelar beslut i anledning av ansökningen, skall han höra rättens ombudsman och förvaltaren.

Är sådan ansökning gjord, äge konkursdomaren, om han finner skäl därtill, förordna, att medan ansökningen är beroende på prövning boets egendom ej må säljas, så vitt det ej påkallas av anledning, som avses i 61 § andra stycket.

Varder konkursen nedlagd, låte konkursdomaren införa tillkännagivande därom en gång i allmänna tidningarna och den eller de ortstidningar, som bestämts för offentliggörande av kungörelser om konkursen.

150 §.

Vill gäldenären bjuda ackord efter vad här nedan sägs, skall han till konkursdomaren ingiva ackordsförslag i två exemplar.

Ackordsförslag skall angiva, huru mycket gäldenären bjuder i betalning samt när och huru betalningen skall erläggas, så ock huruvida gäldenären vill ställa säkerhet för ackordets fullgörande eller icke och, i förra fallet, vari säkerheten skall bestå.

151 §.

Ackordsförslag må ej upptagas till behandling,

1) om före ackordsförslagets ingivande kungörelse om slututdelning blivit utfärdad,

2) om gäldenären icke iakttagit vad i 150 § är stadgat angående ackordsförslags innehåll,

3) om gäldenären genom laga kraftäggande beslut, som icke meddelats tidigare än två år innan konkursansökningen gjordes, blivit dömd för bedrägligt eller oredligt förhållande mot sina borgenärer,

4) om gäldenären är rymd för gäld eller tredskas att avlägga bouppteckningsed.

152 §.

Ingives ackordsförslag efter första borgenärsammanträdet och möter ej mot dess upptagande hinder, som i 151 § sägs, åligge konkursdomaren att innan vidare åtgärd vidtages inhämta yttrande av förvaltaren, huruvida han anser förslaget böra föreläggas borgenärerna. Är slututdelning i konkursen nära förestående eller har gäldenären förut i konkursen bjudit ackord men det tidigare ackordsförslaget återtagits efter det kungörelse om dess behandling vid borgenärssammanträde blivit införd i allmänna tidningarna eller ackordsfrågan förfallit eller det tidigare ackordsförslaget förkastats av borgenärerna eller ej vunnit fastställelse

och avstyrker förvaltaren med hänsyn till någon av nämnda omständigheter ackordsförslagets framläggande för borgenärerna, skall förslaget ej vinna vidare handläggning, med mindre rättens ombudsman, vars yttrande i sådant fall skall av konkursdomaren infordras, förordar, att ackordsfrågan ändock hänskjutes till borgenärernas prövning.

153 §.

Möter jämlikt 151 eller 152 § hinder mot handläggning av ackordsförslag, teckne konkursdomaren besked därom å förslaget.

154 §.

Upptages ackordsförslag och möter ej mot dess vidare handläggning hinder, som i 152 § sägs, skola borgenärerna av konkursdomaren kallas till sammanträde inför rättens ombudsman för att besluta över förslaget. Det ena exemplaret av ackordsförslaget skall av konkursdomaren överlämnas till ombudsmannen för att under tiden intill sammanträdet genom hans försorg hållas tillgängligt för granskning; och varde i den kungörelse, som utfärdas om sammanträdet, intagen underrättelse, var förslaget är att tillgå.

155 §.

Ackordsförslag må ej behandlas av borgenärerna förrän de tvistefrågor, som genom anmärkningar mot bevakade fordringar må hava uppkommit, blivit vid det i 108 § omförmälda borgenärssammanträde handlagda. Har förslaget ingivits å sådan tid, att det kan förekomma å den dag, som bestämts för nämnda sammanträde, skall, där ej gäldenären begär anstånd och konkursdomaren finner synnerliga skäl därtill vara, ackordsfrågan utsättas till behandling å tid och ställe, som bestämts för sagda sammanträde, samt förslaget hållas tillgängligt å det ställe, där de till ombudsmannen överlämnade bevakningshandlingarna skola tillhandahållas. Har anstånd medgivits eller har förslaget ej ingivits så tidigt, att det kan förekomma å dag, som nyss sagts, skall dess behandling äga rum så snart det lämpligen kan ske; och bestämme i ty fall konkursdomaren efter samråd med ombudsmannen och förvaltaren tid och ställe för sammanträdet ävensom ställe, där förslaget skall hållas tillgängligt.

156 §.

Förvaltaren skall så snart det lämpligen kan ske till rättens ombudsman inkomma med yttrande angående de omständigheter, som kunna inverka på ackordsfrågans bedömande; och skall sådant yttrande tillika innehålla bestämt förklarande, huruvida förslagets antagande tillstyrkes eller icke.

Det åligger ombudsmannen att minst en vecka före det borgenärssammanträde, där ackordsförslaget skall behandlas, till varje borgenär, som bevakat fordran i konkursen och vars adress är känd, med posten översända avskrift av förslaget jämte förvaltarens yttrande med erinran om tid och ställe för nämnda sammanträde.

157 §.

Vid borgenärssammanträde, där ackordsförslag skall behandlas, bör förvaltare vara tillstädes. Kan gäldenären ej infinna sig, bör han ställa ombud för sig.

Rättens ombudsman har att tillhandahålla förteckning å alla de borgenärer, som äga deltaga i omröstning i ackordsfrågor, med uppgift å de fordringsbelopp, för vilka rösträtt må utövas. Är beträffande någon av dessa fordringar anmärkning mot yrkande om betalnings- eller förmånsrätt framställd men icke prövad eller är, där efterbevakning skett, tiden för framställande av anmärkningar ännu icke ute, varde sådant särskilt anmärkt i förteckningen.

158 §.

Vid omröstning i ackordsfrågor må med den inskränkning, som föranledes av stadgandena i 112 och 120 §§, rösträtt utövas ej mindre för varje i konkursen bevakad fordran, för vilken förmånsrätt ej yrkas, än även för fordran, för vilken förmånsrätt yrkas, så framt anmärkning mot yrkandet är gjord och ej blivit av domstol ogillad eller, där efterbevakning ägt rum, tiden för framställande av anmärkningar ej utgått. Anmärkning mot yrkande om betalningsrätt utgöre ej hinder för borgenären att deltaga i omröstningen, utan så är att anmärkningen blivit av domstol gillad. I nu angivna fall skall, så vitt angår frågan om borgenärsrösträtt, första rätts beslut lända till efterrättelse, där ej före omröstningen visas, att beslutet blivit ändrat av högre rätt.

Är, då omröstning om antagande av ackordsförslag äger rum, anmärkning mot yrkande om betalnings- eller förmånsrätt för bevakad fordran ännu icke prövad eller är, där efterbevakning skett, tiden för framställande av anmärkningar ännu ej ute och varder utgången av omröstningen olika allt efter som fordringen beräknas eller icke, må dock fordringen vid bestämmande av omröstningens utgång icke komma i betraktande, med mindre rättens prövning av anmärkning, som blivit eller bliver framställd, utfaller så, att fordringen skall utgå utan förmånsrätt, eller, vad angår efterbevakning, det eljest bliver avgjort, att fordringen skall sålunda utgå.

159 §.

Yrkar borgenär eller gäldenären vid det i 154 § omförmälda sammanträdet uppskov med prövningen av ackordsförslaget, må därmed kunna anstå till nytt sammanträde att hållas inom tre veckor, om det medgives antingen av alla tillstädesvarande borgenärer, som äga rösträtt i ackordsfrågor, eller ock av fyra femtedelar av dem och dessa bevakat fyra femtedelar av sammanlagda beloppet av samtliga i konkursen bevakade fordringar, som medföra sådan rösträtt. Beslutes uppskov, skall rättens ombudsman före sammanträdet avslutande utsätta och tillkännagiva tid och ställe för det nya sammanträdet; och vare vidare kallelse icke erforderlig.

Vid det nya sammanträdet må ej utom i fall, som framgår av 160 § första stycket, ytterligare uppskov beslutas.

160 §.

Är gäldenären, då ackordsförslag förekommer till behandling, ställd under tilltal för bedrägligt eller oredligt förhållande mot sina borgenärer, må förslaget ej antagas av borgenärerna, men äge de med den röstövertikt, som i 159 § sägs,

besluta, att förslaget skall vara vilande. Kommer ej sådant beslut till stånd, anses ackordsfrågan hava förfallit.

Besluta borgenärerna, att ackordsförslaget skall vara vilande, och varder åtalet mot gäldenären ej bifallet, äge han, där ej sådant fall inträffat, som avses i 173 §, att inom fyra veckor från det beslutet i målet vunnit laga kraft hos rättens ombudsman göra anmälan om ackordsfrågans återupptagande. Göres ej sådan anmälan eller varder gäldenären fälld till ansvar och vinner beslutet där-om laga kraft, skall ackordsfrågan anses förfallen.

Vid anmälan om ackordsfrågas återupptagande äge gäldenären göra ändring i ackordsförslaget.

Göres anmälan, som ovan sägs, kalle ombudsmannen borgenärerna till sammanträde för att besluta över ackordsförslaget. Har gäldenären gjort ändring i förslaget, varde underrättelse om ändringen, så ock om tid och ställe för det nya sammanträdet av ombudsmannen minst en vecka förut med posten översänd till varje borgenär, som bevakat fordran i konkursen och vars adress är känd; och skall vad i 156 § stadgas om avgivande av yttrande och delgivning därav åt borgenärerna äga motsvarande tillämpning.

Vid det sammanträde, vartill ackordsfrågans behandling sålunda blivit utsatt, må ytterligare uppskov icke beslutas; och skall förty, där jämväl då hinder för förslagens antagande möter, ackordsfrågan anses förfallen.

161 §.

Gäldenären äge återtaga ackordsförslag så länge det ej är av borgenärerna prövat.

Ändring i ackordsförslag må ej utom i fall, som avses i 160 §, av gäldenären göras senare än vid det borgenärssammanträde, där förslaget första gången förekommer till behandling. Gör gäldenären ändring i ackordsförslag sedan kungörelse om dess behandling å borgenärssammanträde varit införd i allmänna tidningarna, må ej prövning av förslaget äga rum å det utsatta sammanträdet, med mindre rättens ombudsman finner uppenbart, att förslaget ej genom ändringen blivit mindre fördelaktigt för borgenärerna. Kan ej enligt vad nu är sagt förslaget genast prövas och beslutes ej uppskov med dess behandling, anses ackordsfrågan hava förfallit.

Beslutes uppskov i fall, som nyss sagts, har ombudsmannen att minst en vecka före det nya sammanträdet till varje borgenär, som bevakat fordran i konkursen och vars adress är känd och som ej varit tillstädes vid det förra sammanträdet, med posten översända underrättelse om ändring, som vidtagits i förslaget, så ock om tid och ställe för det nya sammanträdet; och skall vad i 156 § stadgas om avgivande av yttrande och delgivning därav åt borgenärerna äga motsvarande tillämpning.

162 §.

Ackordsförslag skall anses vara antaget av borgenärerna, därest antingen alla tillstädesvarande borgenärer förenat sig om förslaget och dessa borgenärer bevakat två tredjedelar av sammanlagda beloppet av samtliga i konkursen bevakade fordringar, vilka enligt vad av 158 § framgår skola komma i betraktande vid bestämmande av utgången av omröstning över ackordsförslag, eller ock fyra femtedelar av de tillstädesvarande borgenärerna bifallit förslaget och de bevakat fyra femtedelar av nämnda fordringsbelopp.

163 §.

Ackord vare, fastän antaget av borgenärerna, ändock ej giltigt, så framt det ej fastställles av rätten.

164 §.

Är vid det sammanträde, där omröstning över ackordsförslag äger rum, förslaget att anse såsom antaget av borgenärerna eller föreligger sådant fall, som avses i 158 § andra stycket, och kan till följd därav ej vid sammanträdet avgöras, huruvida förslaget är att anse såsom antaget eller förkastat, skall ackordsfrågan hänskjutas till rättens prövning.

Rättens ombudsman åligger att före sammanträdets avslutande tillkännagiva, huruvida ackordsfrågan skall hänskjutas till rätten eller icke, samt i förra fallet ofördröjligen till konkursdomaren avlämna det vid sammanträdet förda protokollet jämte eget yttrande över förslaget ävensom det eller de yttranden, som av förvaltaren avgivits, samt den i 157 § omförmälda borgenärsförteckningen. Innehåller ackordet andra villkor än det till konkursdomaren ingivna ackordsförslaget, varde det i protokollet angivet.

Har ackordsfrågan hänskjutits till rätten, utsätta konkursdomaren, sedan protokollet inkommit, ärendet att vid rätten förekomma i stad inom tre veckor och på landet så snart ske kan å lagtima ting eller särskilt tingssammanträde, som på grund av Konungens förordnande skall hållas och vara dylikt ärende må förekomma, så framt ej gäldenären begärt urtima ting och kostnaden därför förskjutits.

Konkursdomaren låte tiden för ärendets handläggning minst tio dagar förut kungöras en gång i allmänna tidningarna och den eller de ortstidningar, som bestämts för offentliggörande av kungörelser om konkursen; underrätte ock särskilt förvaltaren och gäldenären.

Vill borgenär på någon av de i 166 eller 167 § omförmälda grunder bestrida fastställelse av ackordet, göra det skriftligen hos rätten eller konkursdomaren sist tre dagar innan ärendet skall förekomma vid rätten.

Då ärendet är i det skick, att rätten kan företaga ackordsfrågan till avgörande, skall rätten meddela sitt beslut genast eller sist nästa dag, där ej på grund av särskilda omständigheter längre rådrum oundgängligen erfordras.

165 §.

Då i fall, som avses i 158 § andra stycket, ackordsfråga blivit hänskjuten till rätten, skall, där rätten i övrigt finner skäl vara för handen att meddela fastställelse å ackordet, med prövningen därav anstå till dess frågan, huruvida ackordsförslaget blivit av borgenärerna antaget eller ej, kan jämlikt ovan stadgade grunder avgöras av rätten.

166 §.

Ackord må ej, ändå att det ej är bestritt, fastställas av rätten,

1) då ärendet icke handlagts i laga ordning, utan så är att förelupet fel uppenbarligen icke inverkat på ackordsfrågans utgång,

2) då någon omständighet föreligger, som enligt vad i 151 § under 3) eller 4) stadgas utgör hinder för ackordsförslags upptagande,

3) då skälig anledning är att antaga, att gäldenären eller annan med hans vetskap hemligen gynnat någon borgenär i avsikt att inverka på ackordsfrågans avgörande eller att annat svek ägt rum vid ackordet,

4) då ackordet icke åt alla de borgenärer, vilka det angår och som ej uttryckligen förklarat sig det oaktat nöjda med detsamma, giver lika rätt och minst femtio för hundra av fordringsbeloppet att betalas sist ett år efter det ackordet blivit fastställt,

5) då ackordet uppenbarligen länder till skada för borgenärerna.

Vägras fastställelse av anledning, som under 1) sägs, och är ej förslaget att anse såsom förkastat av borgenärerna eller såsom förfallet, varde ärendet visat åter till borgenärerna, vilka av rättens ombudsman skola sammankallas för att ånyo besluta i ackordsfrågan.

Har gäldenären blivit ställd under tilltal för bedrägligt eller oredligt förhållande mot sina borgenärer men provas i övrigt skäl vara för handen att meddela fastställelse å ackordet, förordne rätten, att frågan därom skall anstå i avbidan på åtalets utgång; skolande ombudsmannen genast underrättas om beslutet. Varder åtalet ej bifallet, äge förvaltaren, gäldenären eller borgenär att inom fyra veckor från det beslutet i målet vunnit laga kraft hos konkursdomaren göra anmälan om ärendets återupptagande. Göres sådan anmälan, utsätte konkursdomaren ofördröjligen dag, då ackordsfrågan skall förekomma vid rätten; och skall i ty fall vad i 164 § tredje och fjärde styckena stadgas äga motsvarande tillämpning. Göres ej anmälan, som nyss sagts, eller varder gäldenären fälld till ansvar och vinner beslutet därom laga kraft, anses ackordsfrågan förfallen.

167 §.

Ändock att fastställelse av ackord icke må vägras jämlikt 166 § första stycket under 5), äge rätten, där fastställelse bestrides på den grund, att säkerhet ej finnes för ackordets fullgörande, efter omständigheterna pröva, huruvida fastställelse av sådan anledning må vägras.

168 §.

Av rätten fastställt ackord vare bindande för alla de borgenärer, kända eller icke, som ägt rätt att bevaka sina fordringar i konkursen, utan undantag för andra än dem, som äga förmånsrätt för sina fordringar. Räcker ej egendom, vari borgenär äger särskild förmånsrätt, till gäldande av hans fordrans fulla belopp, vare han för återstoden underkastad de villkor, som genom ackordet äro bestämda för dem, vilka ej äga förmånsrätt.

Borgenär njute utan hinder av ackord den rätt till kvittning, som enligt 121 § må tillkomma honom.

169 §.

Utan hinder därav att borgenär godkänt ackordsförslag äge han mot löftesmän eller andra, som äro jämte gäldenären ansvariga för fordringens gäldande, föra den talan, vartill han eljest varit lagligen berättigad; och äge de fördensfull rätt att bestrida fastställelse av ackordet, ändå att bevakning ej gjorts av dem utan allenast borgenären bevakat fordringen.

170 §.

Anmärkning mot bevakning skall, där förmånsrätt yrkas för den bevakade fordringen, prövas i den ordning denna lag stadgar, ändå att ackord kommit till stånd.

171 §.

Innan egendomen i boet till följd av att konkursen nedlagts eller ackord fastställts till gäldenären återställes, skall förvaltaren av egendomen, så vitt den förslår, betala konkurskostnaderna och den gäld, som boet eljest må hava åsamkat sig; och åligge det förvaltaren, då ackord kommit till stånd, att sörja för att de borgenärer, som för sina bevakade fordringar äga förmånsrätt, av egendomen, så vitt den förslår, erhålla den betalning, som på grund av förmånsrätten tillkommer dem.

Är kostnad eller fordran, som ovan avses, tvistig, skola erforderliga medel till kostnadens eller fordringens gäldande av förvaltaren insättas i riksbanken eller annan bank, varom parterna enas; och komme ränta den till godo, som slutligen finnes berättigad till medlen.

172 §.

Yppas efter fastställelse av ackord, att gäldenären med hänsyn till konkursen gjort sig skyldig till bedrägligt eller oredligt förhållande mot sina borgenärer eller att gäldenären eller annan med hans vetskap hemligen gynnat någon borgenär i avsikt att inverka på ackordsfrågans avgörande, förfalle den eftergift, som genom ackordet må vara tillerkänd gäldenären; dock lände sådant ej till rubbning i borgenärernas rätt att mot gäldenären eller löftesmän för ackordet göra detsamma i övrigt gällande.

173 §.

Varder i fall, då ackordsförslag ej utgör hinder för utdelning, kungörelse om slututdelning utfärdad innan ackordsfrågan blivit avgjord, skall frågan anses förfallen den dag, då kungörelsen utfärdades.

174 §.

Över beslut, varigenom ackordsärende visas åter till borgenärerna, må ej klagas.

8 Kap.

Om borgenärssammanträden.

175 §.

Vid de borgenärssammanträden, som ej enligt vad i denna lag är stadgat skola hållas inför konkursdomaren, skall rättens ombudsman vara ordförande.

176 §.

Kallelse till borgenärssammanträde skall utfärdas av rättens ombudsman, där det ej enligt vad för särskilda fall är stadgat åligger konkursdomaren.

Sådan kallelse skall innehålla uppgift å tid och ställe för sammanträdet ävensom å de ärenden, som därvid skola förekomma.

Kallelsen skall minst tio dagar före sammanträdet införas en gång i allmänna tidningarna och den eller de ortstidningar, som bestämts för offentliggörande av kungörelser om konkursen; dock må för visst fall bestämmas kortare tid, så framt särskilda omständigheter påkalla sådant.

Om borgenärssammanträdes utlysande skola förvaltaren och gäldenären samt, där konkursdomaren utfärdar kallelsen, rättens ombudsman särskilt underättas.

Angående sättet för utlysande av första borgenärssammanträdet och av sammanträde i anledning av anmärkning mot bevakning är stadgat i 19, 20, 103 och 111 §§.

177 §.

Vid borgenärssammanträde skall protokoll föras av ordföranden.

Hålles sammanträdet inför rättens ombudsman, skall protokollet underskrivas av ombudsmannen jämte en eller flere vid sammanträdet utsedda justeringsmän.

178 §.

I sådana vid borgenärssammanträde förekommande frågor, som röra boets förvaltning, gälle, där ej annorledes är i denna lag stadgat, såsom beslut den mening, varom bland närvarande borgenärer de förena sig, vilkas fordringar sammanräknade utgöra största beloppet, så framt dessa borgenärer därjämte utgöra minst en fjärdedel av de röstande. Kan beslut på sådant sätt ej åstadkommas, gälle den mening rättens ombudsman biträder.

179 §.

En var, som vill i fråga rörande boets förvaltning föra talan vid borgenärssammanträde, vare pliktig att uppgiva beloppet och beskaffenheten av sin fordran samt så vitt ske kan förete de handlingar, på vilka fordringen må vara grundad; i fråga om sammanträde, som hålles efter bevakningstidens utgång, skall dock vad sålunda är stadgat anses fullgjort, där borgenär i bevakningsinlaga lämnat nämnda uppgifter om fordringen och vid inlägan fogat de handlingar, som efter vad nyss sagts bort företes. Vid sammanträde, som hålles efter bevakningstidens utgång, må talan ej föras för fordran, som icke bevakats i konkursen.

För fordran eller sådan del av fordran, som uppenbarligen är ogrundad, må talan ej föras. Har fordran blivit av domstol ogillad, må, ändå att beslutet icke äger laga kraft, talan för fordringen ej föras.

180 §.

Borgenär må ej vid borgenärssammanträde föra talan i fråga rörande boets förvaltning i den mån hans rätt i konkursen på grund därav att hans fordran är förenad med förmånsrätt eller av annan orsak uppenbarligen icke är beroende av frågans utgång.

Ej må borgenär själv eller genom ombud eller såsom ombud för annan borgenär å borgenärssammanträde deltaga i behandling av fråga rörande avtal emellan honom och konkursboet. Borgenär må ej heller deltaga i behandling av fråga om avtal emellan konkursboet och tredje man, där han i frågan äger ett väsentligt intresse, som kan vara stridande mot konkursboets.

Borgenär må dock ej förvägras att föra talan i fall, som i denna paragraf avses, med mindre fråga därom vid sammanträdet väckes av annan borgenär eller av förvaltare eller av gäldenären.

181 §.

Förvaltare äge ej för egen del, där han själv är borgenär, eller såsom ombud för annan deltaga i val av granskningsman.

182 §.

Är bevakning gjord av löftesman eller annan, som är jämte gäldenären ansvarig för betalningen av en fordran, och har tillika borgenären bevakat fordringen, äge de tillsammans röst, beräknad efter den fordran; kunna de ej förena sig, gälle borgenärens mening, där ej de andra utlösa honom eller för hans fordran ställa full säkerhet.

183 §.

Menar någon borgenär, att omröstning rörande val av förvaltare eller granskningsman eller suppleant för granskningsman icke lagligen skett eller att beslut av borgenärerna i annan fråga, vars avgörande på dem ankommer, icke lagligen tillkommit, äge han däröver anföra besvär. Har ackordsfråga hänskjutits till rättens prövning, skall dock beträffande klagan över borgenärernas beslut i ackordsfrågan vad i 164 § femte stycket sägs lända till efterrättelse; och må särskild klagan ej föras över beslut, varigenom prövningen av ackordsförslag uppskjutits eller sådant förslag förklarats vilande eller framställning om dylik åtgärd beträffande ackordsförslag blivit avslagen, där ej i sistnämnda fall ackordsfrågan till följd av beslutet skall anses hava förfallit.

Är beslut, varöver enligt första stycket klagan må föras genom besvär, fattat vid sammanträde inför rättens ombudman, skall klagan föras hos den rätt, där konkursen är anhängig. Besvären skola i sådant fall inom fjorton dagar ingivas till konkursdomaren; och förordne han, där det prövas nödigt, att övriga rättsägare skola vid borgenärssammanträde erhålla del av besvären för att å viss dag avgiva förklaring däröver inför rätten vid äventyr, att målet ändock företages. Har beslutet fattats vid sammanträde inför konkursdomaren, gälle i fråga om klagan däröver vad om klagan över konkursdomarens beslut är stadgat.

Vill gäldenären föra klagan i fall, där det enligt vad ovan stadgas är borgenär medgivet, have lov därtill, så framt hans rätt kan vara beroende av beslutet. Anser gäldenären, att genom borgenärernas beslut om fortsättande av gäldenärens rörelse längre än ett år från första borgenärssammanträdet eller om uppskov utöver nämnda tid med försäljning av boets egendom eller med indrivning av dess fordringar konkursutredningen oskäligt förlänges, äge han ock över sådant beslut föra klagan. I fråga om klagan, varom i detta stycke förmäles, skall vad ovan är föreskrivet om klagan av borgenär äga motsvarande tillämpning.

Borgenärsbeslut gånge utan hinder av klagan i verkställighet, där ej förbud däremot meddelas av konkursdomaren, då besvären ingivits till honom, eller av den rätt, där målet är anhängigt.

184 §.

Fatta borgenärer beslut i ärende, vari det icke tillkommer dem att besluta, eller överskrida de i annat ärende sin beslutanderätt, vare beslutet ogillt.

9 Kap.

Huru förfaras skall, då konkursbo ej förslår till bestridande av konkurskostnaderna.

185 §.

Finner konkursdomaren, då beslut om egendomsavtråde meddelas, anledning till antagande, att gäldenärens bo icke förslår till bestridande av konkurskostnaderna, och ställes ej genast säkerhet för sagda kostnader, skall vad förut i denna lag är stadgat om vidtagande av åtgärder då konkurs uppstått icke äga tillämpning, utan gälle vad här nedan föreskrives:

1) Konkursdomaren skall om konkursen genast utfärda kungörelse med uppgift om dagen, då konkursansökningen ingivits; och varde i kungörelsen dessutom anmärkt, att anledning finnes till sådant antagande, som ovan sagts. Kungörelsen skall ofördröjligen anslås å rättens dörr samt genast eller nästa postdag avsändas för att en gång införas i allmänna tidningarna ävensom en eller två tidningar inom orten; varjämte konkursdomaren har att om konkursen genast underrätta allmänna åklagaren i orten samt, om gäldenären är ämbets- eller tjänsteman, hans närmaste förman.

2) Konkursdomaren skall, där det provas erforderligt, förordna en god man att taga vård om gäldenärens bo. Har icke till konkursdomaren ingivits av gäldenären under edsförpliktelse underskriven förteckning över hans tillgångar och skulder med uppgift å varje borgenärs namn, boningsort och postadress, så ock å de böcker och andra handlingar, som röra boet, skall god man alltid förordnas; och åligge det i sådant fall gode mannen att ofördröjligen upprätta och till konkursdomaren inkomma med förteckning, som nyss sagts. Vid bouppteckningsförrättningen skall gäldenären vara tillstädes och under edsförpliktelse redligen uppgiva boet.

3) Framgår ej av bouppteckningen, att tillgång finnes till bestridande av konkurskostnaderna, kalle konkursdomaren genast gäldenären att inställa sig för att fästa bouppteckningens riktighet med sådan ed, som i 91 § sägs. Edgången må ej utsättas att äga rum tidigare än en vecka efter det beslutet om egendomsavtråde meddelades. Har konkursansökningen gjorts av borgenär, varde under rättelse om tiden för edgången med posten översänd till honom.

Edgångsyrkande, varom stadgas i 93 §, må jämväl i fall, varom nu är fråga, av borgenär framställas.

Vad 4 kap. i övrigt föreskriver i avseende å edgång likasom ock vad i samma kapitel stadgas om påföljd för gäldenär av tredska att vid bouppteck-

ningsförrättning vara tillstades och uppgiva boet skall i fall, som här avses, äga motsvarande tillämpning.

4) Varder ej genom tillägg vid bouppteckningens beedigande eller eljest ådagalagt, att tillgång finnes till bestridande av konkurskostnaderna, och ställes ej heller säkerhet för sagda kostnader, meddele konkursdomaren beslut om avskrivning av konkursen. Innan gäldenären beedigat bouppteckningen eller annan fullgjort edgång, som må hava förelagts honom, må konkursen ej avskrivas, där ej hinder föreligger för edgångs fullgörande inom skälig tid och konkursdomaren finner anledning saknas till antagande, att genom edgången tillgång till kostnadernas bestridande skulle yppas.

5) Finnes boet föreslå till konkurskostnadernas bestridande eller ställes säkerhet för desamma, skall konkursdomaren genast utfärda sådan kungörelse om konkursen, som omförmäles i 19 §, därvid likväl skall iakttagas, att de tider, som enligt sagda paragraf skola räknas från det beslutet om egendomsavträde meddelades, i stället skola räknas från dagen för utfärdandet av nyssnämnda kungörelse. Om kungörelsens offentliggörande gälle vad i 20 § stadgas. Med konkursen skall jämväl i övrigt så förhållas som i allmänhet är beträffande konkurser föreskrivet; dock att, där bouppteckningsed redan avlagts, det ej åligger gäldenären eller annan, som gått eden, att ånyo fullgöra sådan edgång.

186 §.

Varder efter utfärdandet av den i 19 § omförmälda kungörelsen uppenbart, att tillgång ej finnes till bestridande av konkurskostnaderna, åligge förvaltaren att utan dröjsmål göra anmälan därom hos konkursdomaren. Vid sådan anmälan skall fogas redovisning för förvaltningen.

Finner konkursdomaren efter rättens ombudsmans hörande anmälningen vara befogad, låte han kungöra densamma en gång i allmänna tidningarna och den eller de ortstidningar, som bestämts för offentliggörande av kungörelser om konkursen. Ställes inom trettio dagar från det kungörelsen infördes i allmänna tidningarna säkerhet för konkurskostnaderna, vare anmälningen förfallen. Vill borgenär eller gäldenären annorledes visa, att tillgång finnes till bestridande av sagda kostnader, göra anmälan därom hos konkursdomaren inom tid, som nyss nämnts, och äge konkursdomaren giva honom det rådruum, som prövas nödigt. Där säkerhet ej ställes eller anmälan, som sist sagts, ej föranleder till antagande, att medel till gäldande av nämnda kostnader finnas, meddele konkursdomaren beslut om avskrivning av konkursen.

187 §.

Avgår förvaltare eller granskningsman sedan jämlikt 186 § anmälan skett därom att tillgång ej finnes till bestridande av konkurskostnaderna, skall borgenärsammanträde, som omförmäles i 49 §, ej utsättas, så länge anmälningen är beroende på prövning.

188 §.

Varder konkurs, som uppstått efter ansökning av borgenär, avskriven jämlikt 185 §, vare borgenären pliktig att vidkännas de av förfarandet föranledda kostnaderna, däri inbegripen gottgörelse, efter konkursdomarens beprövande, till god man, som omförmäles i nämnda paragraf under 2). Beslutet om konkursens

avskrivande skall innehålla åläggande för borgenären att gälda nämnda kostnader, därvid varje kostnadsbelopp skall särskilt angivas.

Har konkurs upphört annorledes än genom slututdelning, äge konkursdomaren, i den mån konkursboet ej lämnar tillgång till gäldande av vad konkursdomaren förskjutit för kungörelser, kallelser och underrättelser, som bort gäldas av boet, och kostnaderna ej heller kunnat uttagas av borgenär, vilken jämlikt första stycket är ansvarig för desamma, att av allmänna medel undfå ersättning för vad sålunda förskjutits.

10 Kap.

Om förvaltares skyldighet att avgiva slutredovisning för sin förvaltning, så ock om klander å sådan redovisning.

189 §.

Avgår förvaltare före konkursens avslutande, skall redovisning för förvaltningen, evad denna handhafs av den avgående ensam eller av honom jämte annan, ofördröjligen avgivas. Har förvaltningen varit delad, såsom i 52 § första stycket är stadgat, skall redovisningen avse allenast den del av förvaltningen, som varit åt den avgående förvaltaren uppdragen.

Då förslag till slututdelning framlägges eller, där ackord kommit till stånd, egendomen i boet återställes till gäldenären, skall ock redovisning för förvaltningen av boet avgivas.

Rättens ombudsman har att granska redovisning, varom ovan förmäles, och däröver avgiva utlåtande. Redovisningen och nämnda utlåtande skola därefter hållas tillgängliga för dem, som önska taga del av handlingarna. Avgives redovisning i sammanhang med framläggande av förslag till slututdelning, skola redovisningshandlingarna vara att tillgå för granskning från och med samma dag och å samma ställe som utdelningsförslaget; och varde underrättelse därom intagen i den kungörelse, som omförmäles i 129 §. Då redovisning eljest avgives, äge ombudsmannen efter samråd med förvaltaren bestämma ställe, där redovisningshandlingarna skola hållas tillgängliga; låte ock en gång i allmänna tidningarna och den eller de ortstidningar, som bestämts för offentliggörande av kungörelser om konkursen, kungöra, från och med vilken dag samt var handlingarna komma att hållas tillgängliga.

I kungörelse angående redovisnings framläggande skall ock nämnas, att den, som vill klandra redovisningen, har att anhängiggöra sin talan på sätt och inom tid, som stadgas i 191 §.

Då kungörelse, som ovan sägs, utfärdas, skola redovisningshandlingarna i styrkt avskrift genom ombudsmannens försorg tillställas konkursdomaren för att hos honom vara att tillgå; äro räkenskaper eller andra handlingar, som bifogats redovisningen, av vidlyftigare beskaffenhet, vare dock ej nödigt, att avskrifter därav överlämnas. Det åligger därjämte ombudsmannen att ofördröjligen efter kungörelsens utfärdande till gäldenären och varje borgenär, som i konkursen bevakat fordran men icke erhållit full betalning och vars adress är känd, med posten översända meddelande om innehållet i kungörelsen angående redovis-

ningen; dock att, där ackord kommit till stånd, dylikt meddelande ej skall av-sändas till borgenär, som för sin bevakade fordran icke äger förmånsrätt.

190 §.

Varder beslut om egendomsavträde upphävt av högre rätt eller varder konkurs avskriven jämlikt 124 § eller nedlagd jämlikt 149 §, skall förvaltaren ofördröjligen till gäldenären avgiva redovisning för förvaltningen av boet. Har konkursdomaren jämlikt 148 § förordnat, att konkursboet tillhöriga medel skola överlämnas till gäldenären, skall ock redovisning ofördröjligen avgivas till honom.

Avskrives konkurs enligt 186 §, gälle den redovisning, som enligt samma paragraf skall avgivas av förvaltaren, såsom slutredovisning.

191 §.

Vill gäldenären klandra redovisning, varom stadgas i 189 eller 190 §, eller vill i fall, som avses i 189 §, borgenär, vars rätt kan vara beroende av redovisningen, klandra densamma, skall talan instämmas till den rätt, där konkursen är eller varit anhängig, inom tre månader, räknat i fall, som avses i 189 §, från den dag, då redovisningen enligt vad kungjort blivit först varit för granskning tillgänglig, i fall, som avses i 190 § första stycket, från det redovisningen tillställdes gäldenären och i fall, som i 190 § andra stycket sägs, från det beslutet om avskrivning av konkursen vann laga kraft.

192 §.

Är klandertalan anställd av borgenär, vare han berättigad att av konkursboet erhålla ersättning för rättegångskostnaden, i den mån den täckes av vad genom rättegången kommit boet till godo.

11 Kap.

Särskilda bestämmelser.

193 §.

Med köpman förstås i denna lag envar, som enligt vad särskilt finnes stadgat är eller under någon del av det sista året innan ansökningen om konkurs gjordes varit pliktig att föra handelsböcker.

194 §.

Om kommittents rätt att, då kommissionär, som för kommittentens räkning i eget namn ingått avtal, försatts i konkurs, mot tredje man göra gällande fordringsrätt på grund av avtalet, så ock om kommittents rätt till redovisning för belopp, som till kommissionärens konkursbo influtit för avyttrat gods, är särskilt stadgat.

Har i annat fall än som avses i första stycket gäldenären innan beslutet om egendomsavträde meddelades föryttrat annans egendom, äge den, vars egendom

föryttrats, rätt att, om betalningen helt eller delvis efter sagda besluts meddelande influtit till konkursboet, av förvaltaren erhålla redovisning för vad sålunda influtit samt att, i den mån betalningen utestår ogulden hos köparen, själv göra fordringsrätten gällande gent emot denne; dock skall vad sålunda stadgats icke äga tillämpning, så vitt köparens rätt därigenom skulle förnärmas.

195 §.

Vad i denna lag är stadgat beträffande borgenär, som har lös egendom såsom pant eller eljest under panträtt i handom, skall äga motsvarande tillämpning i fråga om borgenär, som innehar lös egendom med rätt att den till säkerhet för sin fordran kvarhålla; dock gälle vad nu är sagt icke i avseende å hyresvärdss eller jordägares rätt att kvarhålla egendom till säkerhet för fordran hos hyresgäst eller arrendator.

196 §.

Är betalning för borgade varor bestämd till olika belopp med hänsyn till olika betalningstider, må borgenären icke i gäldenärens konkurs till förfång för övriga borgenärer njuta rätt till högre betalning än efter det lägst bestämda beloppet, såvida anmärkning därom framställes i vederbörlig ordning; dock må, där rabatt för kontant betalning betingats, det högre beloppet kunna i konkursen göras gällande, i den mån rabatten icke överstiger fem för hundra av fordringens belopp.

197 §.

Talan mot rättens ombudsman om ersättning för skada, för vilken han är ansvarig, må ej anställas efter utgången av den tid, inom vilken slutredovisning för den förvaltning, varöver han haft att öva tillsyn, må klandras, utan så är att talan grundas därpå att brottslig handling blivit begången.

198 §.

Har konkurs i annat fall än som avses i 26 § upphört utan att till boet hörande fast egendom eller fartyg, som blivit infört i fartygsregistret, eller lott i fartyg gått till försäljning, ankomme på fastighetens eller fartygets eller fartygslottens ägare att därom göra anmälan hos den myndighet, hos vilken anteckning om konkursen eller anmälan om densamma jämlikt 21 § ägt rum; skolandet när förhållandet styrkes anteckning därom i fråga om fast egendom eller fartyg, som blivit infört i fartygsregistret, göras i vederbörande inteckningsprotokoll samt fastighets- eller inteckningsbok.

199 §.

Har ämbets- eller tjänsteman blivit försatt i konkurs, ankomme på den myndighet, under vilken gäldenären i och för tjänsten lyder, att pröva, huruvida han förr än fyra månader förflutit från det beslutet om egendomsavträde meddelades må åter inträda i utövning av tjänsten.

200 §.

Vad i denna lag stadgas därom att förvaltningsåtgärd ej må vidtagas, med mindre gäldenären lämnat sitt samtycke eller fått tillfälle att yttra sig, skall icke äga tillämpning, då gäldenären rymt eller eljest ej kan anträffas med kallelse.

201 §.

Är gäldenär, vars egendom avträtts till konkurs, gift, varde andra maken kallad till första borgenärssammanträdet.

202 §.

Erfordras under konkursen ändrad föreskrift, i vilken eller vilka ortstidningar kungörelser angående konkursen skola införas, ankomme på konkursdomaren att meddela och låta kungöra sådan föreskrift; underrättade ock ofördröjligen rättens ombudsman därom.

Möter hinder för införande av kungörelse om konkursen i ortstidning, som i sådant avseende bestämts, skall kungörelsen anses behörigen offentliggjord, ändå att den ej intagits i den tidning.

Kungörelse om konkursmåls handläggning vid rätten må utan hinder av föreskrift, att densamma skall införas i ortstidning minst tio dagar före den, som utsatts för handläggningen, i sådan tidning införas senare, om konkursdomaren finner särskilda omständigheter därtill föranleda.

203 §.

Skall på grund av stadgande i denna lag underrättelse om tiden för konkursmåls handläggning vid rätten genom kungörelse meddelas borgenärer, må i stället annat kallelsesätt tillämpas, om utan ökning av kallelsekostnaden alla borgenärer, som i målet äga talan, underrättas så tidigt, att de kunna själva eller genom ombud infinna sig.

Å kallelse till borgenärssammanträde, som hålles efter bevakningstidens utgång och icke avser prövning av ackordsförslag, skall vad i första stycket stadgas äga motsvarande tillämpning.

204 §.

Har handling, som enligt vad i denna lag är stadgat skall ingivas till konkursdomaren i två exemplar, ingivits allenast i ett exemplar, besörje konkursdomaren avskrift av handlingen; och gälde den, som ingivit handlingen, lösen för avskriften.

Part vare tillåtet att med posten insända följande handlingar: anmälan om postadress, som i 12 § sägs; bevis att borgenärs ansökning om konkurs blivit gäldenär delgiven; bevakningsinlaga, så vida fråga ej är om efterbevakning; anmärkning mot bevakad fordran; yrkande att fordran skall fästas med ed; bevis om delgivning av föreläggande, som meddelats i anledning av sådant yrkande; anmälan att hinder mött för sagda delgivning eller för edens avläggande; bevis att eden blivit avlagd; samt skrift, vari fastställelse av ackord bestrides; och skall handling, där den blivit sålunda insänd, anses ingiven å tid, då den mottogs.

Varder, då avskrift erfordras av handling, som borgenär insänt med posten, kostnaden för avskriften ej erlagd av borgenären, vare konkursboet pliktigt att förskjuta sagda kostnad.

205 §.

Byter gäldenären hemvist under konkursen, skall rättens ombudsman hos konkursdomaren göra anmälan om gäldenärens nya hemvist.

206 §.

Där ej av bestämmelserna i denna lag annat föranledes, skola till rättens ombudsman överlämnade handlingar rörande konkursen så snart lämpligen kan ske tillställas förvaltaren för att av honom förvaras. Behöver förvaltaren tillgång till handling, som av ombudsmannen innehaves, ombesörje ombudsmannen avskrift därav för förvaltarens räkning.

207 §.

Protokollen vid alla inför rättens ombudsman hållna borgenärssammanträden skola efter konkursens avslutande av honom överlämnas till konkursdomaren för att förvaras i rättens arkiv.

208 §.

Konkursdomaren skall föra dagbok, vari för varje konkurs antecknas: när och av vem konkursansökningen blivit gjord; dagen då beslutet om egendomsavträde meddelades; namn å rättens ombudsman, å förvaltare, å granskningsman och å god man, som utsetts jämlikt 185 § under 2); underrättelse, som avses i 52 § fjärde stycket; inkomna framställningar och i anledning därav eller eljest av konkursdomaren eller rätten vidtagna åtgärder; samt dagen för konkursens avslutande. Dagboken skall ock lämna fullständig upplysning om gäldenärens hemvist vid tiden för egendomsavträdet samt, då han flyttat till annat ställe, om hans nya hemvist.

209 §.

Konkursdomaren äge, ändå att han är jävig, meddela de beslut eller vidtaga de åtgärder, som omförmälas i 10—14, 17 och 19 §§, 20 § första stycket samt 21 §, så ock utfärda sådan kallelse, som i 201 § sägs; finner konkursdomaren, då konkurs uppstått, anledning till antagande, att gäldenärens bo icke förslår till bestridande av konkurskostnaderna, äge han ock, utan hinder av jäv, vidtaga de åtgärder, som för sådant fall föreskrivas i 185 § under 1) och 2). Är konkursdomaren av jäv hindrad att utse konkursförvaltare enligt 43 §, skall han uppdraga åt lämplig person att taga vård om boet intill dess förvaltare varder av ojävig domare utsedd.

Det åligger konkursdomaren, där hovrättens förordnande för särskild domare erfordras, att utan dröjsmål anmäla jävet i hovrätten.

210 §.

Över beslut, som konkursdomaren meddelat i fall, där sådant enligt denna lag på honom ankommer, må klagan föras i hovrätten; dock må ej klagas där-

över att rättens ombudsman entledigats eller att förvaltare tillhållits att fullgöra sina åligganden.

Vill någon klaga däröver att konkurs blivit nedlagd jämlikt 149 §, varde tiden för besvärns anförande räknad från det kungörelsen om konkursens nedläggande infördes i allmänna tidningarna.

Beslut av konkursdomaren i frågor, som omförmälas i 3, 4 eller 6 kap., gånge utan hinder av förd klagan i verkställighet, där ej förbud däremot från hovrätten kommer; dock att vad sålunda stadgats icke skall äga tillämpning å beslut, varigenom förelagt vite utdömts.

211 §.

Över underrätts eller hovrätts beslut, varigenom sådan av gäldenären förd talan, som avses i 183 § tredje stycket andra punkten, blivit bifallen, må klagan ej föras.

212 §.

Då vädjat är mot utslag i konkursmål rörande betalnings- eller förmånsrätt eller ackord, åligge i stad rätten och på landet rättens ordförande att inom tre veckor därefter till hovrätten insända alla handlingar, som röra målet.

213 §.

Har borgenär för sin röst vid borgenärssammanträde betingat sig särskilda fördelar av gäldenären eller av annan på gäldenärens vägnar eller eljest med gäldenären hemligen träffat avtal om någon särskild förmån för sig, straffes med böter från och med fem till och med ett tusen kronor eller fängelse i högst ett år.

214 §.

Var som å borgenärssammanträde i fråga, som rör boets förvaltning, utövar rösträtt för fordran med vetskap om att den, sådan den uppgivits, är oriktig, straffes med böter från och med fem till och med ett tusen kronor eller fängelse i högst ett år.

215 §.

Böter och viten, som ådömas enligt denna lag, tillfalla kronan. Saknas tillgång till deras fulla gäldande, skola de förvandlas efter allmän strafflag.

216 §.

Varder konkursansökning, som gjorts av borgenär, ej bifallen och befinnes borgenären hava, då han ingav ansökningen, saknat skälig anledning till antagande, att gäldenären var på obestånd eller i fall, varom i 3 och 4 §§ stadgas, att omständighet, som där sägs, förelåg, vare borgenären pliktig att, om gäldenären det yrkar, ersätta den skada, som skäligen må anses hava tillskyndats gäldenären genom ansökningen och dess handläggning.

217 §.

Allmänna åklagaren äge tillgång till alla handlingar, som röra boet och kunna lämna upplysning därom, huruvida gäldenären gjort sig skyldig till brottsligt förhållande mot sina borgenärer.

218 §.

Uppgives i den berättelse, varom stadgas i 55 §, att anledning finnes till antagande, det gäldenären gjort sig skyldig till brottsligt förhållande mot sina borgenärer, skall konkursdomaren därom underrätta allmänna åklagaren.

219 §.

Åtal mot gäldenär för brottsligt förhållande mot borgenärer, så ock åtal för förbrytelse, som omförmäles i 213 eller 214 §, skall utföras vid den rätt, där konkursen är eller varit anhängig.

Talan, som avses i 216 §, skall anhängiggöras vid den rätt, dit målet om gäldenärens försättande i konkurs hänskjutits eller skolat hänskjutas, och må i nämnda mål utan stämning väckas, ändå att den, mot vilken sådan talan föres, är tillstädes genom ombud.

220 §.

Har gäldenär, som anklagas för brottsligt förhållande mot borgenärer avvikit, gånge ändå dom över honom.

Förslag

till

Lag

om nya konkurslagens införande och vad i avseende därå skall iakttagas.

1 §.

Den nu antagna konkurslagen skall jämte vad här nedan stadgas lända till efterrättelse från och med den 1 januari 1922.

Har gäldenär försatts i konkurs innan nya lagen trätt i kraft, skall i avseende å konkursen äldre lag tillämpas. Är konkursansökning vid nämnda tid på prövning beroende, skall ock i fråga om prövning och handläggning av den ansökning ävensom i avseende å konkurs, som därå följer, äldre lag tillämpas.

I fråga om konkursbos rätt att återvinna egendom, som frångått gäldenären innan nya lagen trätt i kraft, skola, ändå att konkursen följt på ansökning, som gjorts först därefter, motsvarande bestämmelser i äldre lag tillämpas, om på grund därav frihet från klander för den, som åtkommit egendomen, finnes i fall, då sådan frihet ej äger rum enligt 28—36 §§ av nya lagen.

2 §.

Genom nya lagen upphävas:

konkurslagen den 18 september 1862, sådan den lyder efter de ändringar i eller tillägg till densamma, som innehållas i senare utfärdade författningar; förordningen den 21 mars 1884 angående rätt till betalning i visst fall för borgade varor;

så ock vad i övrigt finnes i lag eller särskild författning stridande mot nya lagens bestämmelser, där ej här nedan annorlunda stadgas.

3 §.

Där i lag eller särskild författning förekommer hänvisning till lagrum, som ersatts genom bestämmelse i nya lagen, skall denna i stället tillämpas.

4 §.

Är enligt lag eller särskild författning något rättsförhållande beroende av tiden, då konkurs kommer till stånd, och har i enlighet med vad i 12 § av den

nu upphävida konkurslagen stadgats därom att konkurs anses börjad den dag ansökningen om konkurs ingiven är, där konkurs på den ansökning följer, med nämnda tid avsetts dagen för konkursansökningens ingivande, skall även i avseende å konkurs, som följt på ansökning, den där gjorts efter det nya lagen trätt i kraft, med sagda tid förstås dagen för ingivandet av konkursansökning.

5 §.

Där enligt lag eller särskild författning tid för anhängiggörande av talan eller vidtagande av annan åtgärd räknas från inställedagen i konkurs, skall i fall, då konkurs behandlas efter nya lagen, sagda tid i stället räknas från den dag, då enligt den om konkursen utfärdande kungörelse borgenärerna senast böra hos konkursdomaren bevaka sina fordringar.

6 §.

De i lag eller särskild författning meddelade stadganden, som hava avseende å offentlig stämning å borgenärer i konkurs, skola gälla i avseende å beslut om egendomsavtråde, som enligt nya lagen meddelas.

Där enligt lag eller särskild författning skyldighet att göra anmälan i anledning av konkurs åligger rätten eller domaren, skall sålunda stadgad skyldighet i stället åligger konkursdomaren.

Vad i lag eller särskild författning är stadgat om gode män eller sysslomän i konkurs, skall gälla i fråga om konkursförvaltare, som utses enligt nya lagen.

7 §.

Är gäldenären gift och äger äldre giftermålsbalken tillämpning i fråga om makarnas förmögenhetsförhållanden, skola följande avvikelser gälla från vad i nya lagen finnes stadgat:

1. Borgenär äge ej söka, att makarnas bo skall avträdas till konkurs, om hans fordran är sådan, att för densamma utmätning ej kan vinnas i annan egendom än den, varöver hustrun äger råda.

2. Vad i 33, 34, 36, 37 och 39 §§ av nya lagen är stadgat om återvinning från gäldenärens make samt om återgång av bodelning skall icke äga tillämpning.

3. I fråga om anstånd med försäljning av egendom, som gäldenärens hustru påstår vara dess enskilda, skall jämte bestämmelserna i nya lagen gälla vad därom finnes särskilt stadgat.

4. Har makarnas bo avträtts till konkurs, skall konkursdomaren å första borgenärssammanträdet förordna god man att biträda hustrun; dock må ej sådant förordnande meddelas mot hennes bestridande. Den, som förordnats till god man, har att i avseende å konkursen och vad därmed äger samband bevaka hustruns talan, där den ej av henne själv utföres. Har förordnande, som nu sagts, meddelats, åligge det konkursdomaren att göra anteckning därom, med angivande av den förordnades namn, uti den i 208 § av nya lagen omförmälda dagboken.

5. Har gäldenärens hustru sökt undanskiftande, åligge det dels konkursdomaren att om innehållet i kungörelse, som avses i 111 § av nya lagen, särskilt underrätta jämväl hustrun eller god man, som förordnats för henne, och dels

rättens ombudsman att ofördröjligen efter utfärdandet av den i 129 § av nya lagen omförmälda kungörelsen till hustrun eller god man, som nyss sagts, med posten översända meddelande om innehållet i kungörelsen.

6. Då vädjat är mot utslag i konkursmål rörande undanskiftande av egen-
dom, skall vad i 212 § av nya lagen för där avsett fall stadgas äga motsvarande
tillämpning.

8 §.

Genom nya lagen och vad här ovan förordnats skola ej anses upphävida:
de i lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycks-
fall i arbete meddelade föreskrifter om utdelning för fordran å livränta i arbets-
givares konkurs, i den mån sagda föreskrifter på grund av bestämmelse i lagen
den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete fortfarande äga giltighet;
samt

vad lagen den 25 maj 1917 om försäkringsrörelse stadgar i fråga om särskild
administration, då försäkringsbolag kommit i konkurs.

9 §.

Om solidariskt bankbolags, bankaktiebolags, sparbanks och vissa central-
kassors för jordbrukskredit konkurs, så ock om förvaltning av järnväg under
konkurs är särskilt stadgat.

Förslag
till
Lag
om ackordsförhandling utan konkurs.

1 §.

Vill gäldenär, som ej är i konkursstillstånd, erhålla ackord efter vad här nedan sägs, äge han hos konkursdomaren i den ort, där han bör inför domstol svara i tvistemål, som angå guld i allmänhet, skriftligen göra ansökning om inledande av offentlig ackordsförhandling.

Gäldenär, som inom de två sista åren blivit genom laga kraftägande beslut dömd för bedrägligt eller oredligt förhållande mot sina borgenärer, äge ej den rätt, som i första stycket sägs.

2 §.

Vid ansökning, som avses i 1 §, skola fogas:

1) ackordsförslag, angivande, huru mycket gäldenären bjuder i betalning samt när och huru betalningen skall erläggas, så ock huruvida gäldenären vill ställa säkerhet för ackordets fullgörande eller icke och, i förra fallet, vari säkerheten skall bestå;

2) en under de närmaste sextio dagarna före ansökningens ingivande upprättad förteckning över boets tillgångar och skulder med uppgift å varje borgenärs namn, boningsort och postadress, så ock å böcker och andra handlingar, som röra boet; skolande bouppteckningen med iakttagande av vad i 3 § närmare föreskrives vara upprättad av god man, som i 4 § sägs;

3) om gäldenären är köpman, den av honom senast uppgjorda balansräkningen;

4) berättelse av gode mannen om boets tillstånd, så ock om orsakerna till gäldenärens obestånd, så vitt de kunnat utrönas; skolande berättelsen tillika upptaga en översikt över tillgångar och guld av olika slag ävensom angiva dels vilken utdelning borgenärerna kunna påräkna, därest gäldenärens bo avträdes till konkurs, dels huruvida egendom till skada för borgenärerna frångått gäldenären under sådana förhållanden, att i fall av konkurs återvinning av den egendom kan äga rum, dels huruvida skälig anledning förefinnes till antagande, att gäldenären gjort sig skyldig till brottsligt förhållande mot sina borgenärer, dels ock, om gäldenären är köpman, vilka handelsböcker han hållit och huru de blivit förda;

5) av gode mannen avgivet yttrande, huruvida han med avseende å de förhållanden, som beröras i den under 4) nämnda berättelsen, eller andra omständigheter, som kunna inverka på ackordsfrågans bedömande, anser ackordsförslaget böra antagas av borgenärerna eller icke;

6) förklaring av borgenärer, som till antalet utgöra minst hälften av de i bouppteckningen såsom icke förmånsberättigade upptagna borgenärerna och som tillhoppa äga att fordra minst två tredjedelar av sammanlagda beloppet av nyssnämnda borgenärs fordringar, att de anse ackordsförslaget antagligt;

7) ett kontant belopp av etthundrafemtio kronor såsom förskott å kostnaden för ackordsärendets handläggning av konkursdomaren och inför rätten jämte säkerhet, som godkännes av konkursdomaren, för kostnad, som ej täckes av nämnda belopp.

Därjämte bör gäldenären vid ansökningen foga bevis, att ackordsförslaget jämte gode mannens berättelse och yttrande tillställts samtliga i bouppteckningen upptagna borgenärer.

Ansökningen jämte de under 1)—6) upptagna handlingar skall ingivas i två exemplar.

3 §.

I den bouppteckning, som omförmäles i 2 § under 2), skola tillgångarna upptagas till de värden, som de efter noggrann uppskattning prövas äga. Är gäldenären köpman, skall i bouppteckningen till jämförelse, så vitt ske kan, tillika lämnas specificerad uppgift å de värden gäldenären senast i sina handelsböcker åsatt sina tillgångar eller, där sådan värdering ej är gjord, å inköpsprisen. Anses förmånsrätt tillkomma borgenär, skall det anmärkas i bouppteckningen och därvid grunden för sagda rätt angivas.

4 §.

God man skall förordnas av konkursdomaren, då gäldenären gör ansökning därom; och skall vid förordnandet iakttagas, att gode mannen bör äga sådan insikt och erfarenhet, som med hänsyn till boets omfattning och beskaffenhet erfordras för upprättande av tillförlitlig bouppteckning och bedömande av gäldenärens ställning.

Har gäldenär, som är köpman, till god man föreslagit någon, som av förening av köpmän eller andra näringsidkare eller auktoriserad handelskammare erhållit bemyndigande att vara god man vid ackordsförhandlingar enligt denna lag, och har föreningen eller handelskammaren av Konungen erhållit tillstånd att meddela dylikt bemyndigande, skall konkursdomaren till god man förordna den av gäldenären föreslagne, utan så är att denne befinnes sakna den insikt och erfarenhet, varom stadgas i första stycket, eller enligt vad nedan i denna paragraf sägs är obehörig.

God man må ej den vara, som står under förmynderskap eller är i konkurs-tillstånd; ej den, som är förklarad ovärdig att vidare nyttjas i rikets tjänst eller eljest på grund av honom ådömd straffpåföljd icke må utöva allmän befattning; ej den, som genom utslag, vilket ännu icke vunnit laga kraft, är dömd till straff-påföljd, varom sist förmäles, eller som är under framtiden ställd för brott, vilket kan medföra sådan påföljd; ej heller den, som blivit dömd ovärdig att föra annans talan inför rätta.

Rättens ordförande eller i stad annan ledamot av rätten må ej vara god man; ej heller må på landet någon, som biträder domaren i hans ämbetsgöromål, eller i stad någon, som är anställd vid rätten, vara god man.

Ej må gäldenärens make vara god man, ej heller någon, som är med gäldenären i den skyldskap eller det svägerlag, som i rättegångsbalken om jäv emot domare sägs; skolande i här nämnda avseende adoptivförhållande anses lika med skyldskap emellan föräldrar och barn.

5 §.

Finner konkursdomaren, att han enligt 1 § första stycket icke är behörig att taga befattning med ansökning om inledande av ackordsförhandling, eller föreligger sådant fall, som avses i 1 § andra stycket, eller har gäldenären icke iakttagit vad i 2 § under 1)—7) är stadgat eller kan ansökningen av annan orsak icke upptagas, meddele konkursdomaren ofördröjligen beslut i överensstämmelse därmed och teckne det å ansökningen.

Finner konkursdomaren, att han icke är behörig att taga befattning med ansökning om förordnande av god man eller att sådan ansökning av annan orsak ej kan upptagas, skall konkursdomarens beslut därom genast skriftligen meddelas.

6 §.

Uptages ansökning om inledande av ackordsförhandling, skall gäldenären inför konkursdomaren med ed fästa bouppteckningens riktighet. Då eden skall avläggas, göra gäldenären först de tillägg till bouppteckningen eller de ändringar däri, som han må finna påkallade, och betyge därefter med ed, att bouppteckningen (med däri av honom gjorda tillägg eller ändringar) är riktig, så att honom veterligen icke någon tillgång eller skuld utelämnats, ej heller någon tillgång eller skuld, som ej hör till boet, upptagits.

Gäldenären vare pliktig att avlägga eden vid ansökningens ingivande eller, om hinder därför möter, å tid, som konkursdomaren bestämmer. Gitter han det ej, vare ansökningen förfallen, och teckne konkursdomaren beslut därom å ansökningen.

Är gäldenären häktad eller avlägset boende, må konkursdomaren tillåta honom att fullgöra edgången inför den domstol eller konkursdomare, som är närmast; är gäldenären sjuk, äge konkursdomaren låta honom hemma i sin bostad avlägga eden.

7 §.

Varder den i 6 § föreskrivna edgång fullgjord, meddele konkursdomaren genast beslut, att offentlig ackordsförhandling skall inledas, och utfärde kungörelse därom.

Konkursdomaren förordne tillika en ärlig och förständig man att i ackordsärendet vara rättens ombudsman.

Konkursdomaren överlämne till ombudsmannen det ena exemplaret av ansökningen om inledande av ackordsförhandling och av de i 2 § under 1)—6) upptagna handlingar ävensom, där sådant erfordras på grund av stadgandet i 19 § tredje stycket, protokollsutdrag över fullgörandet av den i 6 § föreskrivna edgången; bestämme ock efter samråd med ombudsmannen samt låte i ovan nämnda kungörelse tillkännagiva:

1) inom vilken tid de borgenärer, som vilja taga del i ackordsförhandlingen, böra hos konkursdomaren anmäla sina fordringar;

2) inom vilken tid anmärkningar må kunna framställas mot anmälningar, som gjorts inom den ovan under 1) omförmälda anmälningstid;

3) ställe, varest anmälningshandlingarna, utom hos konkursdomaren, skola hållas för granskning tillgängliga;

4) tid och ställe för sammanträde med borgenärerna att hållas inför ombudsmannen för prövning av ackordsförslaget;

5) i vilken eller vilka tidningar inom orten kungörelser angående ackordsförhandlingen skola införas.

I kungörelsen skall ock angivas

6) konkursdomarens postadress.

Tiden, inom vilken fordringar böra anmälas, skall utgöra minst två, högst fem veckor från det beslutet om inledande av ackordsförhandling meddelades; tiden, inom vilken anmärkningar må framställas, skall bestämmas till minst två, högst fyra veckor från anmälningstidens utgång. Det under 4) omförmälda sammanträdet skall hållas så snart det efter anmärkningstidens utgång kan ske. Antalet ortstidningar, i vilka kungörelser angående ackordsförhandlingen skola införas, må icke överstiga två.

Har, på sätt särskilt är stadgat, årsstämming blivit utfärdad och varder före den däri utsatta inställelsedag beslut om inledande av ackordsförhandling meddelat, skall i den kungörelse, som utfärdas om ackordsförhandlingen, erinran ske därom att årsstämming förut är beviljad och att den ej förfallit genom ackordsförhandlingen.

Till rättens ombudsman må ej utses rättens ordförande eller i stad annan ledamot av rätten; ej heller på landet någon, som biträder domaren i hans ämbetsgöromål, eller i stad någon, som är anställd vid rätten.

På konkursdomaren ankomme att, när så provas skäligt, entlediga ombudsmannen och förordna annan i hans ställe.

Har den, som till ombudsman förordnas, ej förut avlagt domareed, gånge sådan ed inför konkursdomaren innan han tillträder befattningen.

8 §.

Kungörelse, som i 7 § sägs, skall ofördröjligen anslås å rättens dörr samt genast eller nästa postdag avsändas för att införas en gång i allmänna tidningarna och den eller de ortstidningar, som jämlikt 7 § i sådant avseende bestämts.

Snarast möjligt och senast inom en vecka efter kungörelsens utfärdande låte konkursdomaren genom särskilda kallelsebrev underrätta alla kända inländska och utländska borgenärer ävensom gäldenären om kungörelsens innehåll. Samtidigt därmed eller, där det ej kan ske, så snart omständigheterna medgiva skall konkursdomaren till de borgenärer, som ej enligt ansökningen bifogade bevis redan erhållit del av ackordsförslaget jämte gode mannens berättelse och yttrande, översända avskrift av dessa handlingar; skolande erforderliga avskrifter, där de ej av gäldenären tillhandahållas, ombesörjas av konkursdomaren på gäldenärens bekostnad.

9 §.

Beslut om inledande av ackordsförhandling må ej meddelas medan ansökning om gäldenärens försättande i konkurs är beroende på prövning. Försättes gäldenären i konkurs, skall frågan om inledande av ackordsförhandling anses förfallen.

10 §.

Försättes gäldenären i konkurs sedan beslut om inledande av ackordsförhandling meddelats men innan ackordsfrågan blivit avgjord, skall frågan anses förfallen.

Samma lag vare, där under tid, som nyss sagts, utslag, varigenom gäldenären dömts för bedrägligt eller oredligt förhållande mot sina borgenärer, vinner laga kraft.

11 §.

Avlider gäldenär, som gjort ansökning om inledande av ackordsförhandling, innan ackordsfrågan är avgjord, skall frågan anses förfallen.

12 §.

Varder, sedan beslut om inledande av ackordsförhandling meddelats men innan ackordsfrågan blivit avgjord, ansökning om gäldenärens försättande i konkurs gjord av borgenär, som jämlikt 34 § är, om ackord kommer till stånd, därav bunden, må ansökningen, där den ej av gäldenären medgives, icke bifallas, utan så är att sökandens fordran uppgår till mer än en femtedel av samtliga dylika borgenärsfordringar, så vitt de vid tiden för ansökningens prövning äro kända. Är ackordsförslaget antaget av borgenärerna eller eljest jämlikt 27 § hänskjutet till rättens prövning, må innan ackordsfrågan är avgjord konkursansökning av borgenärer, som äro bundna av ackordet, icke bifallas, så vida icke ansökningen medgivits av gäldenären eller biträts av minst halva antalet av de borgenärer, som röstat för ackordsförslagets antagande; dock skall vad i första punkten stadgats gälla i fall, då gäldenären är tilltalad för bedrägligt eller oredligt förhållande mot sina borgenärer.

13 §.

Sedan beslut om inledande av ackordsförhandling meddelats, må innan ackordsfrågan blivit avgjord utmätning icke ske å gäldenärens egendom till gäldande av fordran, som uppkommit innan sagda beslut meddelades; har sådan åtgärd ändock kommit till stånd, vare den utan verkan. Utan hinder därav att ackordsförhandling inletts, må likväl borgenär, som till säkerhet för sin fordran har panträtt i fast eller lös egendom eller innehar lös egendom med rätt att den till säkerhet för sin fordran kvarhålla, erhålla utmätning av egendom, som sålunda häftar för fordringen; dock äge ej hyresvärd eller jordägare denna rätt i avseende å egendom, som han är berättigad att kvarhålla till säkerhet för fordran hos hyresgäst eller arrendator.

Har utmätning skett innan beslutet om inledande av ackordsförhandling meddelades, skall verkställigheten fortgå utan hinder av förhandlingen.

14 §.

I ackordsförhandling må ej de borgenärer deltaga, vilkas fordringar äro förenade med förmånsrätt, utan i den mån de avstå från förmånsrätten; ej heller de, vilkas fordringar uppkommit efter det beslutet om inledande av förhandlingen meddelats.

Fordran må i ackordsförhandling göras gällande, ändå att den är beroende av villkor eller ej förfallen till betalning.

15 §.

Inom den för anmälan av fordringar utsatta tid har borgenär, som vill deltaga i ackordsförhandlingen, att hos konkursdomaren skriftligen anmäla sin fordran. Vid anmälningsinlagan foga borgenär i huvudskrift eller styrkt avskrift de handlingar han vill åberopa till stöd för sin talan.

I anmälningsinlaga böra borgenärens namn, yrke, boningsort och postadress uppgivas.

Anmälningsinlaga jämte därvid fogade handlingar skall ingivas i två exemplar.

16 §.

Så snart anmälningstiden gått till ända, överlämne konkursdomaren det ena exemplaret av de inkomna anmälningshandlingarna till rättens ombudsman, genom vars försorg de skola hållas tillgängliga för gäldenären och borgenärerna å ställe, som bestämts jämlikt 7 §.

17 §.

Finner gäldenären efter granskning av anmälningshandlingarna, att någon, som anmält sig till deltagande i ackordsförhandlingen, icke är berättigad därtill eller att anledning till jäv mot anmälan eljest förefinnes, har gäldenären att inom den för framställande av anmärkningar utsatta tid till konkursdomaren inkomma med anmärkningsskrift; börande därvid fogas i huvudskrift eller styrkt avskrift de handlingar gäldenären vill åberopa till stöd för framställd anmärkning.

Rätt att göra sådana anmärkning, som ovan avses, tillkomme jämväl borgenär, som anmält fordran; och skall i avseende härå vad ovan är stadgat om anmärkning av gäldenären äga motsvarande tillämpning.

Anmärkningsskrift jämte därvid fogade handlingar skall ingivas i två exemplar, av vilka det ena efter anmärkningstidens utgång ofördröjligen skall överlämnas till rättens ombudsman och genom hans försorg hållas tillgängligt å det ställe, som bestämts för anmälningshandlingarnas tillhandahållande.

18 §.

Vill borgenär efter utgången av den för anmälan av fordringar utsatta tid men innan borgenärerna provat ackordsförslaget anmäla fordran, må det ske i den ordning, som är stadgad i 15 §.

Då efteranmälan sålunda gjorts, överlämne konkursdomaren genast det ena exemplaret av anmälningshandlingarna till rättens ombudsman; låte ock en gång i allmänna tidningarna och den eller de ortstidningar, som bestämts för offentliggörande av kungörelser om ackordsförhandlingen, kungöra, att efteranmälan skett, så ock viss tid, inom vilken anmärkningar mot anmälingen må framställas, samt ställe, varest det till ombudsmannen överlämnade exemplaret av anmälningshandlingarna skall hållas för granskning tillgängligt. Tiden för framställande av anmärkningar må ej understiga två eller överstiga fyra veckor, räknat från det kungörelsen infördes i allmänna tidningarna.

Om innehållet i kungörelse, som sålunda utfärdas, åligge konkursdomaren att särskilt underrätta ombudsmannen och gäldenären.

I övrigt lände i tillämpliga delar till efterrättelse vad ovan stadgats om anmälan av fordran.

Hava flera efteranmälningar gjorts, skola de, så vitt ske kan, handläggas gemensamt.

Kostnad, som föranledes av efteranmälan, skall gäldas av borgenär, som gjort anmälningen. Hava flere borgenärer gjort efteranmälan, svare de en för alla och alla för en för kostnad, som är gemensam för anmälningarna.

19 §.

Vid borgenärssammanträde, där ackordsförslag skall behandlas, bör gäldenären vara tillstädes; och vare han pliktig att lämna rättens ombudsman och borgenärerna de upplysningar om boet, som de begära. Kan gäldenären ej finna sig, bör han ställa ombud för sig.

Ombudsmannen skall tillhandahålla förteckning å alla de borgenärer, som äga deltaga i omröstning å sammanträdet, med uppgift å de fordringsbelopp, för vilka rösträtt må utövas. Är enligt vad till ombudsmannen översänd anmärkningsskrift utvisar anmärkning framställd emot någon fordran eller är, där efteranmälan skett, tiden för framställande av anmärkningar ännu icke ute, varde sådant särskilt angivet i förteckningen.

Har gäldenären vid fullgörandet av den i 6 § föreskrivna edgång gjort tillägg till bouppteckningen eller ändring däri, skall ombudsmannen vid det enligt 7 § utsatta sammanträdet underrätta borgenärerna om tillägget eller ändringen.

Uppskov med prövningen av ackordsförslag må ej av borgenärerna beslutas i andra fall än i 23 och 24 §§ avses.

20 §.

Vid omröstning i de frågor, som enligt denna lag ankomma på borgenärernas avgörande, må fordran, som anmälts enligt 18 §, icke komma i betraktande, med mindre före omröstningen anmälningshandlingarna genom konkursdomarens försorg kommit rättens ombudsman till handa eller borgenären hos ombudsmannen styrkt, att anmälan skett.

21 §.

Borgenär, som anmält fordran, äge utan hinder av anmärkning mot anmälingen att vid omröstning i de frågor, som enligt denna lag ankomma på borgenärernas avgörande, utöva rösträtt för fordringen.

Varder utgången av omröstning om antagande av ackordsförslag olika allt efter som fordran, emot vilken anmärkning framstälts, beräknas eller icke, skall rättens ombudsman vid sammanträdet, där omröstningen ägt rum, söka genom förhör med de närvarande utreda den sålunda uppkomna tvistefrågan och däri åstadkomma förlikning. Medgiva samtliga närvarande, att anmärkningen må förfalla, eller inskränka de densamma, äge ej den, som uteblivit, därå tala. Kan förlikning ej träffas, ankomme på rätten att pröva anmärkningen, och må fordringen vid bestämmande av omröstningens utgång icke komma i betraktande, med mindre anmärkningen ogillas av rätten.

Är vid omröstning, som avses i andra stycket, tiden för framställande av anmärkningar mot fordran, som anmälts jämlikt 18 §, ännu ej ute och varder utgången av omröstningen olika allt efter som fordringen beräknas eller icke, må fordringen vid bestämmande av omröstningens utgång icke komma i betraktande, med mindre anmälningen lämnas utan anmärkning eller anmärkning, som framställes, varder ogillad av rätten.

22 §.

Har löftesman eller annan, som är jämte gäldenären ansvarig för betalningen av en fordran, anmält sig till deltagande i ackordsförhandling och har tillika borgenären anmält fordringen, äge de tillsammans röst, beräknad efter den fordran; kunna de ej förena sig, gälle borgenärens mening, där ej de andra utlösa honom eller för hans fordran ställa full säkerhet.

23 §.

Gäldenären äge återtaga ackordsförslag så länge det ej är prövat av borgenärerna.

Ändring i ackordsförslag må ej utom i fall, som avses i 24 §, av gäldenären göras senare än vid det jämlikt 7 § utsatta sammanträdet. Gör gäldenären vid det sammanträde eller därförinnan ändring i ackordsförslag, må ej prövning av förslaget äga rum vid sagda sammanträde, med mindre rättens ombudsman finner uppenbart, att förslaget ej genom ändringen blivit mindre fördelaktigt för borgenärerna. Kan ej enligt vad nu är sagt förslaget genast provas, må prövningen därav kunna uppskjutas till nytt sammanträde att hållas inom tre veckor, om uppskov medgives antingen av alla tillstädesvarande röstberättigade borgenärer eller ock av fyra femtedelar av dem och dessa anmält fyra femtedelar av sammanlagda beloppet av samtliga fordringar, som medföra rösträtt. Beslutes ej uppskov, efter vad nu är sagt, anses ackordsfrågan hava förfallit.

Beslutes uppskov, skall ombudsmannen före sammanträdet avslutande utsetta och tillkännagiva tid och ställe för det nya sammanträdet; och vare vidare kallelse ej erforderlig. Ombudsmannen åligger dock att i god tid före sistnämnda sammanträde till varje borgenär, som ej varit tillstädes vid det förra sammanträdet och vars adress är känd, med posten översända underrättelse om tid och ställe för det nya sammanträdet, så ock om ändring, som vidtagits i ackordsförslaget.

24 §.

Är gäldenären, då ackordsförslag förekommer till behandling, ställd under tilltal för bedrägligt eller oredligt förhållande mot sina borgenärer, må förslaget ej antagas av borgenärerna, men äge de med den röstövertikt, som i 23 § andra stycket sägs, besluta, att förslaget skall vara vilande. Kommer ej sådant beslut till stånd, anses ackordsfrågan hava förfallit.

Besluta borgenärerna, att ackordsförslaget skall vara vilande, och varder åtalet mot gäldenären ej bifallet, äge han att inom fyra veckor från det beslutet i målet vunnit laga kraft hos rättens ombudsman göra anmälan om ackordsfrågas återupptagande. Göres ej sådan anmälan, skall ackordsfrågan anses förfallen.

Vid anmälan om ackordsfrågas återupptagande äge gäldenären göra ändring i ackordsförslaget.

Göres anmälan, som ovan sägs, skall ombudsmannen ofördröjligen underrätta konkursdomaren om anmälningen samt genom kungörelse, som minst tio dagar före den för sammanträdet utsatta dag införes en gång i allmänna tidningarna och den eller de ortstidningar, som bestämts för offentliggörande av kungörelser om ackordsförhandlingen, kalla borgenärerna att inför ombudsmannen sammanträda för att besluta över ackordsförslaget; skolande gäldenären särskilt underrättas om sammanträdet. Har gäldenären gjort ändring i förslaget, varde underrättelse om ändringen, så ock om tid och ställe för det nya sammanträdet av ombudsmannen minst en vecka före sammanträdet med posten översänd till varje borgenär, var adress är känd.

Vid det sammanträde, vartill ackordsfrågans behandling sålunda blivit utsatt, må ytterligare uppskov icke beslutas; och skall förty, där jämväl då hinder för förslagets antagande möter, ackordsfrågan anses förfallen.

25 §.

Ackordsförslag skall anses vara antaget av borgenärerna, därest antingen alla tillstädesvarande borgenärer förenat sig om förslaget och dessa borgenärer anmält två tredjedelar av sammanlagda beloppet av samtliga anmälda fordringar, vilka enligt vad av 20 och 21 §§ framgår skola komma i betraktande vid bestämmande av utgången av omröstning över ackordsförslag, eller ock fyra femtedelar av de tillstädesvarande borgenärerna bifallit förslaget och de anmält fyra femtedelar av nämnda fordringsbelopp.

26 §.

Ackord vare, fastän antaget av borgenärerna, ändock ej giltigt, så framt det ej fastställs av rätten.

27 §.

Är vid det sammanträde, där omröstning över ackordsförslag äger rum, förslaget att anse såsom antaget av borgenärerna eller kan enligt vad av 21 § andra och tredje styckena framgår ej vid sammanträdet avgöras, huruvida förslaget är att anse såsom antaget eller förkastat, skall ackordsfrågan hänskjutas till rättens prövning.

Rättens ombudsman åligger att före sammanträdet avslutande tillkännagiva, huruvida ackordsfrågan skall hänskjutas till rätten eller icke.

28 §.

Vid borgenärssammanträde skall protokoll föras av rättens ombudsman samt underskrivas av honom och en eller flere vid sammanträdet utsedda justeringsmän. Har vid sammanträde förhör angående tvistiga fordringar ägt rum, skall i protokollet upptagas, om och i vad mån förlikning skett samt vilka anspråk såsom stridiga återstå. Har gäldenären gjort ändring i ackordsförslaget, varde det ock i protokollet angivet.

Protokoll över borgenärssammanträde skall av ombudsmannen ofördröjligen avlämnas till konkursdomaren. Har vid sammanträde ackordsfrågan hänskjutits till rättens prövning, åligger ombudsmannen att vid protokollet foga eget ytt-

rande över ackordsförslaget ävensom den jämlikt 19 § uppgjorda borgenärsförteckningen och de handlingar, som till utredning angående tvistiga fordringar må hava ingivits å sammanträdet.

29 §.

Har till konkursdomaren inkommit protokoll över borgenärssammanträde, utvisande att ackordsfrågan hänskjutits till rätten, utsatte konkursdomaren ofördröjligen ärendet att vid rätten förekomma, i stad inom tre veckor och på landet så snart ske kan å lagtima ting eller särskilt tingssammanträde, som på grund av Konungens förordnande skall hållas och vara dylikt ärende må förekomma, så framt ej urtima ting äskats av gäldenären eller av minst halva antalet av de borgenärer, som röstat för ackordsförslagets antagande. Är ackordsförslaget icke att anse såsom antaget vid borgenärssammanträdet och har beträffande någon fordran anmärkningstiden icke utgått före nämnda sammanträde, må ärendet icke företagas vid rätten tidigare än en vecka från anmärkningstidens utgång.

Konkursdomaren låte tiden för ärendets handläggning minst tio dagar förut kungöras en gång i allmänna tidningarna och den eller de ortstidningar, som bestämts för offentliggörande av kungörelser om ackordsförhandlingen; underrättet ock särskilt gäldenären.

Har enligt vad ovan sägs urtima ting äskats av borgenärer, vare gäldenären pliktig att bestrida kostnaden för tinget.

Vill borgenär på någon av de i 32 eller 33 § omförmälda grunder bestrida fastställelse av ackordet, göre det skriftligen hos rätten eller konkursdomaren sist tre dagar innan ärendet skall förekomma vid rätten.

Då ärendet är i det skick, att rätten kan företaga ackordsfrågan till avgörande, skall rätten meddela sitt beslut genast eller sist nästa dag, där ej på grund av särskilda omständigheter längre rådrum oundgängligen erfordras.

30 §.

Är, då ackordsfrågan hänskjutits till rätten, utgången av omröstningen över ackordsförslaget beroende på huruvida gjorda anmärkningar godkännas eller icke, skall rätten, där den i övrigt finner skäl vara för handen att meddela fastställelse å ackordet, först pröva anmärkningarna eller så många av dem, att utgången av omröstningen bliver lika, evad övriga anmärkningar godkännas eller ej. Över vad rätten härutinnan besluter må klagan ej föras.

31 §.

Förlikning angående anmärkning, som framställts mot anmäld fordran, må ej ingås annorledes än i 21 § sägs, utan så är att alla, vilkas rätt är beroende av förlikningen, samtycka därtill.

32 §.

Ackord må ej, ändå att det ej är bestritt, fastställas av rätten,

1) då ärendet icke handlagts i laga ordning, utan så är att förelupet fel uppenbarligen icke inverkat på ackordsfrågans utgång;

2) då gäldenären rymt för gäld;

3) då skälig anledning är att antaga, att gäldenären eller annan med hans vetskap hemligen gynnat någon borgenär i avsikt att inverka på ackordsfrågans avgörande eller att annat svek ägt rum vid ackordet;

4) då ackordet icke åt alla borgenärer, vilka det angår och som ej uttryckligen förklarat sig det oaktat nöjda med detsamma, giver lika rätt och minst femtio för hundra av fordringsbeloppet att betalas sist ett år efter det ackordet blivit fastställt;

5) då ackordet uppenbarligen länder till skada för borgenärerna eller frågan därom icke kan med säkerhet avgöras på grund därav att tillförlitlig utredning om boet icke kunnat vinnas.

Vägras fastställelse av anledning, som under 1) sägs, och är ej förslaget att anse såsom förkastat av borgenärerna eller såsom förfallet, varde ärendet visat åter till borgenärerna, vilka hava att ånyo besluta i ackordsfrågan; skoland därvid vad i 24 § fjärde stycket stadgas om sammankallande av borgenärerna och underrättelse till gäldenären lända till efterrättelse. Över beslut, varigenom ackordsärende visas åter till borgenärerna, må klagan ej föras.

Har gäldenären blivit ställd under tilltal för bedrägligt eller oredligt förhållande mot sina borgenärer, men anser rätten i övrigt skäl vara för handen att meddela fastställelse å ackordet, skall frågan därom anstå i avbidan på åtalets utgång. Bifalles ej åtalet, skall konkursdomaren efter det beslutet vunnit laga kraft ofördröjligen utsätta dag, då ackordsfrågan skall förekomma vid rätten; och skola därvid bestämmelserna i 29 § första, andra och tredje styckena i tillämpliga delar lända till efterrättelse.

Är, då rätten skall företaga ackordsfrågan till avgörande, ansökning om gäldenärens försättande i konkurs beroende på prövning och anser rätten skäl vara för handen att meddela fastställelse å ackordet, skall ackordsärendet anstå i avbidan på prövningen av konkursansökningen. Varder konkursansökningen avslagen av underrätten och vinner beslutet därom laga kraft eller bliver det av högre rätt fastställt genom beslut, som vinner laga kraft, skall konkursdomaren ofördröjligen utsätta dag, då ackordsfrågan skall förekomma vid rätten; och lände jämväl i fall, som nu sagts, bestämmelserna i 29 § första, andra och tredje styckena i tillämpliga delar till efterrättelse.

33 §.

Ändock att fastställelse av ackord icke må vägras jämlikt 32 § första stycket under 5), äge rätten, där fastställelse bestrides på den grund, att säkerhet ej finnes för ackordets fullgörande, efter omständigheterna pröva, huruvida fastställelse av sådan anledning må vägras.

34 §.

Av rätten fastställt ackord vare bindande för alla de borgenärer, kända eller icke, som enligt vad av 14 § framgår ägt deltaga i ackordsförhandlingen.

35 §.

Borgenär, som förvärvat sin fordran hos gäldenären innan beslutet om inledande av ackordsförhandling meddelades, äge utan hinder av ackord begagna fordringen till kvittning mot skuld, för vilken han vid nämnda tid häftade hos gäldenären.

Den, som inom sextio dagar innan beslutet om inledande av ackordsförhandling meddelades efter avtal med annan än gäldenären förvärvat fordran hos denne, äge, där han vid tiden för avtalet häftade i skuld hos gäldenären och tillika hade skälig anledning till antagande, att gäldenären var på obestånd, ej den rätt till kvittning, varom ovan är stadgat. Sådan rätt tillkomme ej heller borgenär, som efter det han erhållit sin fordran under nu sagda tid satt sig i skuld hos gäldenären och därvid hade skälig anledning till antagande, att gäldenären var på obestånd.

36 §.

Utan hinder därav att borgenär godkänt ackordsförslag äge han mot löftesmän eller andra, som äro jämte gäldenären ansvariga för fordringens gäldande, föra den talan, vartill han eljest varit lagligen berättigad; och äge de fördenskuil rätt att bestrida fastställelse av ackordet, ändå att anmälan om deltagande i ackordsförhandlingen ej gjorts av dem utan allenast av borgenären.

37 §.

Yppas efter fastställelse av ackord, att gäldenären med hänsyn till ackordsförhandlingen gjort sig skyldig till bedrägligt eller oredligt förhållande mot sina borgenärer eller att gäldenären eller annan med hans vetskap hemligen gynnat någon borgenär i avsikt att inverka på ackordsfrågans avgörande, förfalle den eftergift, som genom ackordet må vara tillerkänd gäldenären; dock lände sådant ej till rubbning i borgenärernas rätt att mot gäldenären eller löftesmän för ackordet göra detsamma i övrigt gällande.

38 §.

Vid beräkning av fordran i fall, som avses i 2 § under 6), skall iakttagas, att ränta ej räknas längre än till den dag, då den vid gäldenärens ansökning om inledande av ackordsförhandling fogade bouppteckningen upprättats. Vid beräkning av fordran, som avses i 12 § eller som kommer i betraktande vid omröstning av borgenärerna, skall ränta ej räknas längre än till den dag, då beslutet om inledande av ackordsförhandling meddelades.

39 §.

Arvode till rättens ombudsman och till god man skall på framställning av gäldenären eller den till arvode berättigade bestämmas av rätten.

Då arvode sålunda bestämmes, skall ock bestämmas beloppet av den ersättning, som må tillkomma ombudsman eller god man för utgift, som uppdraget medfört.

40 §.

Över beslut, som konkursdomaren meddelat i fall, där sådant enligt denna lag på honom ankommer, må klagan föras i hovrätten; dock må ej klagas däröver att rättens ombudsman entledigats.

Tiden för anförande av besvär över beslut om inledande av ackordsförhandling skall räknas från det kungörelse om förhandlingen infördes i allmänna tidningarna.

41 §.

Beslut om inledande av ackordsförhandling gånge i verkställighet utan hinder därav att ändring i beslutet sökes.

Varder beslutet upphävt av högre rätt, skall konkursdomaren därom underrettas; och låte han införa kungörelse om den högre rättens beslut en gång i allmänna tidningarna och den eller de ortstidningar, som bestämts för offentliggörande av kungörelser om ackordsförhandlingen, ävensom från rättens dörr nedtaga den där anslagna kungörelsen.

42 §.

Menar någon borgenär eller gäldenären, att beslut av borgenärerna i fråga, vars avgörande på dem ankommer, icke lagligen tillkommit, äge däröver föra klagan hos rätten; dock att särskild klagan ej må föras över beslut, varigenom prövningen av ackordsförslag uppskjutits eller sådant förslag förklarats vilande.

Har ackordsfrågan hänskjutits till rättens prövning, skall beträffande klagan över borgenärernas beslut i ackordsfrågan vad i 29 § fjärde stycket sägs lända till efterrättelse. Har sådant hänskjutande icke ägt rum, skall klagan föras genom besvär, vilka skola inom fjorton dagar ingivas till konkursdomaren, som har att ofördröjligen utsätta dag, då ärendet skall vid rätten förekomma, ävensom låta minst tio dagar förut införa kungörelse därom en gång i allmänna tidningarna och den eller de ortstidningar, som bestämts för offentliggörande av kungörelser om ackordsförhandlingen, varjämte särskild underrättelse om den utsatta dagen skall meddelas gäldenären och, där borgenär är klagande, denne.

43 §.

Då väddat är mot utslag i mål, varom i denna lag är fråga, åligge i stad rätten och på landet rättens ordförande att inom tre veckor därefter till hovrätten insända alla handlingar, som röra målet.

44 §.

Upphör ackordsförhandling utan att ackord kommit till stånd, låte konkursdomaren införa kungörelse därom en gång i allmänna tidningarna och den eller de ortstidningar, som bestämts för offentliggörande av kungörelser om ackordsförhandlingen; dock skall vad sålunda stadgats icke äga tillämpning, där ackordsfrågan förfallit på grund därav att konkurs inträffat.

Är ackordsfrågans utgång beroende därav, huruvida besvär anföras emot borgenärsbeslut eller talan fullföljes emot beslut av underrätt eller hovrätt, skall kungörelse, som i första stycket sägs, ej utfärdas förrän beslutet vunnit laga kraft; och åligge det förty konkursdomaren att införskaffa bevis, huruvida talan fullföljts, så ock, om det skett, besked om det beslut, som i målet meddelats.

45 §.

Med köpman förstås i denna lag envar, som enligt vad särskilt finnes stadgat är eller under någon del av det sista året innan ansökning om förordnande av god man gjordes varit pliktig att föra handelsböcker.

46 §.

Erfordras under ackordsförhandlingen ändrad föreskrift, i vilken eller vilka ortstidningar kungörelser angående ackordsförhandlingen skola införas, ankomme på konkursdomaren att meddela och låta kungöra sådan föreskrift; underrättas ock ofördröjligen rättens ombudsman därom.

Möter hinder för införande av kungörelse om ackordsförhandlingen i ortstidning, som i sådant avseende bestämts, skall kungörelsen anses behörigen offentliggjord, ändå att den ej intagits i den tidning.

Kungörelse om ackordsärendes handläggning vid rätten må utan hinder av föreskrift, att densamma skall införas i ortstidning minst tio dagar före den, som utsatts för handläggningen, i sådan tidning införas senare, om konkursdomaren finner särskilda omständigheter därtill föranleda.

47 §.

Har handling, som enligt vad i denna lag stadgas skall ingivas till konkursdomaren i två exemplar, ingivits allenast i ett exemplar, besörje konkursdomaren avskrift av handlingen; och gälde den, som ingivit handlingen, lösen för avskriften.

Part vare tillåtet att med posten insända anmälningsinlaga, så vida fråga ej är om efteranmälan, anmärkningsskrift samt skrift, vari fastställelse av ackordet bestrides; och skall handling, där den blivit sålunda insänd, anses ingiven å tid, då den mottogs.

Varder, då avskrift erfordras av handling, som borgenär insänt med posten, kostnaden för avskriften ej erlagd av borgenären, vare gäldenären pliktig att förskjuta sagda kostnad.

48 §.

Konkursdomaren skall föra dagbok, vari för varje ackordsförhandling antecknas: dagen då ansökning om förordnande av god man blivit gjord; vem som blivit förordnad till god man; dagen då ansökningen om inledande av förhandlingen blivit gjord; dagen då beslutet om förhandlingens inledande meddelats; vem som blivit förordnad till rättens ombudsman; av konkursdomaren eller rätten efter förhandlingens inledande eljest vidtagna åtgärder; omständigheter i övrigt, som kunna föranleda, att ackordsförhandlingen upphör utan att ackord kommer till stånd; samt dagen för utfärdande av kungörelse enligt 44 § om ackordsförhandlingens upphörande eller för förhandlingens upphörande på den grund att konkurs inträffat.

49 §.

Konkursdomaren äge, ändå att han är jävig, meddela beslut, varom i 5 § förmäles. Där hovrättens förordnande för särskild domare erfordras, anmäla konkursdomaren utan dröjsmål jävet i hovrätten.

50 §.

Har borgenär för sin röst vid borgenärssammanträde betingat sig särskilda fördelar av gäldenären eller av annan på gäldenärens vägnar eller eljest med

gäldenären hemligen träffat avtal om någon särskild förmån för sig, straffes med böter från och med fem till och med ett tusen kronor eller fängelse i högst ett år.

Böter, som ådömas enligt denna paragraf, tillfalla kronan. Saknas tillgång till böternas fulla gäldande, skola de förvandlas efter allmän strafflag.

51 §.

Uppgives i den berättelse, varom stadgas i 2 §, att anledning finnes till antagande, att gäldenären gjort sig skyldig till brottsligt förhållande mot sina borgenärer, skall konkursdomaren därom underrätta allmänna åklagaren.

52 §.

Åtal mot gäldenär för brottsligt förhållande mot borgenärer, så ock åtal för förbrytelse, som omförmäles i 50 §, skall utföras vid den rätt, där ackordsförhandlingen äger eller ägt rum.

53 §.

Har gäldenär, som anklagas för brottsligt förhållande mot borgenärer, avvikit, gånge ändå dom över honom.

54 §.

Vad i lag eller särskild författning är stadgat om underrättelse eller anmälan hos registreringsmyndighet angående konkurs samt om registrering av sådan underrättelse eller anmälan skall äga motsvarande tillämpning i avseende å ackordsförhandling utan konkurs.

Har i registret gjorts anteckning därom att aktiebolag eller ekonomisk förening fått till stånd ackordsförhandling utan konkurs och visar bolaget eller föreningen, att förhandlingen upphört, skall anteckningen avföras ur registret; dock att vad sålunda stadgats icke skall äga tillämpning, om ackordsförhandlingen förfallit på grund därav att konkurs inträffat.

55 §.

Rätt att erhålla ackord enligt denna lag tillkommer icke:

- 1) oskiftat dödsbo;
- 2) sparbanker och sådana centralkassor för jordbrukskredit, som i avseende å konkurs äro underkastade de särskilda bestämmelser, som äro meddelade beträffande sparbanks konkurs;
- 3) bankbolag;
- 4) de föreningar för anskaffande av lån mot säkerhet av in-teckning i fast egendom, å vilka gällande bestämmelser om hypoteksföreningar äga tillämpning;
- 5) sjuk-kassor och understödsföreningar;
- 6) försäkringsbolag.

Denna lag skall träda i kraft den dag, då nya konkurslagen träder i kraft.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse av 17 kap. 3—8, 10 och 11 §§ handelsbalken.

Häri genom förordnas, att 17 kap. 3—8, 10 och 11 §§ handelsbalken skola, 3—7 och 11 §§ i nedan angivna delar, erhålla följande ändrade lydelse.

3 §.

Har — — — — — kvar är.

Innehar borgenär eljest annan tillhörig lös egendom och har han rätt att den egendom till säkerhet för sin fordran kvarhålla, äge däri enahanda förmånsrätt, som i första stycket sägs; dock att beträffande hyresvärds eller jordägares förmånsrätt i egendom, som han äger kvarhålla till säkerhet för fordran hos hyresgäst eller arrendator, skall gälla vad nedan därom stadgas.

4 §.

Är gäldbunden man död, och haver någon försträckt penningar, eller varor, till hans begravning; det skall först gäldas, sedan det gods avskilt är, som förr är sagt. Därefter den kostnad, som å egendomens uppteckning skäligen gjord är, sedan läkarelön, läkedom och föda under den dödas sista sjukdom, deras arvode, som honom däri skött hava, så ock borgenärs kostnad för gäldenärens försättande i konkurs, betjänters och tjänstehjons lön för sista året, annan arbetares dagspenning eller avlöning, den där ej stått inne längre än tre månader efter förfallodagen, samt sådan begravningshjälp eller för de tre sista månaderna upplupen sjukhjälp eller livränta, som det enligt lag angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete åligger gäldenären att utgiva. Vad — — — — kortare tid.

Därefter äge den, som enligt lagen om ackordsförhandling utan konkurs förordnats till rättens ombudsman eller god man, förmånsrätt för arvode och ersättning för utgifter, därest det belopp, som i sådant avseende skall utgå, bestämts efter ty i nämnda lag sägs.

5 §.

Därefter äge hyresvärd förmånsrätt i de hyresgästen tillhöriga lösören, som finnas inom fastigheten, för hyra, dock ej för hyresfordran, som förfallit till betalning tidigare än ett år före utmätning eller, vid konkurs, före konkursansökningens ingivande, samt för kost under sista tre månaderna, så ock för ersättning, där sådan skall utgå, för skada å den förhryrda lägenheten.

Har — — — — — tillverkat.

Därefter njute borgenär, som för sin fordran har inteckning i fartyg, förmånsrätt i fartyget och dess tillbehör; dock gälle ej förmånsrätt för ränta, som före utmätning eller, vid konkurs, före konkursansökningens ingivande är upplupen, för längre tid än tre år. Är fartyget intecknat för fleres fordringar, äge den företråde, som först sökt inteckning; hava flere sökt inteckning samma dag, äge lika rätt.

6 §.

Den — — — — — förfallodagen. Samma förmånsrätt tillkomme ock jordägare, som åt annan upplåtit sin fasta egendom, i de denne tillhöriga lösören och byggnader, som å egendomen finnas, samt, där tomträtt eller vattenfallsrätt upplåtits, i den upplåtna rättigheten med vad därtill hör, för arrende eller avgäld, som till jordägaren skall utgå, samt för jordägaren åliggande utskyld eller annan avgift, som bort av egendomens innehavare gäldas, dock ej för fordran, som förfallit till betalning tidigare än ett år före utmätning eller, vid konkurs, före konkursansökningens ingivande, så ock för husröta eller vanhävd, där sådan ersättning skall utgå. Har — — — — — lämnat.

Därefter — — — — — lika rätt.

7 §.

Har — — — — — fartyget.

Giver man annan förlag för idkande av bergsbruk eller gruvsdrift, även där denna ej är att till bergsbruk hänföra, eller till drivande av fabrik, mjöl- eller sågkvarn, boktryckeri, bryggeri, brännvins- eller kruttillverkning, och varder förlaget intecknat, på sätt särskilt är stadgat, njute sedan, vid konkurs, förlagsman förmånsrätt för sin fordran i det, som tillverkat är, i de för tillverkningen avsedda råämnen, i all den lösegendom, vare sig maskiner, redskap, dragare eller annat, som till bergsbrukets, gruvans, fabriksens eller inrättningens drift hör, samt i gäldenärens fordringar för sådana förskott i penningar eller varor, som för rörelsen lämnade äro; så ock, vid förlag till bearbetande av andra gruvor än järngruvor, i själva gruvan; dock gälle ej förmånsrätt för ränta, som före konkursansökningens ingivande upplupen är, för längre tid än tre år. Är förlagsinteckning beviljad för fleres fordringar, have den företråde, som inteckning först sökt; hava flere sökt inteckning å en dag, äge lika rätt. Är, då förlagsinteckning sökes, egendomen avträdd till konkurs eller meddelas beslut om egendomsavträde samma dag ansökningen göres, äge förmånsrätt icke rum.

8 §.

Sedan äge borgenär, för vars fodran lös egendom blivit i laga ordning i mät tagen, förmånsrätt till betalning ur den utmäta egendomen. Är densamma utmätt för fleras fordringar; have den, för vars fordran utmätning först verkställdes, företråde: har utmätningen skett på en gång; äge var lika rätt. Har konkurs följt på ansökning, som gjorts inom en månad från den dag, då utmätning verkställdes, eller, där utmätningen skett för fordran, som tillkommer gäldenärens make, inom ett år från nämnda dag; äge den förmånsrätt, nu sagd är, ej rum: ej heller då utmätning skett efter gäldenärs död, innan en månad förflutit från den dag, då uppteckningen av den dödes bo slutades, där konkurs följer på ansökning, som gjorts inom sagda tid.

Har i fall, då konkurs föregåtts av offentlig ackordsförhandling, som på grund av konkursen förfallit, eller då konkurs följt på ansökning, som gjorts inom fjorton dagar från det kungörelse om sådan förhandlings upphörande varit i allmänna tidningarna införd, beslutet om inledande av ackordsförhandling meddelats inom tid, som i första stycket sägs, från den dag, då utmätning verkställdes, äge förmånsrätt, varom i första stycket stadgas, ej rum.

Där huvudlottägare i solidariskt bankbolag blivit försatt i konkurs efter ansökning, som gjorts inom natt och år från det beslut om bolagets försättande i konkurs meddelats, samt ansökningen om bolagets försättande i konkurs gjorts inom tid, som i första stycket sägs, från den dag, då utmätning hos bolagsmannen verkställdes, må ej heller den förmånsrätt, som i denna paragraf avses, äga rum, så framt förvaltarne i bolagets konkurs därom framställa påstående.

10 §.

Sedan tages omyndigs fordran hos föräldrar eller förmyndare ut. Äro förmynderskap flera; äge de omyndige sig emellan lika rätt. Har, sedan förmynderskapet upphört, fordran stått mer än tre år inne, äge dock förmånsrätt, som nu är sagd, ej rum, utan så är att talan om redovisning eller klander därav eller om utfående av fordringen blivit före utgången av sagda tid anhängiggjord, så ock laga åtgärd, som därutöver för erhållande av redovisning eller utbekommande av fordringen varit av nöden, vidtagits inom ett år från det i varje fall anledning därtill yppades.

Då på grund av vad i första stycket stadgas för bevarande av förmånsrätt, som där avses, erfordras, att åtgärd för vinnande av utmätning vidtages inom ett år från det anledning därtill yppades, men offentlig ackordsförhandling varder inledd före utgången av sagda tid, skall däri icke inräknas den tid, under vilken ackordsförhandlingen pågår, och vare för förmånsrättens bevarande ej nödigt, att åtgärd, som nyss sagts, vidtages i fall, då ackord kommit till stånd, före utgången av en månad från den dag, då beslutet om ackordets fastställande vann laga kraft, och i annat fall före utgången av samma tid från det kungörelse om ackordsförhandlingens upphörande var införd i allmänna tidningarna.

11 §.

Därefter — — — — — är sagd.

Sedan uttages fordran å sådan på tiden efter konkursansökningens ingivande belöpande sjukhjälp eller livränta, som det enligt lag angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete åligger gäldenären att utgiva.

Denna lag skall träda i kraft den dag, då nya konkurslagen samt lagen om ackordsförhandling utan konkurs träda i kraft; dock att den icke skall tillämpas i avseende å konkurs, som följt på ansökning, den där gjorts före sagda dag, eller i fråga om därförut verkställd utmätning samt att vad i 8 § särskilt stadgats om verkan av konkurs, då utmätning skett för fordran, som tillkommer gäldenärens make, ej heller skall gälla i fall, då äldre giftermålsbalken äger tillämpning å makarnas förmögenhetsförhållanden.

Förslag

till

Lag**om ändrad lydelse av 23 kap. strafflagen.**

Härigenom förordnas, att 23 kap. strafflagen skall erhålla följande ändrade lydelse:

23 Kap.**Om bedräglig, oredlig eller vårdslös gäldenär.****1 §.**

Finnes gäldenär, som kommit i konkurstillstånd, hava övat bedrägeri mot sina borgenärer i något av dessa fall:

1) att han under lånat namn köpt egendom och den bland tillgångarna ej uppgivit, eller under falskt sken av köp, gåva eller annat avtal egendom från konkursboet undandragit, eller annorledes svikligen förskingrat, undandolt eller ur vägen skaffat något av sina tillgångar; eller

2) att han i hemligt förstånd med någon föregiven borgenär uppgivit eller vidgått falsk skuld; eller

3) att han, där han idkat handel eller annan rörelse, varöver bok hållas bör, fört falska böcker, eller sina böcker svikligen förändrat eller uppsåtligen förstört, undanstuckit eller oläsliga gjort;

en sådan gäldenär skall dömas till straffarbete från och med två till och med sex år, så ock till påföljd enligt 2 kap. 19 §. Äro omständigheterna synnerligen mildrande, må tiden för straffarbetet till sex månader nedsättas.

Samma lag vare, där gäldenär, som fått till stånd offentlig ackordsförhandling utan konkurs, finnes hava övat bedrägeri mot sina borgenärer i ty att han under lånat namn köpt egendom, eller under falskt sken av köp, gåva eller annat avtal avhänt sig eller annorledes svikligen förskingrat, undandolt eller ur vägen skaffat egendom, samt den egendom bland tillgångarna ej uppgivit; eller

att han förbrutit sig som ovan i denna § under 2) eller 3) sägs.

2 §.

Har gäldenär, som kommit i konkurstillstånd, brukat oredlighet mot sina borgenärer i ty

1) att han, sedan han själv sökt att få sin egendom avträda, eller, där konkursen tvungen är, sedan borgenärs ansökning därom honom kunnig blev, något av egendomen, borgenärerna till förfång, dock utan sviklig avsikt att bereda sig fördel, sålt, uppsåtligen förstört eller annorledes förskingrat; eller att han i fall, då konkursen föregåtts av offentlig ackordsförhandling, som på grund av

konkursen förfallit, eller konkursen följt på ansökning, som gjorts inom fjorton dagar från det kungörelse om sådan förhandlings upphörande varit i allmänna tidningarna införd, efter ingivandet av ansökningen om inledande av ackordsförhandling förbrutit sig som nu är sagt; eller

2) att han, med kännedom om sitt obestånd eller sin oförmåga att rätt för sig göra, genom gåva eller annan åtgärd, som till sin följd därmed lika är, avhänt sig egendom av sådant värde, att borgenärerna därav märklig skada haft eller få kunnat;

dömes till straffarbete i högst två år eller fängelse; varde ock, där han dömes till straffarbete i minst sex månader, dömd till påföljd enligt 2 kap. 19 §.

Samma lag vare, där gäldenär, som fått till stånd offentlig ackordsförhandling utan konkurs, brukat oredlighet mot sina borgenärer i ty att han innan beslutet om inledande av ackordsförhandling meddelades förbrutit sig som ovan i denna § under 2) sägs.

3 §.

Prövas gäldenär, som kommit i konkurstillstånd, hava visat uppenbar vårdslöshet mot sina borgenärer därigenom

1) att han till sitt hushåll eller sina personliga utgifter använt, eller på spel eller andra därmed jämförliga företag, där utgången berott av ren tillfällighet, eller genom vingleri i växelrörelse eller lättsinnigt ingångna ansvarsförbindelser förlorat belopp, som icke stått i skäligt förhållande till hans ställning eller tillgångar;

2) att han antingen inom de sista trettio dagarna förr än han sin egendom avträdde eller borgenärs ansökning därom honom kungjord blev, eller ock i fall, då konkursen följt på offentlig ackordsförhandling utan konkurs såsom i 2 § under 1) sägs, inom de sista trettio dagarna före ingivandet av ansökningen om inledande av ackordsförhandling eller därefter indragit penningar, borgat varor eller sålt egendom och ej kan nöjaktigt reda därför visa;

3) att han, där han idkat handel eller annan rörelse, varöver bok hållas bör, sådan bokföring icke ordentligen fullgjort;

4) att han, sedan han på sådant obestånd kommit, att han inse bort, det han ej kunde rätt för sig göra, genom försäljning av egendom till uppenbart underpris eller på annat sådant sätt berett sig penningtillgång, eller gynnat någon borgenär, till de övrigas förfång, med betalning, pant eller annan säkerhet för fordran, som ej förfallen varit eller varför viss förfallotid ej varit utsatt och krav ej heller hos gäldenären skett, eller, i uppenbar avsikt att fördröja utbrott av konkurs, sin rörelse fortsatt och därunder penningar eller varor upplånat; straffes med fängelse.

Samma lag vare, där gäldenär, som fått till stånd offentlig ackordsförhandling utan konkurs, provas hava visat uppenbar vårdslöshet mot sina borgenärer därigenom att han innan beslutet om inledande av ackordsförhandling meddelades förbrutit sig som ovan i denna § under 1), 3) eller 4) sägs.

4 §.

Har bolag eller förening kommit i konkurstillstånd eller fått till stånd offentlig ackordsförhandling utan konkurs, och finnes styrelseledamot eller annan,

som är satt att leda bolagets eller föreningens angelägenheter, hava mot borgenärerna sig förbrutit, som här ovan sägs; då skall han straffas, som vore han gäldenär.

5 §.

Har gäldenär, som kommit i konkurstillstånd, rymt för skuld och ej kommit åter inom sex månader från det han rymde; vare lag, som i 2 § sagt är.

6 §.

Styrker inför rätten den, som gjort sig skyldig till ansvar efter 3 §, i fall, då konkurs ägt rum, att borgenärerna i konkursen blivit till fullo förnöjda, eller i fall, då offentlig ackordsförhandling utan konkurs ägt rum, att de borgenärer, som upptagits i den för ackordsförhandlingen upprättade bouppteckningen eller anmält sig till deltagande i förhandlingen samt icke jämlikt 14 § i lagen om ackordsförhandling utan konkurs äro uteslutna från att deltaga i förhandlingen, blivit sålunda förnöjda; varde från allt ansvar fri förklarad.

7 §.

Brott, som i 3 § omförmäles, må ej åtalas av allmän åklagare, där ej brottet av målsägande till sådant åtal angives.

Denna lag skall träda i kraft den dag, då nya konkurslagen samt lagen om ackordsförhandling utan konkurs träda i kraft.

Förslag

till

L a g

om ändrad lydelse av 25 kap. 1 § rättegångsbalken.

Härigenom förordnas, att 25 kap. 1 § rättegångsbalken skall erhålla följande ändrade lydelse:

Talan mot underrätts slutliga utslag i tvistemål av beskaffenhet att böra genom stämning anhängiggöras skall, där ej här nedan i 3 eller 5 § annorlunda stadgas, fullföljas efter vad.

Lag samma vare, där någon vill föra talan mot underrätts slutliga utslag: i konkursmål, rörande betalnings- eller förmånsrätt eller ackord eller klander av utdelningsförslag; så ock i ackordsförhandlingsmål, rörande frågan om fastställelse av ackord.

Denna lag skall träda i kraft den dag, då lagen om ackordsförhandling utan konkurs träder i kraft.

Förslag

till

L a g

**om ändrad lydelse av 1 § i lagen den 7 maj 1918 om särskilda tings-
sammanträden för handläggning av vissa mål och ärenden.**

Häriigenom förordnas, att 1 § i lagen den 7 maj 1918 om särskilda tings-
sammanträden för handläggning av vissa mål och ärenden skall i nedan angivna
del erhålla följande ändrade lydelse:

I — — — — — räkning;

4. mål angående gäldenärs försättande i konkurs, angående fastställelse
å ackord i konkurs eller i ackordsförhandling utan konkurs samt angående
boskillnad;

5. ärenden — — — — — behandling.

Denna lag skall träda i kraft den dag, då nya konkurslagen och lagen om
ackordsförhandling utan konkurs träda i kraft.

Förslag

till

L a g

om ändring av vissa bestämmelser i lagen den 18 september 1903 angående solidariskt bankbolags, bankaktiebolags och sparbanks konkurs.

Härigenom förordnas, att 1—5, 7, 8, 11 och 13—17 §§ i lagen den 18 september 1903 angående solidariskt bankbolags, bankaktiebolags och sparbanks konkurs skola, 1, 2, 7 och 17 §§ i nedan angivna delar, erhålla följande ändrade lydelse:

1 §.

Har solidariskt bankbolag eller bankaktiebolag råkat i konkurstillstånd, varde det av konkursdomaren ofördröjligen anmält hos bankinspektionen; och förordne bankinspektionen ett allmänt ombud att såsom konkursförvaltare deltaga i konkursboets förvaltning med den eller de förvaltare, som utses på sätt i konkurslagen stadgas.

Avträdes sparbanks egendom till konkurs, varde anmälan därom av konkursdomaren ofördröjligen gjord hos konungens befallningshavande, som förordnar ett alltmänt ombud att deltaga i förvaltningen av konkursboet, på sätt här ovan sägs.

På — — — — — föras.

2 §.

Det allmänna ombud, som sålunda blivit förordnat, äge beträffande medförvaltare göra sådan anmälan, som i 80 § konkurslagen sägs.

Utan — — — — — delar.

3 §.

Om arvode till allmänna ombudet gälle vad i konkurslagen beträffande arvode till konkursförvaltare är i allmänhet stadgat.

4 §.

Konkursdomaren äge att utan hinder av vad som stadgats i 19 § konkurslagen för införande av kungörelser angående konkursen bestämma flere än två

tidningar i den ort, varest bankens styrelse har sitt säte, samt en eller flere tidningar å annan ort, där banken har kontor.

Förvaltarne åligger att upprätta förteckning över de borgenärer, vilka enligt bankens räkenskaper hava fordran hos banken på grund av insättning å depositions-, upp- och avskrivnings- eller annan räkning, eller ock enligt sparbanksbok; skoland denna förteckning för varje borgenär upptaga beloppet av hans fordran, så ock, där ränta å fordringen är utfäst, den dag, från vilken räntan är ogulden, jämte räntefoten.

Förteckningen skall i huvudskrift av förvaltarne så fort ske kan ingivas till konkursdomaren; börande vid huvudskriften fogas avskrifter till antal, som påkallas av vad här efteråt stadgas. Sedan desammas överensstämmelse med huvudskriften blivit av konkursdomaren bekräftad, skall förteckningen i sålunda styrkt avskrift under de trettio sista dagarna före utgången av den för bevakning av fordringar utsatta tid för envar, som vill taga del av densamma, hållas tillgänglig, utom hos konkursdomaren, hos rättens ombudsman samt vid vart och ett av bankens kontor.

Fordran, som upptagits å förteckningen, skall anses vara i konkursen bevakad, såsom hade borgenären själv inom den för fordringars bevakning utsatta tid anmält densamma.

Till borgenärer, varom ovan i denna paragraf förmäles, skola kallelsebrev enligt 20 § konkurslagen icke utsändas; och varde erinran därom intagen i kungörelse, som i 19 § samma lag sägs. Meddelanden enligt 103 § konkurslagen skola ej heller utsändas till sådana borgenärer, utan skall i stället vad konkursdomaren enligt sistnämnda paragraf bestämt kungöras en gång i allmänna tidningarna och den eller de ortstidningar, som bestämts för offentliggörande av kungörelser om konkursen. Utan hinder av vad i 129, 156, 160, 161 och 189 §§ konkurslagen föreskrives om utsändande av meddelanden samt avskrifter av ackordsförslag och yttranden må innehållet i nämnda meddelanden och handlingar i annan ordning, som av konkursdomaren efter samråd med ombudsmannen och förvaltarne bestämmes, bringas till omförmälda borgenärers kännedom; skolande underrättelse om vad sålunda bestämts genom rättens ombudsmans försorg kungöras i ovannämnda tidningar.

5 §.

För beslut av borgenärerne om uppskov med försäljning av boets egendom eller med indrivning av dess fordringar vare den särskilda röstövertikt, som i 64 § konkurslagen sägs, icke erforderlig, där ej fråga är om uppskov för längre tid än tre år från första borgenärssammanträdet.

7 §.

Borgenärerne välje ledamot i nämnden å den tid och i den ordning, som konkurslagen föreskriver för val av förvaltare.

För — — — — — sammanträdet.

Underlåta borgenärerne eller huvudlottägarne att utse ledamot i nämnden, varde ledamot i stället förordnad av konkursdomaren. Försummar utsedd ledamot att på ordförandens kallelse tillstädeskomma vid nämndens sammanträde,

äge ordföranden tillkalla annan person att i den försumliges frånvaro deltaga i värderingen.

8 §.

Visar sig vid den värdering, varom i 6 § sägs, eller sedermera under konkursens fortgång, att bolagets tillgångar icke förslå till betäckande av bolagets kända gäld jämte kostnaderna för boets utredning och konkurssakens behandling, skola förvaltarne ofördröjligen å huvudlottägarne, i förhållande till det antal lotter envar av dem enligt förteckningen över bolagets delägare innehar, uttaxera det till fyllande av bristen i bolagets tillgångar erforderliga belopp jämte en tiondedel däröver. Är någon av huvudlottägarne veterligen i konkurstillstånd, skall uttaxeringen ske allenast å övriga huvudlottägare.

11 §.

Kungörelse om uttaxeringen, upptagande det tillskott, som för varje lott skall inbetalas, ävensom förfallodagen eller förfallodagarne, varde införd i allmänna tidningarna tre gånger, första gången minst sex veckor och sista gången minst fjorton dagar före första förfallodagen; och låte förvaltarne dessutom om uttaxeringen ofördröjligen underrätta huvudlottägarne genom särskilda brev, som avsändas med posten.

13 §.

Gäldar bolagsman inom utsatt förfallotid en fjärdedel av det belopp, som då bör erläggas, må han, efter ty i 15 § vidare sägs, njuta anstånd med betalning av återstoden, därest han för sagda återstod jämte ränta inom samma tid ställer pant eller borgen, som godkännes av förvaltarne.

14 §.

Har bolagsman brustit i fullgörande av honom åliggande betalningsskyldighet och är han icke enligt 13 § berättigad till anstånd, vare han icke allenast för vad oguldet och förfallet är jämte ränta därå utan ock, där uttaxeringen fördelats på särskilda förfallodagar, för vad å senare förfallodag skolat erläggas underkastad utmätning utan dom eller utslag, då förvaltarne med företeende av rättens ombudsmans bevis om det belopp, för vilket bolagsmannen på grund av uttaxeringen häftar, hos utmättingsman påkalla utmätning; vare ock bolagsmannen skyldig att på yrkande av förvaltarne avträda sin egendom till konkurs; åliggande det förvaltarne att ofördröjligen mot bolagsmannen vidtaga den åtgärd, som i varje fall må anses lämplig.

15 §.

Belopp, för vilket pant eller borgen blivit enligt 13 § ställd, skall inbetalas inom sex månader efter den i kungörelsen utsatta förfallodag. Sker det ej, låte förvaltarne ofördröjligen försälja panten å offentlig auktion eller utsöka beloppet hos löftesmannen; vare ock bolagsmannen underkastad sådan påföljd, som i 14 § sägs, där förvaltarne anse nödigt, att sådan påföljd tillämpas.

16 §.

Avträdas huvudlottägarers tillgångar till borgenärers förnöjande, äge förvaltarne i bolagets konkurs samma rätt att i bolagsmannens konkurs anställa återvinningstalan som enskild borgenär i sistnämnda konkurs. Där sådan talan av förvaltarne föres och den ansökning, varå bolagsmannens konkurs följt, gjorts inom natt och år från det beslutet om bolagets försättande i konkurs meddelades, skall i avseende å rätten att söka återvinning så anses, som om nämnda ansökning ingivits, då ansökningen om bolagets försättande i konkurs gjordes; och skall i dylikt återvinningsmål den, som ägt kännedom om att gäldenären var huvudlottägare i bolaget samt haft antingen skälig anledning till antagande, att bolaget var på obestånd, eller vetskap om att ansökning gjorts om bolagets försättande i konkurs, anses hava haft skälig anledning till antagande, att gäldenären var på obestånd. I fall, som avses i 2 § tredje stycket av förordningen huru gäld vid dödsfall betalas skall och om urarvagörelse, skall vad nu sagts om gäldenären tillämpas i avseende å gäldenärens dödsbo.

17 §.

Huvudlottägare — — — — — sagt.
Förvaltarne i bolagets konkurs vare pliktiga att, då huvudlottägare blivit försatt i konkurs, däri såväl för bolagets konkursbo som å övriga huvudlottägarers vägnar bevaka vad förstnämnda bolagsman på grund av sin delaktighet i bolaget är skyldig tillskjuta, samt, intill dess bolagets konkurs blivit avslutad, uppbära den utdelning, som belöper å berörda tillskott.

Denna lag skall träda i kraft den dag, då nya konkurslagen träder i kraft, men skall icke tillämpas i avseende å konkurs, som följt på ansökning, den där gjorts före sagda dag.

Förslag

till

L a g

om ändrad lydelse av 19—21 §§ i förordningen den 15 oktober 1880, innefattande särskilda föreskrifter angående lagfart, inteckning och utmätning av järnväg, så ock i fråga om förvaltning av järnväg under konkurs.

Härigenom förordnas, att 19—21 §§ i förordningen den 15 oktober 1880, innefattande särskilda föreskrifter angående lagfart, inteckning och utmätning av järnväg, så ock i fråga om förvaltning av järnväg under konkurs, skola, 20 och 21 §§ i nedan angivna delar, erhålla följande ändrade lydelse:

19 §.

Varder järnväg, som begagnas för allmän trafik, till konkurs avträdd, åligger konkursförvaltaren att besörja trafikens uppehållande i det omfång, som förut varit vanligt eller eljest provas lämpligt samt med borgenärernas fördel mest förenligt. Vid utseende av förvaltare skall förty iakttagas, att förvaltaren eller, där flere förvaltare utses, någon av dem äger sådan erfarenhet och sakkunskap, som erfordras för järnvägstrafikens behöriga handhavande.

Kostnad, som åtgår till järnvägens drift och förvaltning, skall utgå av järnvägens avkastning och köpeskilling i överensstämmelse med vad i 81 § konkurslagen stadgas beträffande där avsedda konkurskostnader.

20 §.

Vad i 23 § andra stycket konkurslagen stadgas om rätt för borgenär att er hålla utmätning av egendom, som hör till konkursbo, gälle ej i fråga om järnväg, som blivit till konkurs avträdd. Är järnväg, då beslut om egendomsavträde meddelas, utmätt men ej försäld, upphøre överexekutors befattning därmed.

Försäljning av järnvägen skall äga rum så snart det efter utgången av den för bevakning av fordringar utsatta tid kan ske. Anses med försäljningen böra till förekommande av förlust för borgenärerna anstå, och vill förty förvaltaren, enskild borgenär eller gäldenären föreslå uppskov med försäljningen, ingive före bevakningstidens utgång skriftligt förslag därom till konkursdomaren. Inkommer förslag, som nu nämnts, skola borgenärerna å den tid och det ställe, vartill det i 108 § konkurslagen omförmälda borgenärssammanträdet varder utsatt, sammanträda inför rättens ombudsman för att besluta över förslaget; och skall underrättelse

härom intagas i de meddelanden, som jämlikt 103 § konkurslagen skola av konkursdomaren avsändas. I avbidan på borgenärernas beslut varde åtgärderna för järnvägens försäljning inställda. Uppskovsförslaget må ej behandlas av borgenärerna, förrän de tvistefrågor, som genom anmärkningar mot bevakade fordringar må hava uppkommit, blivit handlagda. Då uppskovsförslag förekommer till prövning, skola borgenärerna besluta, om och på huru lång tid uppskov med järnvägens försäljning skall äga rum, vilken tid dock ej må sättas längre än fem år från beslutets dag, ävensom, där så anses nödigt, bestämma de villkor, på vilka järnvägen må även före den beslutade uppskovstidens förlopp av förvaltaren avyttras. Vid omröstning härom gälle såsom beslut den mening, varom, bland närvarande borgenärer, de förena sig, vilkas fordringar sammanräknade utgöra största beloppet, så framt dessa borgenärer därjämte utgöra minst en fjärdedel av de röstande. Kan beslut på sådant sätt ej åstadkommas, vare frågan förfallen. Efter den genom borgenärernas beslut bestämda tidens utgång må vidare uppskov med järnvägens försäljning ej äga rum.

Vad i 67 § andra stycket konkurslagen stadgas om rätt för borgenär att påkalla försäljning av egendom, som hör till konkursbo, gälle ej i fråga om järnväg, som avträtts till konkurs.

Har — — — — säljas.

21 §.

Är järnväg intecknad, må den ej utan samtycke av inteckningshavarne annorledes än utmättningsvis försäljas under inteckningarnas värde, sammanlagt med det belopp, som med förmånsrätt framför desamma enligt lag bör ur egendomen utgå.

Skall — — — — bestrider.

Vad i 70 § andra stycket konkurslagen är stadgat därom att försäljning av boets fasta egendom må underlätas skall ej äga tillämpning i fråga om järnväg.

Denna lag skall träda i kraft den dag, då nya konkurslagen träder i kraft, men skall icke tillämpas i avseende å konkurs, som följt på ansökning, den där gjorts före sagda dag.

Förslag

till

Lag**om ändring av vissa bestämmelser i lagen den 1 juli 1898 om boskillnad.**

Härigenom förordnas, att 4—7, 10, 11, 18 samt 26—30 §§ i lagen den 1 juli 1898 om boskillnad, så vitt sagda lag jämlikt 5 § i lagen den 11 juni 1920 om införande av nya giftermålsbalken fortfarande skall gälla, skola, 7, 10, 18, 27 och 28 §§ i nedan angivna delar, erhålla följande ändrade lydelse:

4 §.

Ansökning om boskillnad skall ingivas till konkursdomaren i den ort, där mannen bör inför domstol svara i tvistemål, som angå gäld i allmänhet.

5 §.

Finner konkursdomaren, att han enligt 4 § icke är behörig att taga befattning med ansökning om boskillnad, eller att sådan ansökning av annan orsak icke kan upptagas, meddele konkursdomaren beslut i överensstämmelse därmed och teckne det å ansökningen.

Upptages ansökningen, låte konkursdomaren genast om densamma och dagen, då den gjord är, införa kungörelse i allmänna tidningarna ävensom, där så ske kan, i en eller två tidningar inom orten.

6 §.

Har ej vid boskillnadsansökning, som av bägge makarne gjord är, fogats av dem med edsförpliktelse underskriven förteckning å boets tillgångar och skulder, varde föreläggande dem meddelat att inom viss tid sådan uppteckning till konkursdomaren ingiva. Försummas det, varde av konkursdomaren förordnande meddelat magistratsperson, landsfiskal, rättens betjänt eller annan lämplig person att uppteckningen utan dröjsmål förrätta; och åligge makarne att allt, som till boet hör, under edsförpliktelse redligen uppgiva.

7 §.

Är ansökning om boskillnad gjord allenast av endera maken, teckne konkursdomaren å ansökningen kallelse å makarne att sig vid rätten inställa, i stad sist

inom åtta dagar och på landet å viss dag under pågående eller näst infallande lagtima ting eller ock å urtima ting, där sådant äskas.

Kallelsen — — — handläggning.

Varder — — — sägs.

10 §.

När boskillnad blivit sökt, förordne konkursdomaren, där hustrun det begär, god man att henne biträda. Den — — — utföres.

11 §.

Åtgärd, som enligt 5, 6, 7 eller 10 § på konkursdomaren ankommer, äge han vidtaga ändå att han jävig är; anmäle dock, där hovrättens förordnande för särskild domare tarvas, jävet utan dröjsmål i hovrätten.

18 §.

Sedan — — — ansvarig.

Då skifte ägt rum, låte makarne den över skiftet upprättade handling ingivas till den rätt, som boskillnadsmålet handlagt; och åligge det rätten att utan dröjsmål låta i allmänna tidningarna samt, där så ske kan, i en eller två tidningar inom orten kungöra, att handlingen blivit till rätten inlämnad, med uppgift tillika om dagen då det skett. Varder ena makens egendom avträdd till konkurs efter ansökning, som gjorts inom tre månader från det skifteshandlingen till rätten ingavs, gånge skiftet, där det länt borgenärerna till förfång, på deras talan åter. Samma lag vare, där makes konkurs föregåtts av offentlig ackordsförhandling, som på grund av konkursen förfallit, eller följt på ansökning, som gjorts inom fjorton dagar från det kungörelse om sådan förhandlings upphörande varit införd i allmänna tidningarna, samt beslutet om inledande av ackordsförhandling meddelats inom tid, som nyss sagts. Talan, varom här förmäles, skall anhängiggöras inom sex månader från första borgenärssammanträdet; och gälle i övrigt om den talan vad i 39 § konkurslagen stadgas om återvinning, som där avses.

26 §.

Konkursdomaren skall föra förteckning, däri för varje boskillnadsärende antecknas dagen, då ansökning gjord är, så ock alla av rätten eller konkursdomaren i ärendet vidtagna åtgärder.

27 §.

Är makars bo till konkurs avträtt, och vill make i sammanhang med konkursen söka boskillnad, ingive sin ansökning inom den för bevakning av fordringar utsatta tid.

Sökes — — — skett.

Ansökning om boskillnad, varom i denna paragraf är fråga, eller om undanskiftande skall ingivas i två exemplar; har den ingivits i allenast ett exemplar, besörje konkursdomaren avskrift av ansökningen, och gälde sökanden lösen för avskriften.

28 §.

Ansökning — — — gjort.

Göres jäv mot ansökning om undanskiftande, skall rättens ombudsman, sedan han erhållit det ena exemplaret av jävsskriften, ofördröjligen till sökanden med posten översända avskrift av densamma, så ock meddelande om tid och ställe för det i 108 § konkurslagen omförmälda borgenärssammanträde.

29 §.

Har make begärt undanskiftande, och vill maken, att detta skall gälla även i avseende å gäld, som bevakats efter utgången av den för bevakning av fordringar utsatta tid, göre yrkande därom i den ordning, som för framställande av jäv mot bevakning är i konkurslagen stadgad; och varde med det yrkande så förfaret, som om jäv är föreskrivet.

30 §.

Ej må den omständighet, att make må äga undanskifta giftorätt eller någon del därav, hindra samfällid egendoms försäljning. Egendom, som ena maken påstår vara dess enskilda, må ej mot bestridande av den make säljas genom konkursförvaltarens försorg före utgången av den för bevakning av fordringar utsatta tid; sökes undanskiftande, må egendomen ej säljas, utan att den funnits skola gå i betalning för bevakad gäld, och må i sådant fall ej mera säljas än som erfordras för gäldens betalande.

Denna lag skall träda i kraft den dag, då nya konkurslagen träder i kraft, men skall icke tillämpas, där ansökningen om boskillnad eller, vad angår boskillnad, som sökes i sammanhang med konkurs, eller undanskiftande, ansökningen om konkurs är därförinnan ingiven.

Förslag

till

L a g

om ändrad lydelse av 2, 5, 6, 9, 11 och 12 §§ i förordningen den 18 september 1862 huru gäld vid dödsfall betalas skall och om urarvagörelse.

Häri genom förordnas, att 2, 5, 6, 9, 11 och 12 §§ i förordningen den 18 september 1862 huru gäld vid dödsfall betalas skall och om urarvagörelse skola, 9 och 11 §§, så vitt de jämlikt övergångsbestämmelsen till lagen den 11 juni 1920 om ändring i vissa delar av nämnda förordning fortfarande skola gälla, erinalla följande ändrade lydelse:

2 §.

Vill den, som i den dödas bo äger förfallen fordran, därför njuta betalning ur boet innan tid till egendomsavträde ute är efter vad i 5 eller 7 § sägs; ställe då borgen eller annan säkerhet för vad han lyfter: varder boets egendom där- efter inom sagda tid till konkurs avträdd; bevake han i konkursen sin fordran, såsom vore den ogulden, och njute ej bättre rätt än han hade innan gäldenären dog: give ock, där det lyftade, eller något därav, honom i konkursen frångår, sådant till boet ut, med laga ränta från lyftningsdagen.

Avyttras av stärbhusdelägare boet tillhörig fast egendom förr än en månad förflutit, antingen från den dag, uppteckningen av boet slutad var, eller, om bo- uppteckning inom föreskriven tid ej förrättad blivit, från den dag, tiden därtill tilländagått, och avträdes den dödas egendom till konkurs efter ansökning, som gjorts inom sagda tid, gånge överlåtelsen på talan av konkursboet åter.

Är under tid, som i andra stycket sägs, inteckning i fast egendom sökt på grund av stärbhusdelägares utfästelse eller ock, på grund av utfästelse av den döda, för fordran, vid vars tillkomst sådan säkerhet ej betingats, och är ej fråga om inteckning, som inom den i 11 kap. 2 § jordabalken stadgade tid söks för fordran, som där avses, gälle därom vad i 29 § andra stycket konkurslagen stad- gas om inteckning i fast egendom, som blivit sökt inom sextio dagar innan kon- kursansökning gjorts; dock att vad sålunda föreskrivits icke skall äga tillämpning å inteckning, som söks på grund av utfästelse av den döda, där borgenären visar, att han, då han sökte inteckningen, saknade skäl原因 anledning att antaga, att den döda velat gynna honom framför övriga borgenärer, samt borgenären då ej hel- ler hade skäl原因 anledning till antagande, att dödsboet var på obestånd, eller kännedom om att ansökning gjorts om boets försättande i konkurs.

I fråga om återvinningstalan, som här ovan omförmäles, skola bestämmel- serna i 39 § konkurslagen äga motsvarande tillämpning.

5 §.

Vill arvinge sig urarva göra; avträde då den dödas egendom till konkurs, såsom i konkurslagen är stadgat: kände han gälden när boet upptecknades; äge tid till urarvagörelse en månad från den dag, bouppteckningen slutades: yppas ny gäld; have han lika tid ifrån det han den gäld veta fick.

Har på grund av ansökning, antingen under gäldenärens livstid eller efter hans död, beslut om egendomsavträde meddelats efter dödsfallet, men innan tid till urarvagörelse ute är, vare det så ansett, som hade urarvagörelse skett den dag, beslutet meddelades.

6 §.

Nu äro arvingar flera, och gör en sig urarva: bestrider annan egendomens avträdande; äge denne rätt att egendomen tillträda, där han därom gör anmälan sist å tid, som i kungörelsen om konkursen är utsatt för första borgenärssammanträdet, samt inom tre veckor därefter ställer borgen för veterlig gäld: sker det och vill sökanden för sin del avträdesansökningen återkalla, och gemensamt med den andra boet övertaga, eller vill det annan arvinge; have där lov till, där jämväl han, inom en vecka efter sistnämnda tids utgång, ställer borgen som sagt är.

Har någon genom testamente fått sig tillagd viss andel i den dödas kvarlåtenskap, eller obestämt överskott sedan andra rättsägare sina andelar utfått; hava ock han den rätt att boet övertaga, som i denna § arvinge tillerkänd är.

Där anmälan om tillträde av jävträdd egendom skett, må innan det visat sig, om borgen ställes såsom ovan är stadgat, egendom i boet icke genom konkursförvaltarens försorg säljas i andra fall än i 60 § eller 61 § andra stycket konkurslagen avses.

9 §.

Har efterlevande make eller arvinge egendom avträtt, och vilja stärbhusdelägarne å någondera sidan egendom undanskifta, göra därom skriftlig ansökning inom den för bevakning av fordringar utsatta tid.

Sådan ansökning skall ingivas i två exemplar; har den ingivits i allenast ett exemplar, besörje konkursdomaren avskrift av ansökningen, och gälde stärbhusdelägarne, som gjort ansökningen, lösen för avskriften.

Sedan stärbhusdelägarne å andra sidan samt borgenärerna, på sätt i konkurslagen om granskning av bevakade fordringsanspråk sägs, erhållit tillfälle att i frågan sig yttra, varde ansökningen efter lag av rätten bedömd, ändå att jäv däremot ej gjort är.

Om undanskiftande för gäld, som bevakats efter utgången av den i första stycket nämnda tid, lände till efterrättelse vad i 29 § av lagen om boskillnad finnes stadgat.

Göres jäv mot ansökning om undanskiftande, skall rättens ombudsman, sedan han erhållit det ena exemplaret av jävsskriften, ofördröjligen till sökanden, där hans adress är känd, med posten översända avskrift av jävsskriften, så ock meddelande om tid och ställe för det i 108 § konkurslagen omförmälda borgenärssammanträde. Varder, sedan sådan ansökning inkommit, efterbevakning gjord, underrätte konkursdomaren sökanden om innehållet av den i anledning av efterbevakningen utfärdade kungörelse.

11 §.

När egendomsavträde å någondera sidan sker, skall all egendom i boet till borgenärerna överlämnas utom i de fall, som i 6 och 10 §§ omförmälas. Vad i lagen om boskillnad stadgat finnes om försäljning av egendom, som endera sidan må äga undanskifta, så ock om betalningsrätt för vederlagsfordran gälle även i de fall nu sagda äro.

12 §.

Avträdes egendom för gäld, som efter bouppteckningen sig yppat, skall var, som det egendomsavträde tillgodonjuta vill, med ed fästa, att den gäld honom ej känd var en månad före den dag, anmälan om egendomsavträdet gjordes. Den, som egendom sålunda avträtt, skall inom utgången av den för bevakning av fordringar utsatta tid inför konkursdomaren avlägga sådan ed; stånde honom dock fritt att inom sagda tid inkomma med bevis, att han inför annan konkursdomare eller vid domstol edgången fullgjort. Annan stärbhusdelägare åligge, där någon borgenär det äskar, att eden avlägga och det styrka inom den tid och i den ordning, som honom av konkursdomaren förelägges; gör han det ej, njute ej av egendomsavträdet den förmån, varom i 16 och 17 §§ förmäles.

Denna lag skall träda i kraft den dag, då nya konkurslagen träder i kraft, men skall icke tillämpas i avseende å konkurs, som följt på ansökning, den där gjorts före sagda dag.

Förslag

till

L a g

om ändrad lydelse av § 30 växellagen.

Härigenom förordnas, att § 30 växellagen skall erhålla följande ändrade lydelse:

Har den, som godkänt växel, före förfallotiden blivit försatt i konkurs eller fått till stånd offentlig ackordsförhandling utan konkurs eller vid utmätning funnits sakna tillgång att betala sin gäld eller ock, om han är köpmän, inställt sina betalningar, och har han ej, när den, som växeln i händer haver, av sådan anledning det äskat, ställt säkerhet för växelns inlösen å förfallotiden, vare växel-innehavaren och överlåtare, sedan förhållandet blivit styrkt genom protest, berättigade att mot protestens avlämnande fordra säkerhet av föregående överlåtare eller växelgivaren, som i §§ 25—27 sägs.

Om sådan protest skall underrättelse givas på sätt och vid påföljd, som i §§ 45—47 stadgas.

Denna lag skall träda i kraft den dag, då lagen om ackordsförhandling utan konkurs träder i kraft.

Förslag

till

L a g

**om ändrad lydelse av 39 § i lagen den 20 juni 1905 om köp och byte
av lös egendom.**

Härigenom förordnas, att 39 § i lagen den 20 juni 1905 om köp och byte av lös egendom skall erhålla följande ändrade lydelse:

Har, i fall då anstånd med köpeskillingens erläggande är medgivet, köparen efter köpets avslutande

blivit försatt i konkurs

eller fått till stånd offentlig ackordsförhandling utan konkurs

eller vid utmätning funnits sakna tillgång att betala sin gäld

eller, om han är köpman, inställt sina betalningar

eller eljest funnits vara på sådant obestånd, att det måste antagas, att köpeskillingen ej varder rätteligen erlagd;

vare säljaren berättigad att, intill dess betryggande säkerhet ställes för köpeskillingens gäldande, hålla godset inne eller, där det är försänt men ej kommit i köparens besittning, hindra dess utgivande. Är tiden för godsets avlämnande inne, och vill säljaren häva köpet, have ock därtill lov, så framt ej ofördröjligen efter anmaning säkerhet ställes för köpeskillingens gäldande.

Denna lag skall träda i kraft den dag, då lagen om ackordsförhandling utan konkurs träder i kraft.

Förslag

till

L a g

**om ändrad lydelse av 37 § i lagen den 18 april 1914 om kommission,
handelsagentur och handelsresande.**

Härigenom förordnas, att 37 § i lagen den 18 april 1914 om kommission, handelsagentur och handelsresande skall erhålla följande ändrade lydelse:

Är gods, som inköpts för kommittentens räkning, försänt till honom, och försättes han i konkurs, eller får han till stånd offentlig ackordsförhandling utan konkurs, eller finnes han eljest vara på sådant obestånd, att det måste antagas, att fordran, varför kommissionären skulle haft panträtt i godset, om det funnits hos honom, icke kommer att rätteligen gäldas, skall vad i 39 och 41 §§ lagen om köp och byte av lös egendom samt 166 § sjölagen är stadgat om säljares rätt att hindra godsets utgivande eller i visst fall kräva det åter från köparens borgenärer äga motsvarande tillämpning. Har kommissionären gjort bruk av den rätt, äge han göra sin panträtt i godset gällande såsom här ovan i 33 och 34 §§ sägs.

Lag samma vare, där försäljningskommissionär sänt gods, som han haft till försäljning, tillbaka till kommittenten, och denne försättes i konkurs eller får till stånd offentlig ackordsförhandling utan konkurs eller eljest finnes vara på sådant obestånd, som i första stycket sägs.

Denna lag skall träda i kraft den dag, då lagen om ackordsförhandling utan konkurs träder i kraft.

Förslag

till

L a g

**om ändrad lydelse av 17 § i förordningen den 4 mars 1862 om tioårig
preskription och om årsstämmning.**

Häri genom förordnas, att 17 § i förordningen den 4 mars 1862 om tioårig preskription och om årsstämmning skall erhålla följande ändrade lydelse:

Varder egendom till konkurs avträdd före inställelsedag, som i årsstämmning utsatt är, och har borgenär, före nämnda dag, till konkursdomaren givit bevakningsinlaga i konkursen in, på sätt i konkurslagen stadgas; vare ej pliktig att sin sålunda bevakade fordran jämväl efter årsstämmningen anmäla. Samma lag vare, där före den i årsstämmning utsatta inställelsedag offentlig ackordsförhandling inletts och borgenär före nämnda dag anmält sin fordran, på sätt i lagen om ackordsförhandling utan konkurs är stadgat.

Denna lag skall träda i kraft den dag, då nya konkurslagen samt lagen om ackordsförhandling utan konkurs träda i kraft.

Förslag

till

L a g**om ändring av vissa bestämmelser i lagen den 25 maj 1917
om försäkringsrörelse.**

Härigenom förordnas, att 25, 81, 107, 109, 110, 145, 146, 180, 202, 205, 230, 232, 233 och 254 §§ i lagen den 25 maj 1917 om försäkringsrörelse skola, 25, 107, 109, 110, 146, 180, 202, 205, 232 och 254 §§ i nedan angivna delar, erhålla följande ändrade lydelse:

25 §.

Är aktierätt förverkad, efter ty ovan är sagt, vare aktietecknaren, där bolagets egendom avträdes till konkurs efter ansökning, som gjorts inom två år efter utgången — — — — — annan.

81 §.

Avträdes försäkringsaktiebolags egendom till konkurs efter ansökning, som gjorts inom två år från det förvaltningsberättelsen framlades å bolagsstämma, äge konkursboet, ändå att ansvarsfrihet blivit styrelsen beviljad, anställa klander å förvaltningen för det räkenskapsår berättelsen avser.

Försättes bolaget i konkurs efter ansökning, som gjorts inom två år från det revisorernas berättelse framlades å bolagsstämma, äge konkursboet mot dem anställa sådan talan, som omförmäles i 66 §.

Talan, varom i denna paragraf sägs, skall anhängiggöras inom en månad från utgången av den för bevakning av fordringar utsatta tid eller, där tiden för talans anställande av bolaget då ännu ej gått till ända, inom utgången av den tid. Försummas det, vare rätt till talan förlorad.

107 §.

Avträdes försäkringsaktiebolags egendom till konkurs, skall underrättelse om konkursen samtidigt med kungörelsen därom genom konkursdomarens försorg avsändas för registrering.

Under konkursen företrädes bolaget såsom konkursgäldenär av styrelsen eller, om, då beslutet om egendomsavträde meddelades, syssломän enligt 90 § eller likvidatorer varit utsedda, av dessa. Under — — — likvidatorer.

109 §.

Har — — — — — försäkringsavtalet. Försäkringsavtal, som ej sålunda häfts, skall upphöra att gälla ett år efter likvidationens början eller beslutet om egendomsavträde, där ej avtalets giltighet dessförinnan upphört.

Upphör — — — — — förslå.
 Vad — — — — — livförsäkringsavtal.
 Om — — — — — sjölagen.

110 §.

Bildas — — — — — undantag:
 1) Vid — — — — — bestämmelserna.
 2) Där — — — — — beräkning.
 3) Vad — — — — — tillämpning.
 4) Har — — — — — en.
 Uppgörelse — — — — — bindande.
 5) Talan — — — — — begången.

Försättes bolaget i konkurs efter ansökning, som gjorts inom två år från bolagets registrering, stånde konkursboet öppet att anställa talan, som nu sagts; och skall i ty fall talan anhängiggöras inom en månad från utgången av den för bevakning av fordringar utsatta tid eller, där tiden för talans anställande av bolaget då ännu ej gått till ända, inom utgången av den tid. Försummas — — — — — förlorad.

145 §.

Då förslag till slututdelning i bolagets konkurs upprättas, skall, där brist för borgenärerna uppstår, av konkursförvaltningen jämväl upprättas förslag till uttaxering å delägarna, så långt deras ansvarighet räcker, av det för bristens täckande erforderliga belopp. Sådan uttaxering skall verkställas efter de i 139 och 140 §§ stadgade grunder, dock att uttaxeringen skall ske å dem, som vid tiden för konkursansökningens ingivande voro eller under hela eller någon del av det före nämnda tid närmast förflutna året varit delägare i bolaget.

Underrättelse om förslagens upprättande skall upptagas i den kungörelse, som utfärdas angående utdelningsförslaget, och varde därjämte av rättens ombudsman meddelad delägarna på sätt om kungörande av meddelanden åt dem finnes stadgat. Vad konkurslagen innehåller om tillhandahållande av utdelningsförslag samt om ordningen för klander därå skall äga motsvarande tillämpning i fråga om förslag till uttaxering. Klandertalan å sådant förslag må jämväl av delägare anställas.

146 §.

Sedan förslaget till uttaxering vunnit laga kraft eller blivit av första domstolen i konkurssaken prövat, åligger det konkursförvaltaren att ofördröjligen i den ordning, som finnes stadgad för kungörande av meddelanden åt delägarna, infordra uttaxerade beloppen.

Infordrat belopp, som ej erlägges å utsatt tid, skall av konkursförvaltaren utsökas; och vare vid utsökningen förslaget till uttaxering lika gällande som domstols laga kraft ägande dom.

Finnes — — — — — stadgat.
 Är — — — — — fallit.

180 §.

Avträdes ömsesidigt försäkringsbolags egendom till konkurs efter ansökning, som gjorts inom två år från det förvaltningsberättelsen framlades å bolagsstämma, äge konkursboet, ändå att ansvarsfrihet blivit styrelsen beviljad, anställa klander å förvaltningen för det räkenskapsår berättelsen avser.

Försättes bolaget i konkurs efter ansökning, som gjorts inom två år från det revisorernas berättelse framlades å bolagsstämma, äge konkursboet mot dem anställa sådan talan, som omförmäles i 167 §.

Talan, varom i denna paragraf sägs, skall anhängiggöras inom en månad från utgången av den för bevakning av fordringar utsatta tid eller, där tiden för talans anställande av bolaget då ännu ej gått till ända, inom utgången av den tid. Försummas — — — — förlorad.

202 §.

Avträdes ömsesidigt försäkringsbolags egendom till konkurs, skall under rättelse om konkursen samtidigt med kungörelsen därom genom konkursdomarens försorg avsändas för registrering.

Under konkursen företrädes bolaget såsom konkursgäldenär av styrelsen eller, om, då beslutet om egendomsavtråde meddelades, syssloman enligt 187 § eller likvidatorer varit utsedda, av dessa. Under — — — — — likvidatorer.

205 §.

Har — — — — — häva försäkringsavtalet. Försäkringsavtal, som ej sålunda häfts, skall upphöra att gälla ett år efter likvidationens början eller beslutet om egendomsavtråde, där ej avtalets giltighet dessförinnan upphört.

Upphör — — — — — förslå.

Vad — — — — — livförsäkringsavtal.

Om — — — — — sjölagen.

230 §.

Avträdes försäkringsbolags egendom till konkurs, skall konkursdomaren härom ofördröjligen göra anmälan hos Konungen, och förordnar Konungen, där så prövas erforderligt, ett allmänt ombud att såsom konkursförvaltare deltaga i konkursboets förvaltning med den eller de förvaltare, som utses på sätt i konkurslagen stadgas.

Det allmänna ombud, som sålunda blivit förordnat, äge beträffande medförvaltare göra sådan anmälan, som i 80 § konkurslagen sägs.

Utan hinder av beslut, som kan vara fattat om delning av förvaltningen av boet, äge allmänna ombudet deltaga i förvaltningen i alla dess delar.

Om arvode till allmänna ombudet gälle vad i konkurslagen beträffande arvode till konkursförvaltare är i allmänhet stadgat.

232 §.

Under — — — — — lämnas.
 Å livförsäkringsbelopp, som förfallit till betalning, innan bolaget trätt i likvidation eller, där konkurs inträffat, beslutet om egendomsavtråde meddelades, skall utbetalas så mycket, som skolat gäldas, därest likvidation eller konkurs icke inträffat. Å livförsäkringsbelopp — — — — — rum.

233 §.

Så snart administration inträtt, skall försäkringsinspektionen företaga en noggrann värdering av de värdehandlingar, som omhändertagits av inspektionen, samt verkställa beräkning av det belopp, vartill livförsäkringsfonden uppgår å första dagen i månaden näst efter den, då bolaget trädde i likvidation eller, där konkurs inträffat, beslutet om egendomsavtråde meddelades.

254 §.

Har — — — — — sägs.
 Varder, sedan i registret gjorts anteckning om försäkringsbolags konkurs, beslutet om egendomsavtråde upphävt av överrätt, skall anteckningen på därom gjord ansökan avföras ur registret.

Denna lag skall träda i kraft den dag, då nya konkurslagen träder i kraft, men skall icke tillämpas i avseende å konkurs, som följt på ansökning, den där gjorts före sagda dag.

Förslag

till

L a g**om ändring av vissa bestämmelser i lagen den 22 juni 1911
om ekonomiska föreningar.**

Härigenom förordnas, att 15, 16, 41, 63, 70, 71, 72 och 81 §§ i lagen den 22 juni 1911 om ekonomiska föreningar skola, 15, 63, 70, 72 och 81 §§ i nedan angivna delar, erhålla följande ändrade lydelse:

15 §.

Då — — — — — vinstutdelning. Träder föreningen i likvidation inom sex månader från det medlem avgått, eller varder inom samma tid beslut om föreningens försättande i konkurs meddelat, skall den avgångnes rätt att utfå insats bedömas efter de i 59 och 60 §§ om skifte av föreningens tillgångar givna föreskrifter.

Innehålla — — — — — efterrättelse.

16 §.

Avträdes föreningens egendom till konkurs efter ansökning, som gjorts inom ett år från det medlem avgick, vare den avgångne pliktig, såvitt föreningens borgenärers rätt rör, att återbära vad han utfått av sin insats.

41 §.

Avträdes föreningens egendom till konkurs efter ansökning, som gjorts inom två år från det revisorernas berättelse framlades å föreningssammanträde, äge konkursboet att anställa klander å förvaltningen för den tid berättelsen avser, ändå att ansvarsfrihet blivit styrelsen beviljad, ävensom att mot revisorerna anställa sådan talan, som omförmäles i 33 §.

Talan, varom ovan i denna paragraf sägs, skall anhängiggöras inom en månad från utgången av den för bevakning av fordringar utsatta tid eller, där tiden för talans anställande av föreningen då ännu ej gått till ända, inom utgången av den tid. Försummas det, vare rätt till talan förlorad.

63 §.

Avträdes ekonomisk förenings egendom till konkurs, skall underrättelse om konkursen samtidigt med kungörelsen därom genom konkursdomarens försorg avsändas för registrering.

Under konkursen företrädes föreningen såsom konkursgäldenär av styrelsen eller, om, då beslutet om egendomsavtråde meddelades, sysslomän enligt 47 § eller likvidatorer varit utsedda, av dessa. Under — — — — —
— — likvidatorer.

70 §.

Medlems — — — — — sägs.

Avgången medlem vare från sin ansvarighet fri, där ej föreningens tillgångar avträdas till konkurs efter ansökning, som göres inom ett år från det avgången, efter ty i 68 § stadgas, kungjordes.

71 §.

Då förslag till slututdelning i föreningens konkurs upprättas, skall, där brist för borgenärerna uppstår, av konkursförvaltningen jämväl upprättas förslag till uttaxering å föreningsmedlemmarna, så långt deras ansvarighet räcker, av det för bristens täckande erforderliga belopp, ökat med högst en fjärdedel.

Underrättelse om förslagens upprättande skall upptagas i den kungörelse, som utfärdas angående utdelningsförslaget, och varde därjämte av rättens ombudsman meddelad föreningens medlemmar på sätt om kungörande av meddelanden åt dem finnes stadgat. Vad konkurslagen innehåller om tillhandahållande av utdelningsförslag samt om ordningen för klander därå skall äga motsvarande tillämpning i fråga om förslag till uttaxering. Klandertalan å sådant förslag må jämväl av föreningsmedlem anställas.

72 §.

Sedan förslaget till uttaxering vunnit laga kraft eller blivit av första domstolen i konkurssaken prövat, åligger det konkursförvaltaren att ofördröjligen i den ordning, som finnes stadgad för kungörande av meddelanden åt föreningens medlemmar, infordra uttaxerade beloppen.

Infordrat belopp, som ej erlägges å utsatt tid, skall utsökas av konkursförvaltaren; och vare vid utsökningen förslaget till uttaxering lika gällande som domstols laga kraft ägande dom.

Finnes — — — — — räcker.

I — — — — — efterrättelse.

Är — — — — — fallit.

81 §.

Har — — — — — sägs.

Varder, sedan i registret gjorts anteckning om förenings konkurs, beslutet om egendomsavtråde upphävt av överrätt, skall anteckningen på därom gjord ansökning avföras ur registret.

Denna lag skall träda i kraft den dag, då nya konkurslagen träder i kraft men skall icke tillämpas i avseende å konkurs, som följt på ansökning, den där gjorts före sagda dag.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse av 12 § i lagen den 5 juni 1909 om konsularjurisdiktion.

Häriigenom förordnas, att 12 § i lagen den 5 juni 1909 om konsularjurisdiktion skall i nedan angivna del erhålla följande ändrade lydelse:

Konsulardomaren är konkursdomare.

I — — — — — landet.

Beträffande — — — — — underrätt.

Han — — — — — rätten.

Äktenskapsförord — — — — — honom.

Denna lag skall träda i kraft den dag, då nya konkurslagen träder i kraft.

Förslag

till

Lag

**om ändrad lydelse av 10, 20 och 29 §§ i lagen den 10 maj 1901
om inteckning i fartyg.**

Härigenom förordnas, att 10, 20 och 29 §§ i lagen den 10 maj 1901 om inteckning i fartyg skola, 29 § i nedan angivna del, erhålla följande ändrade lydelse:

10 §.

Är, när inteckning i fartyg sökes, den, som inteckningen medgivit, eller, där flere äro, som den medgivit, någon av dem försatt i konkurs, eller meddelas beslut om egendomsavträde samma dag, som ansökningen göres, skall ansökningen avslås.

Är på grund av ansökning, som nu sagts, inteckning meddelad, vare den utan verkan; och varde, när förhållandet styrkes, anteckning därom gjord i protokollet över inteckningar i fartyg.

20 §.

Varder intecknat fartyg, som efter timad skada förklarats icke vara istånd-sättligt, därefter försält, upphøre panträtten i fartyget; och må, på ansökan utav ny ägare av fartyget eller lott däri, inteckningen dödas, ändå att fordringshand-lingen icke i huvudskrift företes.

29 §.

Då utmätning skett av fartyg, som blivit i fartygsregistret infört, eller jämlikt 71 § konkurslagen äskats, att intecknat fartyg må utmättningsvis säljas, skall, sedan i enlighet med 85 § utsökningslagen bevis härom inkommit till in-teckningsdomstolen, beviset å nästa rättegångsdag för inteckningsärenden upp-läsas och införas i protokollet över inteckningar i fartyg. Visas — — — an-tecknat.

Har — — — — kraft.

Denna lag skall träda i kraft den dag, då nya konkurslagen träder i kraft, men skall icke äga tillämpning i avseende å konkurs, som följt på ansökning, den där gjorts före sagda dag.

Förslag

till

L a g

om ändrad lydelse av 3 § i förordningen den 20 november 1845 i avseende på handel om lösören, som köparen låter i säljarens vård kvarbliva.

Härigenom förordnas, att 3 § i förordningen den 20 november 1845 i avseende på handel om lösören, som köparen låter i säljarens vård kvarbliva, skall erhålla följande ändrade lydelse:

Är köpeavhandling så upprättad och behandlad, som i 1 § sägs, men inträffar utmätning inom trettio dagar efter det avhandlingen för intagande i protokollet hos överståthållareämbetets kansli eller inför rätten företeddes, eller försattes säljaren i konkurs efter ansökning, som gjorts inom sagda tid, vare den sålda egendomen ej fredad från att utmätas eller att till konkursboet räknas. Lag samma vare, där konkurs föregåtts av offentlig ackordsförhandling, som på grund av konkursen förfallit, eller följt på ansökning, som gjorts inom fjorton dagar från det kungörelse om ackordsförhandlings upphörande varit i allmänna tidningarna införd, samt beslutet om inledande av ackordsförhandling meddelats inom tid, som i första punkten sägs. Göres efter utgången av sistnämnda tid jäv mot köpeavhandling, vilken befinnes så upprättad och behandlad, som nyss sagts, vare, där jävet göres vid utmätningstillfälle, fordringsägaren skyldig att, om han vill fullfölja jävet, inom tre månader därefter instämma såväl säljaren som köparen till domstolen i den ort, där godset finnes, eller vare all talan i ty mål kvitt; och stånde godset i kvarstad, därest sökanden, inom fjorton dagar efter utmätningsförrättningen, hos överexekutor ställer full borgen för den kostnad och skada, som av kvarstaden följa kan; var säljarens egendom avträdd till konkurs, skall vad om återvinning av lös egendom till konkursbo är stadgat i 39 § konkurslagen äga motsvarande tillämpning.

Denna lag skall träda i kraft den dag, då nya konkurslagen och lagen om ackordsförhandling utan konkurs träda i kraft, men skall icke äga tillämpning i avseende å konkurs, som följt på ansökning, den där gjorts före sagda dag.

Förslag

till

L a g

om ändrad lydelse av 5 och 22 §§ i lagen den 22 juni 1920 med vissa bestämmelser om registrering av elektriska anläggningar samt om rätt till elektrisk kraft m. m.

Häri genom förordnas, att 5 och 22 §§ i lagen den 22 juni 1920 med vissa bestämmelser om registrering av elektriska anläggningar samt om rätt till elektrisk kraft m. m. skola i nedan angivna delar erhålla följande ändrade lydelse:

5 §.

Har — — — — — fastigheten.
 Hör — — — — — åtgården.
 Är — — — — — innehavare.
 Ej — — — — — belägen.

Har till registreringsmyndigheten inkommit anmälan därom, att utmätning skett av elektrisk understation eller ledning eller att enligt 28 § utsökningslagen förordnande meddelats om försäljning av fastighet, till vilken hör elektrisk understation, eller att enligt 70 § konkurslagen äskats, att sådan fastighet måtte utmättningsvis försäljas, må registrering av stationen eller ledningen ej äga rum, med mindre det visas, att utmätningen upphävts eller att frågan om försäljning eljest förfallit.

22 §.

Har — — — — — övrigt.

Underlåter konkursboet att inom en månad efter därom av upplåtaren framställd begäran ställa säkerhet, avseende tiden från det beslutet om egendomsavträde meddelades och intill dess sex månader förflutit från utgången av den för bevakning av fordringar utsatta tid, skall avtalet anses hävt vid utgången av förstnämnda tid. Ställes sådan säkerhet, men varder icke minst en månad före utgången av omförmälda sex månader ny säkerhet ställd, gällande för hela avtalstiden, skall avtalet anses hävt vid utgången av den tid, för vilken säkerhet ställts.

Denna lag skall träda i kraft den dag, då nya konkurslagen träder i kraft, men skall icke tillämpas i avseende å konkurs, som följt på ansökning, den där gjorts före sagda dag.

Utdrag av protokollet över justiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott lördagen den 25 september 1920.

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern BRANTING,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena friherre PALMSTIERNA,
Statsråden: THORSSON,
 OLSSON,
 SANDLER,
 NOTHIN,
 NILSSON,
 ERIKSSON,
 SVENSSON,
 HANSSON.

Sedan chefen för justitedepartementet enligt nådigt bemyndigande den 21 juni 1920 tillkallat sakkunniga att inom departementet biträda vid fortsatt behandling av frågan om ny konkurslag och vad därmed äger sammanhang, anmälde t. f. chefen för nämnda departement, statsrådet Nothin, de sakkunnigas den 7 i denna månad avgivna betänkande, innefattande bland annat förslag till ändringar i och tillägg till de i proposition nr 82 med förslag till ny konkurslag m. m. för innevarande års riksdag framlagda författningsförslagen.

Föredraganden redogjorde för det huvudsakliga innehållet i de sålunda utarbetade förslagen, vilka utgjordes av
dels förslag till ny avfattning av

1) 41, 42, 43, 45, 52, 54, 82, 84, 97, 178, 179 och 198 §§ i förslaget till konkurslag;

2) 1 § i förslaget till lag om nya konkurslagens införande och vad i avseende därå skall iakttagas;

3) 4 § i förslaget till lag om ackordsförhandling utan konkurs;

4) ingressen till förslaget till lag om ändring av vissa bestämmelser i lagen den 1 juli 1898 om boskillnad;

5) rubrik och ingress till förslag till lag om ändrad lydelse av 2, 5, 6, 9, 11 och 12 §§ i förordningen den 18 september 1862 huru gäld vid dödsfall betalas skall och om urarvagörelse;

och *dels* förslag till lag om ändrad lydelse av 5 och 22 §§ i lagen den 22 juni 1920 med vissa bestämmelser om registrering av elektriska anläggningar samt om rätt till elektrisk kraft m. m.;

varefter föredraganden hemställde, att lagrådets yttrande över nämnda lagförslag, vilka såsom bilaga skulle fogas till detta protokoll, måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamål inhämtas genom utdrag av protokollet.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan täcktes Hans Maj:t Konungen lämna bifall.

Ur protokollet:

J. Bratt.

*Bilaga.***Förslag**

till

Konkurslag.

41 §.

Gäldenärs till konkurs avträdde bo skall omhänderhavas av en eller flere förvaltare, som utses i den ordning nedan stadgas. Antalet förvaltare bestämmes av konkursdomaren. Ej må mer än en förvaltare finnas, där ej konkursdomaren med hänsyn till boets omfattning och beskaffenhet anser förvaltningen oundgängligen böra delas eller det eljest i särskilt fall vara oundgängligen nödvändigt, att mer än en förvaltare utses.

Då fråga är om utseende av förvaltare enligt 45 eller 48 §, må konkursdomaren ej fatta beslut rörande antalet förvaltare innan borgenärerna erhållit tillfälle att yttra sig därom.

42 §.

I fråga om utseende av konkursförvaltare gälle, att den eller de, åt vilka förvaltningen anförtros, skola äga sådan insikt och erfarenhet, som med hänsyn till boets omfattning och beskaffenhet erfordras för förvaltningens behöriga handhavande.

Konkursförvaltare må ej den vara, som står under förmynderskap eller är i konkurstillstånd; ej den som är förklarad ovärdig att vidare nyttjas i rikets tjänst eller eljest på grund av honom ådömd straffpåföljd icke må utöva allmän befattning; ej den, som genom utslag, vilket ännu icke vunnit laga kraft, är dömd till straffpåföljd, varom sist förmåles, eller som är under framtiden ställd för brott, vilket kan medföra sådan påföljd; ej heller den, som blivit dömd ovärdig att föra annans talan inför rätta.

Rättens ordförande eller i stad annan ledamot av rätten må ej vara konkursförvaltare; ej heller må på landet någon, som biträder domaren i hans ämbetsgöromål, eller i stad någon, som är anställd vid rätten, vara konkursförvaltare.

43 §.

Då konkurs uppstått, skall konkursdomaren utan dröjsmål utse förvaltare att omhänderhava boet till dess vid första borgenärssammanträdet borgenärerna valt förvaltare och, där de utsett annan, denne tillträtt befattningen.

45 §.

Vid första borgenärssammanträdet välje borgenärerna förvaltare att i stället för den enligt 43 § utsedde förvaltaren omhänderhava konkursboet. Har kon-

kursdomaren efter vad i 52 § är stadgat förordnat, att konkursboets förvaltning skall vara delad, skall förvaltare väljas särskilt för varje del av förvaltningen. Såsom borgenärernas beslut gälla den mening, varom bland närvarande borgenärer de förena sig, vilkas fordringar sammanräknade utgöra största beloppet, så framt dessa borgenärer därjämte utgöra minst en tredjedel av de röstande. Kan beslut på sådant sätt ej åstadkommas, gälla den mening konkursdomaren biträder.

Konkursdomaren skall tillse, att icke någon, på vilken borgenärernas val fallit, är obehörig att vara förvaltare jämlikt 42 § andra eller tredje stycket eller i saknad av sådan insikt och erfarenhet, som avses i 42 § första stycket, eller eljest icke lämplig att handhava förvaltningen. Där sådant fall föreligger, åligger det konkursdomaren att utse annan förvaltare i stället för den av borgenärerna valde.

Kommer icke någon borgenär tillstådes, varde förvaltare tillsatt av konkursdomaren.

52 §.

Där konkursdomaren finner delning av konkursboets förvaltning emellan flere förvaltare böra äga rum, ankomme på honom att därom förordna; och bestämme konkursdomaren därvid tillika, efter vilka grunder delningen skall ske. Rättens ombudsman, förvaltare, granskningsman eller borgenär äge hos konkursdomaren göra framställning om delning av förvaltningen.

Hava flere förvaltare förvaltningen odelad, må de ej annorledes än samfällt avhända boet någon rättighet eller vidtaga åtgärd, som kan för boet medföra någon förpliktelse.

Äro förvaltarne två och kunna de ej enas beträffande åtgärd eller beslut, som enligt denna lag på dem ankommer, eller äro förvaltarne flere än två och föreligger ej flertal för viss mening, skall saken hänskjutas till ombudsmannen, och gälla den mening han biträder.

Då flere förvaltare utsetts, skola de bland sig välja en att i fall, som avses i denna lag, mottaga meddelanden eller handlingar, som skola tillställas förvaltaren, ävensom förvara handlingar, som böra hållas tillgängliga. Om val, som nu sagts, skola konkursdomaren och ombudsmannen underrättas.

54 §.

Den enligt 43 § utsedde förvaltaren skall så snart ske kan ej mindre omhändertaga gäldenärens bo med de böcker och andra handlingar, som röra boet, samt, där gäldenären är köpman, i hans handelsböcker å lämpligt ställe göra anteckning om dagen för omhändertagandet, än även förrätta uppteckning av tillgångar och skulder i boet med uppgift å varje borgenärs namn, boningsort och postadress, så ock å nämnda böcker och handlingar. Där så befinnes nödigt, må förvaltaren för bouppteckningsförrättningen anlita sakkunnigt biträde. I bouppteckningen skola tillgångarna upptagas till de värden, som de efter noggrann uppskattning provas äga. Vid bouppteckningsförrättningen skall gäldenären vara tillstådes och under edsförpliktelse redligen uppgiva boet. Har av gäldenären under edsförpliktelse underskriven bouppteckning förut ingivits till konkursdomaren och finner förvaltaren densamma tillförlitlig, vare upprättande av ny bouppteckning ej av nöden.

Då bouppteckning upprättas av förvaltaren, skall ett exemplar därav tillställas konkursdomaren inom en vecka från det beslutet om egendomsavträde meddelades. Möter i något fall hinder härför, åligge förvaltaren att inom nämnda tid tillställa konkursdomaren förteckning å borgenärerna, upptagande varje borgenärs namn, boningsort och postadress, samt att därefter så snart ske kan inkomma med bouppteckningen. Godkänner förvaltaren till konkursdomaren förut ingiven bouppteckning, göra anmälan därom inom tid, som nyss sagts.

82 §.

Arvode till rättens ombudsman och till förvaltare bestämmes av rätten; äro flere förvaltare, skall för envar bestämmas särskilt arvode.

Sådant arvode må icke sättas till högre belopp än som med avseende å det arbete uppdraget krävt, den omsorg och skicklighet, varmed det utförts, samt boets omfattning må anses utgöra skälig ersättning för uppdraget.

Ej må arvode efter tid räknas.

84 §.

Arvode till rättens ombudsman och till förvaltare bestämmes efter därom hos konkursdomaren gjord framställning från den till arvode berättigade; och bör, där det lämpligen kan ske, arvode på en gång bestämmas för samtliga berättigade. Framställning, som nyss sagts, skall angiva det belopp, som i arvode fordras, och, där bestämmande av särskilt arvode för viss egendom kan ifrågakomma, jämväl det belopp, som i sådant avseende äskas. Vid framställningen skall fogas ej mindre redogörelse för det arbete uppdraget medfört än även specificerad räkning, utvisande det fordrade beloppets fördelning på de olika förvaltningsåtgärderna. Har förvaltare för viss förvaltningsåtgärd, såsom förrättande av bouppteckning, utförande av rättegång, hållande av auktion eller dylikt, anlitat annan och har gottgörelse därför tillgodoförts denne eller har ersättning för utgifter tillgodoförts rättens ombudsman eller förvaltare, skall sådant angivas i redogörelsen.

Kan fråga uppkomma om bestämmande av särskilt arvode för viss egendom, åligge förvaltaren att tillhandahålla konkursdomaren förteckning över kända rättsägare, som hava särskild förmånsrätt i egendomen.

97 §.

Gäldenär skall av konkursboet njuta nödigt underhåll för sig, make och oförsörjda barn eller adoptivbarn under två månader från den dag, då beslutet om egendomsavträde meddelades, där ej han själv eller hans make kan annorledes försörja familjen. Kan ej inom nämnda tid bouppteckningsed avläggas av gäldenären, njute han underhåll till dess sådant skett. Gäldenären äge ock från konkursboet utbekomma och behålla dels nödiga gång- och sängkläder för sig, make och oförsörjda barn eller adoptivbarn, dels ock nödiga arbetsredskap eller andra nödiga lösören till ett värde av högst femhundra kronor, eller där gäldenären icke är familjeförsörjare och ej heller har eget hushåll, högst tvåhundra kronor.

Vid bestämmande av vad gäldenären må bestås skall tagas hänsyn så väl till hans behov och boets ställning som ock till hans omsorg att göra rätt för sig och beredvillighet att fullgöra de skyldigheter, som enligt denna lag åligga honom.

178 §.

I sådana vid borgenärssammanträde förekommande frågor, som röra boets förvaltning, gälle, där ej annorledes är i denna lag stadgat, såsom beslut den mening, varom bland närvarande borgenärer de förena sig, vilkas fordringar sammanräknade utgöra största beloppet, så framt dessa borgenärer därjämte utgöra minst en fjärdedel av de röstande. Kan beslut på sådant sätt ej åstadkommas, gälle den mening rättens ombudsman biträder.

179 §.

En var, som vill i fråga rörande boets förvaltning föra talan vid borgenärssammanträde, vare pliktig att uppgiva beloppet och beskaffenheten av sin fordran samt så vitt ske kan förete de handlingar, på vilka fordringen må vara grundad; i fråga om sammanträde, som hålles efter bevakningstidens utgång, skall dock vad sålunda är stadgat anses fullgjort, där borgenär i bevakningsinlaga lämnat nämnda uppgifter om fordringen och vid inlagan fogat de handlingar, som efter vad nyss sagts bort företes. Vid sammanträde, som hålles efter bevakningstidens utgång, må talan ej föras för fordran, som icke bevakats i konkursen.

För fordran eller del av fordran, som uppenbarligen är ogrundad, må talan ej föras. Har fordran blivit av domstol ogillad, må, ändå att beslutet icke äger laga kraft, talan för fordringen ej föras.

198 §.

Har konkurs i annat fall än som avses i 26 § upphört utan att till boet hörande fast egendom eller fartyg, som blivit infört i fartygsregistret, eller lott i fartyg gått till försäljning, ankomme på fastighetens eller fartygets eller fartygslottens ägare att därom göra anmälan hos den myndighet, hos vilken anteckning om konkursen eller anmälan om densamma jämlikt 21 § ägt rum; skolande, när förhållandet styrkes, anteckning därom i fråga om fast egendom eller fartyg, som blivit infört i fartygsregistret, göras i vederbörande inteckningsprotokoll samt fastighets- eller inteckningsbok.

Förslag

till

L a g

om nya konkurslagens införande och vad i avseende därå skall iakttagas.

1 §.

Den nu antagna konkurslagen skall jämte vad här nedan stadgas lända till efterrättelse från och med den 1 januari 1922.

Har gäldenär försatts i konkurs innan nya lagen trätt i kraft, skall i avseende å konkursen äldre lag tillämpas. Är konkursansökning vid nämnda tid på prövning beroende, skall ock i fråga om prövning och handläggning av den ansökning ävensom i avseende å konkurs, som därå följer, äldre lag tillämpas.

I fråga om konkursbos rätt att återvinna egendom, som frångått gäldenären innan nya lagen trätt i kraft, skola, ändå att konkursen följt på ansökning, som gjorts först därefter, motsvarande bestämmelser i äldre lag tillämpas, om på grund därav frihet från klander för den, som åtkommit egendomen, finnes i fall, då sådan frihet ej äger rum enligt 28—36 §§ av nya lagen.

Förslag

till

L a g

om ackordsförhandling utan konkurs.

4 §.

God man skall förordnas av konkursdomaren, då gäldenären gör ansökning därom; och skall vid förordnandet iakttagas, att gode mannen bör äga sådan insikt och erfarenhet, som med hänsyn till boets omfattning och beskaffenhet erfordras för upprättande av tillförlitlig bouppteckning och bedömande av gäldenärens ställning.

Har gäldenär, som är köpman, till god man föreslagit någon, som av förening av köpman eller andra näringsidkare eller auktoriserad handelskammare erhållit bemyndigande att vara god man vid ackordsförhandlingar enligt denna lag, och har föreningen eller handelskammaren av Konungen erhållit tillstånd att meddela dylikt bemyndigande, skall konkursdomaren till god man förordna den av gäldenären föreslagne, utan så är att denne befinnes sakna den insikt och erfarenhet, varom stadgas i första stycket, eller enligt vad nedan i denna paragraf sägs är obehörig.

God man må ej den vara, som står under förmynderskap eller är i konkurstillstånd; ej den, som är förklarad ovärdig att vidare nyttjas i rikets tjänst eller eljest på grund av honom ådömd straffpåföljd icke må utöva allmän befattning; ej den, som genom utslag, vilket ännu icke vunnit laga kraft, är dömd till straffpåföljd, varom sist förmäles, eller som är under framtiden ställd för brott, vilket kan medföra sådan påföljd; ej heller den, som blivit dömd ovärdig att föra annans talan inför rätta.

Rättens ordförande eller i stad annan ledamot av rätten må ej vara god man; ej heller må på landet någon, som biträder domaren i hans ämbetsgöröml, eller i stad någon, som är anställd vid rätten, vara god man.

Ej må gäldenärens make vara god man, ej heller någon, som är med gäldenären i den skyldskap eller det svägerlag, som i rättegångsbalken om jäv emot domare sägs; skolande i här nämnda avseende adovtivförhållande anses lika med skyldskap emellan föräldrar och barn.

Förslag

till

L a g

om ändring av vissa bestämmelser i lagen den 1 juli 1898 om boskillnad.

Häri genom förordnas, att 4—7, 10, 11, 18 samt 26—30 §§ i lagen den 1 juli 1898 om boskillnad, så vitt sagda lag jämlikt 5 § i lagen den 11 juni 1920 om införande av nya giftermålsbalken fortfarande skall gälla, skola, 7, 10, 18, 27 och 28 §§ i nedan angivna delar, erhålla följande ändrade lydelse:

Förslag

till

L a g

om ändrad lydelse av 2, 5, 6, 9, 11 och 12 §§ i förordningen den 18 september 1862 huru gäld vid dödsfall betalas skall och om urarvagörelse.

Härigenom förordnas, att 2, 5, 6, 9, 11 och 12 §§ i förordningen den 18 september 1862 huru gäld vid dödsfall betalas skall och om urarvagörelse skola, 9 och 11 §§, så vitt de jämlikt övergångsbestämmelsen till lagen den 11 juni 1920 om ändring i vissa delar av nämnda förordning fortfarande skola gälla, er hålla följande ändrade lydelse:

Förslag

till

L a g

om ändrad lydelse av 5 och 22 §§ i lagen den 22 juni 1920 med vissa bestämmelser om registrering av elektriska anläggningar samt om rätt till elektrisk kraft m. m.

Häri genom förordnas, att 5 och 22 §§ i lagen den 22 juni 1920 med vissa bestämmelser om registrering av elektriska anläggningar samt om rätt till elektrisk kraft m. m. skola i nedan angivna delar erhålla följande ändrade lydelse:

5 §.

Har — — — — — fastigheten.

Hör — — — — — åtgärden.

Är — — — — — innehavare.

Ej — — — — — belägen.

Har till registreringsmyndigheten inkommit anmälan därom, att utmätning skett av elektrisk understation eller ledning eller att enligt 28 § utsökningslagen förordnande meddelats om försäljning av fastighet, till vilken hör elektrisk understation, eller att enligt 70 § konkurslagen äskats, att sådan fastighet måtte utmättningsvis försälas, må registrering av stationen eller ledningen ej äga rum, med mindre det visas, att utmätningen upphävs eller att frågan om försäljning eljest förfallit.

22 §.

Har — — — — — övrigt.

Underlåter konkursboet att inom en månad efter därom av upplåtaren framställd begäran ställa säkerhet, avseende tiden från det beslutet om egendomsavträde meddelades och intill dess sex månader förflutit från utgången av den för bevakning av fordringar utsatta tid, skall avtalet anses hävt vid utgången av förstnämnda tid. Ställes sådan säkerhet, men varder icke minst en månad före utgången av omförmälda sex månader ny säkerhet ställd, gällande för hela avtalstiden, skall avtalet anses hävt vid utgången av den tid, för vilken säkerhet ställts.

Denna lag skall träda i kraft den dag, då nya konkurslagen träder i kraft, men skall icke tillämpas i avseende å konkurs, som följt på ansökning, den där gjorts före sagda dag.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 6 oktober 1920.

Närvarande:

Justitieråden *Berglöf,*
friherre *Leijonhufvud,*
Edelstam,
Regeringsrådet *Linnér.*

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 25 september 1920, hade Kungl. Maj:t — sedan sakkunniga, som tillkallats att inom justitiedepartementet biträda vid fortsatt behandling av frågan om ny konkurslag och vad därmed ägde sammanhang, den 7 i samma månad avgivit betänkande, innefattande, bland annat, förslag till ändringar i och tillägg till de i proposition nr 82 med förslag till ny konkurslag m. m. för 1920 års riksdag framlagda författningsförslagen, — förordnat, att lagrådets yttrande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamål inhämtas över de sålunda utarbetade förslagen, vilka utgjordes av *dels* förslag till ny avfattning av

- 1) 41, 42, 43, 45, 52, 54, 82, 84, 97, 178, 179 och 198 §§ i förslaget till konkurslag;

- 2) 1 § i förslaget till lag om nya konkurslagens införande och vad i avseende därå skall iakttagas;

- 3) 4 § i förslaget till lag om ackordsförhandling utan konkurs;

- 4) ingressen till förslaget till lag om ändring av vissa bestämmelser i lagen den 1 juli 1898 om boskillnad; samt

- 5) rubrik och ingress till förslag till lag om ändrad lydelse av 2, 5, 6, 9, 11 och 12 §§ i förordningen den 18 september 1862 huru gäld vid dödsfall betalas skall och om urarvagörelse; och *dels* förslag till lag

om ändrad lydelse av 5 och 22 §§ i lagen den 22 juni 1920 med vissa bestämmelser om registrering av elektriska anläggningar samt om rätt till elektrisk kraft m. m.

De remitterade förslagen, vilka finnas bilagda detta protokoll, föredrogos inför lagrådet av hovrättsrådet Sven Lawski.

Lagrådet lämnade förslaget utan anmärkning, dock att beträffande förslaget till lag om ändrad lydelse av 5 och 22 §§ i lagen den 22 juni 1920 med vissa bestämmelser om registrering av elektriska anläggningar samt om rätt till elektrisk kraft m. m. erinrades om vad lagrådet — i sitt den 4 september 1920 avgivna yttrande över, bland annat, upprättat förslag till lag om ändring i vissa delar av utsökningslagen — vid 28 § i denna lag anført i fråga om 5 § i förstnämnda lag.

Ur protokollet:

Erik Ölander.

Utdrag av protokollet över justiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 17 december 1920.

Närvarande:

Statsministern friherre DE GEER, ministern för utrikes ärendena greve WRANGEL, statsråden ERICSSON, DAHLBERG, MURRAY, ELMQUIST, MALM, BERGQUIST, HAMMARSKJÖLD, EKEBERG, TAMM, HANSSON.

Chefen för justitiedepartementet, statsrådet Ekeberg anmälde lagrådets yttrande den 6 oktober 1920 angående de till lagrådet den 25 september 1920 remitterade författningsförslag, som utarbetats av de sakkunniga, vilka tillkallats att inom nämnda departement biträda vid fortsatt behandling av frågan om ny konkurslag och vad därmed äger sammanhang.

Föredraganden anförde därvid: »I proposition nr 82 framlade Eders Kungl. Maj:t för innevarande års riksdag förslag till ny konkurslag och till lag om ackordsförhandling utan konkurs ävensom till åtskilliga av nämnda förslag föranledda ändringar i olika författningar. Propositionen, vilken remitterades till första lagutskottet, blev av nämnda utskott avstyrkt. Utskottets anmärkningar riktade sig mot den föreslagna organisationen av konkursförvaltningen; det befarades, att denna i praktiken icke skulle visa sig motsvara de förväntningar om en bättre, snabbare och billigare konkursutredning, som måste kunna knytas till en så vittgående lagreform som den här föreslagna. Enighet hade emellertid inom utskottet icke kunnat uppnås angående de nya riktlinjer, som borde uppdragas för lagstiftningen i detta ämne. Från vissa håll hade man givit sin anslutning åt den tanke, som kommit till uttryck i konkurslagstiftningskommitténs förslag, nämligen att förvaltare borde utses av konkurs-

domaren och kontrollorgan av borgenärerna. Vissa av utskottets ledamöter hade ställt sig tveksamma till en sådan ordning, medan åter andra med synnerlig styrka hävdade, att borgenärernas av ålder utövade rätt att tillvarataga sina intressen i konkursboet genom egna valda förtroendemän måste bibehållas. Enighet hade dock rått därom att, i det läge ärendet kommit och med hänsyn till det motstånd, för vilket förstnämnda tanke varit föremål såväl från domares som köpmannarepresentanters sida, densamma svårligen kunde få aktualitet, förrän en allmän rättegångsreform skapat nya förutsättningar för dess genomförande. Bland övriga viktiga nyheter i förslaget framhöll utskottet särskilt reglerna om konkursgrunderna och om återvinning samt de i särskild lag upptagna bestämmelserna om ackordsförhandling utan konkurs. Den förberedande granskning utskottet ägnat förslaget i dessa punkter hade icke föranlett till några anmärkningar av principiell art eller eljest av större räckvidd. Tvärtom hade förslaget i dessa delar i stort sett tillvunnit sig erkännande och anslutning. Då det enligt utskottets mening mycket väl låte sig göra att, med någon överarbetning, inom den nuvarande konkurslagens ram inpassades bestämmelser av det föreslagna nya innehållet rörande konkursgrunder och återvinningsgrunder i stället för vad i dessa ämnen i konkurslagens 1 och 3 kap. funnes stadgat och förslaget till lag om ackordsförhandling utan konkurs borde kunna tekniskt omläggas så, att det anpassade sig till gällande lag, särskilt om denna för ändamålet underginge en eller annan jämkning, föreslog utskottet, att riksdagen skulle i skrivelse till Eders Kungl. Maj:t anhålla om framläggande av förslag till ändring av gällande konkurslags bestämmelser om konkursgrunderna och om återvinning ävensom till lag om ackordsförhandling utan konkurs.

Utskottets förslag vann icke riksdagen bifall. Som emellertid förslaget icke undergått detaljbehandling i utskottet och tiden ej medgav en återremiss, kunde förhandlingarna i kamrarna och riksdagens beslut ej komma att avse annat än förslagets huvudgrunder. Resultatet blev, att riksdagen med avslag å utskottets hemställan beslöt att hos Eders Kungl. Maj:t anhålla, att Eders Kungl. Maj:t måtte efter verkställd utredning framlägga dels förslag till ny konkurslag i huvudsaklig överensstämmelse med 1920 års proposition, dock att därvid frågan om konkursförvaltningen borde tagas under förnyad omprövning, och dels förslag till ackordsförhandling utan konkurs.

Riksdagsbeslutet anmälades hos Eders Kungl. Maj:t i skrivelse den 18 maj 1920, varefter i anledning av densamma den 21 juni 1920 av mig förut omnämnda sakkunniga tillkallades. De sakkunniga, bland vilka funnos repre-

sentanter jämväl för konkurslagstiftningskommittén, uttalade sig enhälligt för den förvaltningsorganisation, som upptagits i 1920 års proposition. Däremot föreslago de sakkunniga vissa detaljändringar såväl i 1920 års förslags förvaltningsbestämmelser som i nämnda förslags bestämmelser i övrigt. Med avseende å nämnda ändringar må särskilt framhållas, att de sakkunniga i ändamål att förhindra en inom riksdagen befarad, mot förslagets mening stridande rättstillämpning omarbetade de bestämmelser, som hava till syfte att fastslå, att mer än en förvaltare normalt icke bör finnas och att konkursdomaren är pliktig att ex officio tillse, att förvaltarebefattningarna besättas med därför kvalificerade personer. De sakkunnigas ändringsförslag hava nu av lagrådet lämnats utan anmärkning.

I de sakkunnigas betänkande betonas särskilt det trängande behovet av en reform, som sträcker sig över konkurslagens hela område. Då det för mig gällt att fatta ståndpunkt till ifrågavarande lagstiftningsärende, har jag funnit denna synpunkt i hög grad beaktansvärd. Att lagändringar omedelbart erfordras i de tre avseenden, vari sådana förordades av första lagutskottet, därom torde väl alla vara ense. Men därutöver innehöll propositionen ett stort antal betydelsefulla nyheter, i åtskilliga fall sådana, vilkas behövlighet vitsordades redan i den riksdagsskrivelse, som föranledde tillsättandet av konkurslagstiftningskommittén. Och att nämnda reformbehov under de snart femton år, som förberedelserna till ifrågavarande lagstiftning nu pågått, icke blivit mindre, ligger i öppen dag. Under krigsåren har måhända detta behov ej framträtt så starkt, ett förhållande, vartill anledningen är att söka däri, att konkursernas antal visade en betydande nedgång under dessa år. Medan sålunda 1913 konkursernas antal uppgick till 4,235, utgjorde detsamma 1914: 4,006, 1915: 3,986, 1916: 2634, 1917: 1,856 och 1918: 1,390. Samtidigt steg det relativa antalet av de konkurser, som måste avskrivas på grund av brist på tillgångar, så att de konkurser, i vilka en verklig utredning erfordrades, i själva verket voro ännu färre än som framgår av den anförda statistiken. Från och med år 1919 befinner sig emellertid konkursernas antal i stigande; det utgjorde under nämnda år 2,364 och under januari—november 1920 2,206. Att en ytterligare ökning tyvärr är att befara, torde med hänsyn till det nuvarande tryckta ekonomiska läget i vårt land icke kunna förnekas. Härtill kommer, att man måste räkna med att konkursboen i framtiden komma att hava en väsentligt större omfattning än före krigsåren, en omständighet, som än mera skärper behovet av en tidsenlig konkurslagstiftning.

Bland de viktigare nyheter i 1920 års förslag, vilkas genomförande synas vara av behovet påkallat, vill jag till en början nämna föreskrifterna, att förvaltarevalet skall äga rum redan på första borgenärssammanträdet (45 §) och att realisationen av konkursboets egendom skall påbörjas omedelbart därefter (62 §), genom vilka föreskrifter en väsentlig förkortning av konkursutredningen möjliggöres, ävensom bestämmelserna om reglering av och kontroll å förvaltarens medelförvaltning (57 och 58 §§), vartill ju för närvarande så gott som all motsvarighet saknas. Vidare vill jag fästa uppmärksamheten på stadgandena, att mer än en förvaltare endast i undantagsfall må utses och att konkursfunktionärernas arvoden skola bestämmas av rätten (41, 82—85 §§), vilka stadganden torde vara ägnade att avsevärt nedbringa förvaltningskostnaderna. Ytterligare må betonas föreskrifterna om en förenklad procedur i konkurser, i vilka tillgångar till kostnadernas bestridande saknas (185 §), föreskrifter, vilkas behövlighet under senare år på grund av den starka ökningen av dylika konkurser alltmera framträtt; enligt preliminära siffror för åren 1917—1919 utgöras numera omkring hälften av alla konkurser av s. k. fattigkonkurser. Behovet av lagstiftningsåtgärder i ändamål att minska dessa konkursers antal har för övrigt särskilt beaktats, i det att inom justitiedepartementet, huvudsakligen i sådant syfte, utarbetats ett förslag till lag om manifestationsed, vilket förslag torde komma att inom en snar framtid föreläggas riksdagen. I fråga om den mångfald av smärre ändringar, som 1920 års förslag innehåller, nödgas jag nöja mig med att hänvisa till detsamma.

Frånsett förenämnda sakliga nyheter erbjuder 1920 års förslag även den förmånen, att det lämnar otvetydiga föreskrifter på ett stort antal punkter, på vilka den nu gällande konkurslagen lider av en betänkelig oklarhet. Denna förmån är av särskild betydelse på ett område sådant som konkurslagstiftningens, där vägledande rättsfall äro förhållandevis sällsynta. Då ersättning för kostnaderna i konkursmål i regel icke kan påräknas och vad som kan vinnas genom en rättegång sällan är av större betydelse, måste det nämligen bliva ett undantagsfall, att en part underkastar sig kostnaderna för en rättegång, och än mera, att han fullföljer sin talan i högre instans.

Då på grund av de omständigheter, jag i det föregående berört, ett behov av en omedelbar reform av hela vår konkurslagstiftning enligt min uppfattning föreligger och då de nyheter, 1920 års förslag innehåller, i stort sett måste betraktas såsom förbättringar, har jag icke kunnat påtaga mig ansvaret för att låta större delen av denna reformfråga vila på grund av den blotta möjligheten, att i en mer eller mindre avlägsen fram-

tid ett ännu bättre resultat skulle kunna vinnas genom en omgestaltning av sättet för konkursfunktionärernas utseende. Den opinion, som såväl inom riksdagen som framför allt från köpmanshåll rests mot en sådan omgestaltning, giver mig anledning att förmoda, att man med ett sådant lagstiftningsprogram skulle få vänta allt för länge på en ny konkurslag. Sistnämnda omständighet utgör också ett ytterligare skäl mot att nu nöja sig med allenast en partiell reform i de avseenden, första lagutskottet föreslagit. Man skulle nämligen efter en dylik partiell reform — vilken för övrigt rent tekniskt torde vara förenad med åtskilliga vanskligheter — icke längre kunna motsätta sig det i avvidan på de numera framlagda förslagen tillbakahållna kravet på andra detaljreformer, och nackdelarna av att på sådant sätt få reformarbetet sönderstyckat torde ligga i öppen dag.

Emot det sätt, varpå enligt 1920 års förslag konkursförvaltningen var ordnad, uttalade första lagutskottet betänkligheter särskilt i två hänseenden. Förslagets bestämmelser kunde i stor utsträckning föranleda dels att domstolen såge sig nödsakad att högt honorera rättens ombudsman och i samband därmed även konkursförvaltaren, dels att rättens ombudsman i praktiken finge ställningen av förvaltare i stället för kontrollorgan. Beträffande dessa båda anmärkningar tillåter jag mig att hänvisa till 1920 års sakkunnigbetänkande. I det förra avseendet anföra de sakkunniga, efter att hava framhållit, att man med kännedom om den stränghet, varmed domstolarna i rättegångsmål pläga pröva parternas kostnadsersättningskrav, icke behövde frukta någon otillbörlig slapphet vid bedömandet av konkursfunktionärernas arvodeskrav, bland annat följande:

’Då man vidare trott sig kunna befara, att förslaget genom att höja fordringarna på rättens ombudsmans kompetens och utvidga hans verksamhet rent av skulle kunna medföra en ökning av ombudsmannarvodena, torde man icke hava tillräckligt beaktat, att rättens ombudsmans arvode synnerligen ofta för närvarande bestämmes icke med hänsyn till vad ombudsmannen själv uträttat utan allenast med hänsyn till vad sysslomännen erhålla. Rättens ombudsman uppbär sålunda, oavsett i vad mån han ägnat sina krafter åt konkursutredningen, lika mycket eller obetydligt mindre än en var av sysslomännen. Även med förslagets bestämmelser kommer rättens ombudsman att få väsentligt mindre att göra än förvaltaren. Att antalet av de åligganden, som lagts på ombudsmannen, är stort, har endast skenbart betydelse i här ifrågavarande hänseende. Tänker man på varje konkurs för sig, kan såsom regel endast en ringa del av dessa åligganden förekomma. Då nu rättens ombudsmän sannolikt komma att utses bland personer, vilka hava ungefär samma

fordringar på arvode som de blivande förvaltarne, måste förslaget, därest domstolarna på vederbörligt sätt handhava sin bestämmanderätt, medföra minskning jämväl av ombudsmannaarvodena'.

I det senare avseendet yttra de sakkunniga, efter att hava lämnat en framställning av de nya förvaltningsfunktioner, som enligt förslaget tillagts rättens ombudsman:

'Enligt vår uppfattning kan det icke betraktas såsom en verklig olägenhet, att rättens ombudsman får på detta sätt med förvaltaren dela ansvaret för vissa förvaltningsåtgärder. I varje fall synes den föreslagna anordningen, som tvingar rättens ombudsman att uppmärksamt följa förvaltningen, vara att föredraga framför gällande konkurslags system att ställa ombudsmannen så gott som helt utanför denna. Såsom erfarenheten givit vid handen, har detta lett därtill, att någon verklig förvaltningskontroll ej utövats. Till det sagda må läggas, att de förvaltningsfunktioner, som tillagts rättens ombudsman, icke, så vitt vi funnit, äro av den beskaffenhet, att de kunna sätta hans vilja och förmåga att öva egentlig kontroll över det sätt, varpå förvaltarne fullgöra sina åligganden, i fara.'

Såsom av det föregående framgår, bör enligt min uppfattning vår konkurslagstiftning byggas på 1920 års förslag, i vilket, fränsett vissa redaktionella jämkningar, några andra förändringar icke torde böra vidtagas än de, som föreslagits i förberörda sakkunnigbetänkande och mot vilka jag icke funnit något att anmärka.

Till sist vill jag erinra om att i den proposition med förslag till lag om ändring av vissa delar av utsökningslagen m. m., som Eders Kungl Maj:t den 10 i denna månad beslutit avlåta till riksdagen, ingår förslag till ändrad lydelse av ett av de lagrum, vari ändring föranledes av konkurslagsförslaget, nämligen 5 § i lagen den 29 juni 1920 med vissa bestämmelser om registrering av elektriska anläggningar samt om rätt till elektrisk kraft m. m.»

Under förmälan, att han låtit verkställa ovanberörda ändringar, upp-läste föredraganden de sålunda omarbetade lagförslagen, vilka utgjordes av förslag till

- 1) konkurslag;
- 2) lag om nya konkurslagens införande och vad i avseende därå skall iakttagas;
- 3) lag om ackordsförhandling utan konkurs;
- 4) lag om ändrad lydelse av 17 kap. 3—8, 10 och 11 §§ handelsbalken;
- 5) lag om ändrad lydelse av 23 kap. strafflagen;

- 6) lag om ändrad lydelse av 25 kap. 1 § rättegångsbalken;
- 7) lag om ändrad lydelse av 1 § i lagen den 7 maj 1918 om särskilda tingssammanträden för handläggning av vissa mål och ärenden;
- 8) lag om ändring av vissa bestämmelser i lagen den 18 september 1903 angående solidariskt bankbolags, bankaktiebolags och sparbanks konkurs;
- 9) lag om ändrad lydelse av 19—21 §§ i förordningen den 15 oktober 1880, innefattande särskilda föreskrifter angående lagfart, inteckning och utmätning av järnväg, så ock i fråga om förvaltning av järnväg under konkurs;
- 10) lag om ändring av vissa bestämmelser i lagen den 1 juli 1898 om boskillnad;
- 11) lag om ändrad lydelse av 2, 5, 6, 9, 11 och 12 §§ i förordningen den 18 september 1862 huru gäld vid dödsfall betalas skall och om urarvagörelse;
- 12) lag om ändrad lydelse av § 30 växellagen;
- 13) lag om ändrad lydelse av 39 § i lagen den 20 juni 1905 om köp och byte av lös egendom;
- 14) lag om ändrad lydelse av 37 § i lagen den 18 april 1914 om kommission, handelsagentur och handelsresande;
- 15) lag om ändrad lydelse av 17 § i förordningen den 4 mars 1862 om tioårig preskription och om årsstämming;
- 16) lag om ändring av vissa bestämmelser i lagen den 25 maj 1917 om försäkringsrörelse;
- 17) lag om ändring av vissa bestämmelser i lagen den 22 juni 1911 om ekonomiska föreningar;
- 18) lag om ändrad lydelse av 12 § i lagen den 5 juni 1909 om konsularjurisdiktion;
- 19) lag om ändrad lydelse av 10, 20 och 29 §§ i lagen den 10 maj 1901 om inteckning i fartyg;
- 20) lag om ändrad lydelse av 3 § i förordningen den 20 november 1845 i avseende å handel om lösören, som köparen låter i säljarens vård kvarbliva; samt
- 21) lag om ändrad lydelse av 5 och 22 §§ i lagen den 22 juni 1920 med vissa bestämmelser om registrering av elektriska anläggningar samt om rätt till elektrisk kraft m. m.

Sedan föredraganden slutligen erinrat om att lagrådets yttrande beträffande de delar av de upprättade förslagen, som icke nu undergått ändring, överlämnats till riksdagen i samband med 1920 års proposition samt att redogörelse för den omarbetning, som av nämnda yttrande för-

anletts, lämnats i det vid samma proposition fogade statsrådsprotokollet för den 13 februari 1920, hemställde föredraganden, att ifrågavarande lagförslag måtte, jämlikt § 87 regeringsformen, genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna, av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan tacktes Hans Maj:t Konungen förordna, att till riksdagen skulle avlätas proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

N. Cervin.
